

CO GA BANG SAU CHIEC MAT NU

BY SWEETDREAMER33
NEILAN ALEJANDRINO

Mục lục

<u>Chương 1: Jade</u>	
<u>Chương 2: Eros</u>	
<u>Chương 3: Quá Khứ Và Hiện Tại</u>	
<u>Chương 4: Bị Từ Chối</u>	
<u>Chương 5: Cơ Hội</u>	
<u>Chương 6: Gặp Lại</u>	
<u>Chương 7: Phỏng Vấn</u>	
<u>Chương 8: Anh Cũng Yêu Em Phải Không?</u>	
<u>Chương 9: Ngày Đầu Tiên</u>	
<u>Chương 10: Bữa Sáng</u>	
<u>Chương 11: Cảnh Nóng</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13: Nghi Việc</u>	
<u>Chương 14: Tôi Cầm Hận Anh Ta</u>	
<u>Chương 15: Tôi Có Thể Tin Anh Ta Được Sao?</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17: Hãy Gọi Tôi Là Eros</u>	
<u>Chương 18: Trúng Thương?</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20: Quà Giáng Sinh</u>	
<u>Chương 21: Gặp Gỡ Gia Đình Petrakis</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23: Hình Phạt?!</u>	
<u>Chương 24: Nụ Hôn</u>	
<u>Chương 25: Một Năm Sau</u>	
<u>Chương 26: Ghen !!</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28: Một Thiên Thần?</u>	
<u>Chương 29: Đính Hôn?</u>	
<u>Chương 30: Khiêu Vũ</u>	

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Jade

Vẻ đẹp của một người phụ nữ không nằm ở thứ trang phục mà cô ấy khoác trên người, thân hình hay cái cách mà cô ấy làm dáng. Vẻ đẹp của người phụ nữ nằm trong đôi mắt bởi đó chính là cánh cửa dẫn tới trái tim của cô, nơi tình yêu ngự trị. Vẻ đẹp thực sự của một người phụ nữ phản ánh tâm hồn của cô ấy. Đó là sự quan tâm mà cô cho đi, là những đam mê mà cô theo đuổi. Vẻ đẹp của người phụ nữ sẽ lớn dần theo năm tháng.

— Audrey Hepburn

Jade

“Chào buổi sáng bà Chang. Tối qua bà ngủ ngon chứ?” Tôi vui vẻ gửi lời chào tới sếp của tôi, bà Grace Chang, một quý bà 65 tuổi. Tôi rất lo lắng bởi bà thường hay bị đau đầu và không thể ngủ ngon vào buổi tối.

Bà Chang là chủ của một quán Café nhỏ ở Manhattan, New York nơi mà tôi sinh sống. Tôi là một thu ngân. Tôi làm việc từ 8 giờ sáng cho tới 8 giờ tối từ thứ 2 cho tới thứ 6.

Cửa hàng không có đủ nhân viên vì vậy tôi phải làm rất nhiều việc. Tôi vừa là phục vụ, vừa pha café và đôi khi tôi còn phải lau dọn cửa hàng sau khi tan việc. Tôi không thể phàn nàn về những điều đó vì bà Chang trả lương cho tôi khá hậu hĩnh. Thật sự thì cũng không đến mức quá hậu hĩnh nhưng ít nhất cũng đủ cho tôi và gia đình được ăn uống đầy đủ tươm tất và thanh toán các loại hóa đơn.

“Chào Jade, tôi ngủ rất ngon, cảm ơn cháu. Máy viên thuốc giảm đau mà tôi uống tối qua cuối cùng cũng đã phát huy tác dụng”. Bà cười với tôi đầy triu mến.

“Thật tuyệt, bác sĩ của bà đã nói sao?” tôi vừa hỏi vừa nhét cái túi da đã sờn màu cùng cái áo khoác len cũ vào trong ngăn tủ. Sau đó chỉnh lại mái tóc giả của mình và tháo cặp kính to quá khổ so với khuôn mặt xuống để lau chùi.

“Chỉ là chứng đau nửa đầu thôi. Không có gì nghiêm trọng”

Tôi mừng là cuối cùng bà cũng chịu nghe lời tôi. Tôi đã nói với bà nhiều lần về việc chăm sóc sức khỏe nhưng bà không chịu nghe. Bà có một nỗi ám ảnh đối với bệnh viện, trạm y tế và bác sĩ. Hẳn là bà đã phải trải qua một điều gì đó vô cùng đau buồn khi còn nhỏ.

“tối qua, vợ của George đã sinh”

“Thật sao? Cháu thấy mừng cho họ. Sau 5 năm, cuối cùng họ cũng đã có con. Là một cô bé phải không bà?” Tôi cảm thấy vô cùng mừng cho George, anh chàng pha chế café của quán.

“Đúng vậy. Thêm vào nữa thì hôm anh ta cũng không thể đi làm được, cháu có thể lấp chỗ trống của anh ta được không?”

Ôi trời, điều đó đồng nghĩa với việc tôi sẽ phải đảm nhận hai công việc một lúc.

“Dạ vâng, được ạ. Cháu có thể xoay sở được”. Tôi cười và vuốt lại mái tóc giả trên bộ váy hoa màu

nâu mà tôi đang mặc. Thật ra thì đây là chiếc váy yêu thích của tôi, tôi mặc nó rất thường xuyên. Nó là của bà tôi. Đúng ra thì hầu hết quần áo trong tủ của tôi đều là của bà.

Đã gần đến giờ của hàng mở cửa, tôi phân vân tự hỏi không biết tại sao những nhân viên khác, Suzanne và Kurt vẫn chưa đến. Suzanne là phục vụ, công việc của cô là nhận order và bưng bê thức ăn. Kurt là nhân viên lau bàn ghế, sàn nhà và nhà vệ sinh.

Gần đây, tôi phát hiện ra rằng Suzanne và Kurt đang yêu nhau. Tôi đã bắt gặp họ trong nhà vệ sinh. Họ quên không khóa cửa.

“Dừng lại, đừng nói với bà Chang về điều này hoặc tôi sẽ bẻ gãy xương cô” Kurt đe dọa tôi. Hắn ta thậm chí còn vịn tay tôi ra sau lưng. Tôi phát khóc vì bị đau

“Tôi sẽ không nói với ai, tôi hứa. Làm ơn hãy thả tôi ra”. Tôi cầu xin. Cuối cùng thì hắn ta cũng buông tay tôi ra.

“Tốt. Hay nhớ kĩ điều đó” Cặp mắt hắn nhìn tôi chăm chăm đầy tức giận.

Tôi xoa bóp cánh tay mình, nó đỏ ửng và nhức nhối.

“Rồi, giờ thì ra ngoài đi đồ xấu xí. Cô sẽ không muốn tiếp tục ở trong này đâu.” Suzanne cười lớn và đẩy tôi ra ngoài.

Đúng vậy, họ thường xuyên bắt nạt, chế nhạo tôi còn tôi thì đã quen với điều đó. Tôi làm như không nghe thấy những từ ngữ khinh miệt từ họ. Tôi không muốn gây sự với họ. Tôi rất cần công việc này, cả gia đình tôi đều trông chờ vào tôi. Thêm vào nữa thì bà Chang là một người chủ rất tốt.

“Jade, tôi ở trong nhà bếp. Nếu cháu cần gì thì hãy gọi tôi nhé”

“Vâng, thưa bà” Tôi mặc chiếc tạp dề màu đen và chuẩn bị sẵn sàng để tiếp đón vị khách đầu tiên. Tôi đi vào trong phía quầy phục vụ, bật máy thu ngân và máy pha cafe.

Tôi đã học được cách pha cafe từ George, anh nhân viên pha chế. Trong gần một năm làm việc trong quán cafe, anh ta đã dạy tôi tạo hình nghệ thuật trên tách cafe và cách để pha chế một cốc Espresso hảo hạng. Tôi đã chăm chỉ học hết những điều mà anh ta chỉ bảo về cafe, toàn tâm toàn ý thu nhận kiến thức.

Khi tôi đang lau chùi quầy phục vụ thì vị khách đầu tiên vào quán. Hai người đàn ông trong bộ vest đen và kính đen bước vào. Họ làm tôi nhớ đến bộ phim “Men in black”.

Tôi nhìn vào người đàn ông bước vào trước. Anh ta trông trẻ hơn người còn lại. Anh ta đứng ở trước cửa, và quét mắt khắp căn phòng. Anh ta đứng ở đó, cao lớn, đẹp chói lóa cùng một cơ thể cân đối hoàn hảo.

Tôi gần như đóng băng. Não tôi như ngừng hoạt động và cơ thể như chết lặng. Về bề ngoài của anh ta làm tôi hoảng loạn. Anh ta trông hơi quen quen.

Liệu có phải anh ta là ngôi sao điện ảnh, người mẫu hay một người nổi tiếng nào đó không? Trông vóc người thì có lẽ anh ta là vận động viên chẳng?

Đôi mắt của anh ta bị che lấp bởi cặp kính râm. Rất khó để biết được anh ta đang nhìn về phía nào. Nhưng tôi khá chắc là anh ta không nhìn tôi. Ở anh ta toát ra một sự tự tin không dấu giếm. Trông anh ta rất giàu có và quyền lực.

Anh ta nói gì đó với người đàn ông kia sau đó họ bước vào và ngồi ở bàn chính giữa căn phòng.

Tôi cầm một cây bút và giấy ghi. Tôi nhanh chóng đi về phía họ để nhận order

“Chào buổi sang, ngài muốn gọi đồ gì?” tôi đứng phía trước và cười với họ. Tôi viết C#1, mã số cho khách hàng đầu tiên trong giấy order.

“Chào buổi sang. Cho chúng tôi một ly Espresso và một ly Latte”. Người đàn ông lớn tuổi hơn bỏ kính ra và cười với tôi. Anh ta chắc khoảng 45 tuổi.

Tay của tôi run bần bật khi tôi cố gắng viết order. Tôi không biết tại sao, có lẽ bởi vẻ ngoài của người đàn ông trẻ hơn. Anh ta trông có vẻ là một người rất quan trọng. Khuôn mặt anh ta nhuộm màu nắng và gió. Trông kiểu dáng cầm của anh ta thì có vẻ anh ta là một người khá ương ngạnh.

Anh ta khiến cho tôi cảm thấy vô cùng bức chại và lo lắng còn anh ta thì thậm chí còn chẳng thèm để ý đến tôi, Anh ta đang bận nói chuyện điện thoại. Tôi không thể ngăn bản thân lắng nghe giọng nói đó. Nó rất trầm ấm và mạnh mẽ.

“Ngài còn cần thêm gì nữa không?” Tôi chuyển hướng nhìn sang người đàn ông bên cạnh

“Chỉ cần thế thôi”. Người đàn ông lớn tuổi hơn trả lời sau đó gật đầu với tôi tỏ vẻ “cô có thể rời đi”

Tôi bung café lên trong vòng 5 phút và tiếp tục nhìn chằm chằm vào người đàn ông trẻ tuổi hơn đó. Anh ta trông rất quen. Tôi khá chắc rằng trước đây tôi đã từng gặp anh ta ở đâu đó. Giả mà anh bỏ kính ra để tôi có thể nhìn thấy đôi mắt của anh ta. Biết đâu nó sẽ giúp tôi nhớ ra được tôi đã gặp người đàn ông này ở đâu. Sau đó tôi để ý thấy anh ta đã uống café. Đó là tách Espresso.

Một vài người khách khác bước vào quán. Tôi trở nên bận rộn hơn với việc ghi các món đồ theo yêu cầu của khách hàng và pha chế đồ uống cho họ. Nhưng điều đó không thể ngăn được tôi thôi liếc về phía hai người đàn ông ngồi ở bàn chính giữa căn phòng, hết lần này đến lần khác. Tôi đã rất cố gắng để lơ họ đi và tập trung vào công việc của mình.

Một lúc sau, tôi thấy có hai cô gái tiếp cận và cười ve vãn họ. Người đàn ông trẻ hơn nhìn vào hai cô gái rồi nói gì đó khiến mặt của hai cô xám xịt. Dường như anh ta đã nói một điều gì đó khá xúc phạm bởi hai cô gái ấy đã bước ra khỏi quán ngay lập tức với khuôn mặt đầy tức giận. Thế đấy, anh ta thật thô lỗ.

Hai người đàn ông bước ra khỏi quán mà không hề gọi thanh toán. Tôi đi tới bàn của họ và nhìn thấy tờ 100 đô la đặt dưới tách Espresso.

Gì cơ? 100 đô la? Thật không thể tin được. Tôi sung sướng chết lên được. Thế là quá nhiều so với tiền tip cho một tách café.

Trưa hôm đó, Suzanne và Kurt cùng gọi điện đến và báo rằng họ bị ốm, Vì vậy tôi và bà Chang phải làm việc trong quán suốt cả ngày. Bà Chang thay tôi làm thu ngân còn tôi thì làm hết những công việc còn lại. Tôi cố gắng để phục vụ khách nhanh nhất có thể để họ thôi phàn nàn.

Trước khi về nhà, tôi đã lau chùi sàn nhà và cọ rửa nhà vệ sinh. Tôi rất mệt nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác.

Lúc tôi rời khỏi quán thì đã là gần 8 rưỡi. Tôi bắt xe buýt tới South Bronx nơi gia đình tôi thuê một căn hộ một phòng ngủ nhỏ nhỏ. Ngồi xuống ghế trên xe buýt, tôi lôi chiếc hăm-bơ-gơ mua vội ở gần bến xe buýt ra và ăn ngấu nghiến sau đó ngủ một giấc.

“Mẹ, mẹ có tin được không, hôm nay con đã được tip một số tiền rất lớn. Hai người đã ông trông rất giàu có đã để lại 100 đô cho 2 tách café của họ.”

“Sao cơ? Như vậy là quá nhiều” Mẹ của tôi, bà Ruby Collin, nheo mắt

“Đúng vậy, con đã không thể tin nổi. Con nói với bà Chang rằng chúng con sẽ chia đôi số tiền tip đó nhưng bà ấy nói đó là của con.”

“Bà ấy thật tuyệt”

“Đúng vậy, rất tuyệt. Con thật may mắn khi có một người chủ tốt như vậy.” Tôi tháo bộ tóc giả và sợi dây chun đang búi tóc tôi ra. Mái tóc đỏ dài mềm mại xoa xuống vai tôi. Tôi cầm lấy lược và bắt đầu chải tóc cho tới khi thật bóng mượt.

“Hannah thế nào ạ?” tôi hỏi về đứa trẻ nhà hàng xóm. Mẹ tôi làm nghề trông trẻ trong suốt gần một năm qua để kiếm thêm thu nhập.

“Con bé rất đáng yêu nhưng nó đã nặng hơn trước một chút. Mẹ không nghĩ là mẹ có thể dễ dàng bế con bé nữa” Mẹ tôi bắt đầu xoa bóp ngực. Bà bị bệnh tim mạch vành nhẹ cách đây 6 tháng. Bác sĩ điều trị của bà khuyên bà không nên làm việc nặng.

“Vậy thì mẹ đừng trông con bé nữa. Con thật sự không muốn mẹ phải làm việc chút nào. Mẹ đang mạo hiểm với chính sức khỏe của mình đấy. Mẹ đừng lo, con có việc. Con sẽ làm việc vào cả cuối tuần nữa để có tiền làm thêm giờ. Chúng ta có thể xoay xở được”

“Con đã làm quá nhiều cho chúng ta rồi, Jade. Mẹ thật sự xin lỗi vì đã trở thành gánh nặng cho con”

“Mẹ, xin mẹ đừng nói mấy lời như thế nữa. Con yêu mẹ và con sẽ chăm sóc cho mẹ và Sapphire. Con đã hứa với cha như vậy rồi”. Tôi ôm lấy mẹ. Mắt tôi đã ươn ươn nước.

Cha tôi mất bởi căn bệnh ung thư phổi cách đây 2 năm. Lúc đó tôi mới 18 tuổi. Ông bị bệnh do làm việc trong một công ty sản xuất khoáng chất a-mi-ăng. Một năm trước khi ông mất là khoảng thời gian khó khăn nhất đối với chúng tôi. Chúng tôi phải chiến đấu để giành giật lấy mạng sống của ông. Chúng tôi đã dùng hết số tiền tích kiệm ít ỏi, bán nhà để có thể chi trả cho tiền thuốc men chữa trị. Đó là một cơn ác mộng kinh hoàng khi tình trạng sức khỏe của cha tôi cứ yếu đi mỗi ngày. Ông là một vô cùng người tuyệt vời, sùng đạo, vui vẻ, đầy sức sống, một người chồng mẫu mực, một người cha chu đáo. Tôi không thể ngừng suy nghĩ tại sao một người tốt bụng và ngoan đạo như cha tôi lại ra đi sớm như vậy.

Cái ngày cha tôi mất, cả thế giới như đang đổ sụp trước mắt tôi. Chúng tôi đều sống dựa vào ông. Chúng tôi trông cậy vào ông, cả gia đình chỉ sống nhờ vào đồng lương ít ỏi của ông.

“Chuyện gì vậy?” Em gái tôi, Sapphire bước ra từ phòng tắm. Con bé hét lên đầy hoảng hốt khi nhìn tôi và mẹ tôi ôm nhau. Con bé nghĩ rằng có chuyện gì đó tồi tệ lại xảy ra.

“Không có gì đâu. Chị và mẹ chỉ ôm nhau vì nhớ bố thôi.” Tôi cười, khoe hàm răng đều tăm tắp, với cô em gái 15 tuổi của mình

“Ôi, em đã tưởng là con chuyện tồi tệ nào đó lại xảy ra. Dù sao thì Jade, em có tin vui cho chị đây.”

“Gì vậy?”

“Em vừa chat với Joseph cách đây 1 tiếng.”

“Joseph?”

“Đúng vậy, tình yêu duy nhất của chị”

“Cái gì?”

“Anh ta xin tài khoản Facebook của chị và em nói với anh ta rằng chị không còn bất cứ một tài khoản mạng xã hội nào. Sau đó anh ta xin số của chị.”

“Vậy em có đưa cho anh ấy không?”

“Không, chị đã nói là không được đưa số chị cho bất cứ ai mà, phải không?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng anh ta đã đưa số của anh ta cho em. Anh ta bảo chị hãy gọi lại cho anh ta, bất cứ lúc nào. Anh ta sẽ đợi.

Tôi chột thờ dài. Joseph.

Đã hai năm kể từ lần gần đây nhất tôi gặp anh. Tôi đã hoàn toàn cắt đứt mọi liên lạc giữa chúng tôi.

Không, tôi không thể dối mặt với anh nữa. Tôi không còn là cô gái mà anh quen trước đây. Tôi đã thay đổi, hoàn toàn. Jane của ngày xưa đã chết rồi.

Một nỗi đau dữ dội đang nứt toác trong tôi.

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Eros

“Bạn yêu ai đó không phải bởi người ấy hoàn hảo, mà dù người ấy không hoàn hảo bạn cũng vẫn yêu.”
Jodi Picoult, *My Sister's Keeper*

“Xin chào, tôi là Gretchen”. Cô gái mặc một chiếc áo phông màu xám trễ cổ cùng một chiếc váy màu đen ngắn cũn cỡn cười và bắt chuyện với tôi. Đôi mắt cô ta đầy ve vãn, chớp chớp hàng lông mi giả dày cộm về phía tôi.

“Còn tôi là Summer” Cô gái còn lại cũng cười và nói, khoe hàm răng trắng đều tăm tắp. Màu son đỏ chói làm môi cô ta trông như sắp rơi ra đến nơi

“Có chuyện gì không?” Donovan cau mày, hỏi hai cô gái

“À.. Anh có phiền không nếu chúng tôi cũng ngồi ở đây?”

Donovan nhìn xung quanh phòng tìm bàn trống. Anh hắng giọng và mỉm cười với họ “Vẫn còn rất nhiều bàn trống thừa hai quý cô”

Hai cô gái đỏ mặt, cười rộ lên sau đó liếc mắt với tôi.

“Thực ra thì, chúng tôi chỉ muốn làm quen với hai anh” Cô gái tên Summer ỡm ẹo, cúi cúi người cố tình khoe bộ ngực cỡ DD (kiểu cỡ “siêu bự” í)

“Được thôi. Tôi là Bond. James Bond”. Donovan giới thiệu về bản thân. Tôi cảm thấy rất buồn cười, nhướn lông mày nhìn về phía anh ta. Tôi vẫn đang bận nói chuyện điện thoại với trợ lý của mình.

Hai cô gái nhướn mày, nhún nhún vai rồi chỉ về phía tôi

“Còn anh ấy? Tên của anh ấy là gì?”

“Stark. Tony Stark.”

Tôi suýt nữa phun cả ngụm café trong miệng khi nghe anh ta nói ra tên của Iron Man.

“Anh đang đùa phải không? Anh ấy sao có thể là Iron Man được.”

“Sao cũng được” Cô gái với đôi môi đỏ lòe loẹt nhìn về phía tôi đầy trông đợi

“Chúng tôi tự hỏi không biết các anh có muốn đi chơi cùng chúng tôi không? Đi trung tâm thương mại hoặc đi xem phim sau đó cùng tới bar vui vẻ một chút”

“Chúng tôi rất bận, các cô gái. Chúng tôi có rất nhiều việc phải làm. Chúng tôi không có thời gian cho những điều đó.” Donovan nhẹ nhàng từ chối.

“Chao.. Thật là chán”

“Nhưng thứ lỗi cho tôi, tôi khá chắc là sếp của anh không phiền đâu, đúng không?” Cô gái con lại giậm giậm chân xuống nền nhà.

Quá đủ rồi. Tôi tắt điện thoại và nhìn vào cô gái đang giậm chân kia. “Ôi, những cô gái ngốc nghếch thật đáng yêu khi cứ nói mãi về những điều mà các cô ấy chẳng hiểu gì. Chắc từ miệng cô chỉ có thể nói ra những lời thô tục thôi nhỉ?”

Hai cô gái nhìn chằm chằm vào tôi rồi lại nhìn nhau. Phải mất một lúc họ mới nhận ra được rằng tôi vừa lảng mạ họ, sau đó tức giận lao ra khỏi quán.

Sáng nay, Donovan Grant, lái xe riêng kiêm vệ sĩ, đã phải qua và chở tôi bằng con xe Bugatti Veyron. Tôi vẫn còn cảm thấy choáng váng. Tối qua tôi tới dự buổi tiệc sinh nhật của một người bạn và đã uống quá nhiều. Có rất nhiều các ông to bà lớn và các ngôi sao nổi tiếng ở đó. M* kiếp! Tôi thậm chí còn đưa một cô gái về nhà, là cô người mẫu nổi tiếng Kendra Packer.

Thường thì tôi chỉ đưa họ về nhà sau ba lần hẹn hò. Nhưng tối hôm qua, khi Kendra Packer lại bắt chuyện với tôi, cô ta cứ bám chặt lấy tay tôi, không rời tôi nửa bước. Tôi chẳng có gì để phàn nàn về chuyện đó cả vì, chúa ơi, cô ta thật đẹp và nóng bỏng. Tất cả đàn ông trong bữa tiệc đều nhìn cô ta một cách thèm thuồng. Và cô ta biết điều đó, đó cũng là lý do cô ta khá tự tin rằng sẽ quyến rũ được tôi.

Cô ta quả là một người bạn giường hoàn hảo, một chuyên gia làm tình. Tôi cảm thấy khá ngạc nhiên về tần suất cô ta đưa tôi lên đỉnh. Cô ta biết cách để quyến rũ đàn ông và khiến cho họ trở nên điên cuồng. M* kiếp! Cô ta học ở đâu mấy cái trò đó vậy?

“Chúng ta sẽ đến văn phòng bây giờ chứ, thưa ngài? Giọng nói của Donovan mang tôi trở về với thực tại.

“Ừ”. Tôi ngả người trên ghế, cảm thấy hơi đau đầu.

“Hmm, tách café này thật ngon, có lẽ là tách Espresso ngon nhất mà tôi từng uống.”

Tôi đã phát hiện ra quán này trên đường đi tới văn phòng khi tôi bỗng dừng lên con thêm một tách café. Tôi cảm thấy quá choáng sau cơn say, thật tồi tệ. Đầu của tôi cứ ong ong còn mắt thì toàn tia máu.

“Chúng ta sẽ ghé lại qua quán café đó vào sáng mai”

“Vâng, thưa ngài” Tôi thấy Donovan mỉm cười với tôi qua gương chiếu hậu. Tôi cá là anh ta cũng khá thích café ở quán đó

Donovan đã ngoài 40 tuổi, đã từng vô địch giải võ sĩ quyền cước, hoàn thành xuất sắc khóa đào tạo vệ sĩ chuyên nghiệp. Với tôi, Donovan không chỉ là một vệ sĩ hay tài xế riêng. Gia đình anh đã làm việc cho chúng tôi từ rất lâu rồi. Khi tôi còn nhỏ, anh vẫn thường ra ngoài với tôi. Lúc đó anh vẫn còn là một thanh niên trẻ tuổi. Chúng tôi rất gần gũi và thân thiết, tôi luôn xem anh giống như anh trai của mình.

Ngoài bạn thân của tôi, Inigo Monteiro thì Donovan là một trong số ít những người hiểu rõ được con người thật của tôi, thậm chí còn rõ hơn cả người thân trong gia đình. Anh ta là người đầu tiên biết việc tôi bị bạn bè bắt nạt khi tôi học lớp 4. Chúng bắt nạt tôi vì tôi là đứa trẻ giàu có nhất trường tiểu học, là người thừa kế của một công ty có giá trị lên tới hàng tỉ đô. Thêm nữa thì lúc đó trông tôi chẳng khác gì que củi, cao và gầy.

Donovan thường bắt gặp tôi trốn dưới tầng hầm và khóc. Tôi cảm thấy khôn khổ vô cùng và không muốn tới trường vì bị bắt nạt. Tôi thậm chí còn bắt đầu cảm thấy căm ghét gia đình và chính bản thân tôi vì đã trót sinh ra trong một gia đình giàu có.

Vào một buổi chiều thứ 7, nhân lúc cha mẹ tôi đi nghỉ mát ở Hawaii, Donovan đã dạy tôi môn quyền cước. Anh ta dạy tôi cách để tấn công và tự vệ. Tôi bắt đầu cảm thấy yêu thích thể thao từ đó. Tôi đã quyết tâm học và thành thạo các môn thể thao. Cuối cùng thì nó cũng giúp tôi trở nên khỏe mạnh và cường tráng hơn. Kể từ đó, Sonovan bắt đầu đưa cho tôi các bài luyện tập vào mỗi cuối tuần cùng với bạn thân của tôi, Inigo.

Tôi dần cảm thấy tự tin hơn khi tới trường bởi tôi biết tôi có thể đánh bại bất cứ thằng con trai nào trong lớp. Một vài trong số chúng vẫn bắt nạt tôi nhưng tôi đã hứa với Donovan sẽ không dùng đến những món vũ mà anh dạy trừ phi ai đó gây sự với tôi trước. Nhưng khi thủ lĩnh của đám nhóc thường xuyên bắt nạt tôi, Dexter đá một cú rất mạnh vào hông tôi, tôi đã không thể kiên nhẫn được nữa. Ngay lập tức, tôi túm lấy cổ áo hắn và đám một cú thật mạnh vào mặt hắn. Hắn ta gục ngay tại trận, nằm bò trên mặt đất. Hắn cố gắng đứng lại nhưng tôi, rất nhanh chóng, đâm cho hắn thêm một cú nữa vào mặt. Mỗi hấn chảy máu còn mũi hắn gần như đã bị gãy.

Kể từ hôm đó, không còn ai dám bắt nạt tôi nữa. Chúng bắt đầu trở nên sợ sệt tôi, lo sợ tôi sẽ tức giận. Nhưng ngày hôm đó tôi cũng bị gọi lên phòng hiệu trưởng cùng với cha mẹ mình. Bạn bè cùng lớp làm chứng cho tôi rằng tôi thường xuyên bị Dexter bắt nạt nên cuối cùng thì thầy hiệu trưởng cũng rù lòng thương và tha thứ cho những việc tôi đã làm.

Khi tôi ở tuổi vị thành niên, Donovan đã luôn đứng về phía tôi khi tôi bắt đầu có những cuộc nổi loạn đòi quyền tự do ngu ngốc. Anh ta biết tôi say xỉn trong quán bar cùng bạn bè, thử các loại thuốc kích thích hay thậm chí là ngủ với một ai đó. Thịnh thoảng, anh cũng vẫn bắt gặp những khoảnh khắc yếu đuối trong tôi. Anh biết rõ tất cả những thứ ngu ngốc mà tôi làm, những rắc rối mà tôi gây ra và giúp đỡ tôi vượt qua tất cả.

Khi tôi trưởng thành, anh dạy tôi rất nhiều thứ, kể cả những điều mà cha mẹ tôi không ngờ tới. Anh dạy tôi tất cả những gì anh học trong khóa đào tạo vệ sĩ chuyên nghiệp. Nhờ đó, tôi đã thành thạo việc tháo lắp các loại súng và vũ khí khác nhau, tháo gỡ và vô hiệu hóa các loại bom... Anh vừa là đồng phạm, vừa là bạn thân của tôi. Chúng tôi cùng nhau đua xe, cùng tham gia các môn thể thao đầy mạo hiểm như nhảy bungee từ miệng núi lửa, trượt tuyết từ những ngọn dốc cao chót vót, lướt ván hay lặn xuống những hang động bí hiểm. Chúng tôi đều giống nhau, ưa mạo hiểm và không sợ chết.

Tuy nhiên, gia đình tôi, họ hàng của tôi đều nghĩ về tôi như một người đàn ông hoàn hảo, tài giỏi, có chí tiến thủ, tự tin, quyền lực, mạnh mẽ và tuyệt đối không bao giờ làm những việc ngu ngốc. Họ tôn trọng và ngưỡng mộ tôi như ông cha tôi, những con người vô cùng tài giỏi thời trước.

Ngay từ khi sinh ra, tôi đã được định hướng và dạy dỗ để trở thành một người toàn năng để xứng đáng là người thừa kế khối tài sản kếch xù của dòng họ. Tôi được dạy về các môn học và ngôn ngữ từ những người giỏi nhất. Ngoài tiếng Anh, tôi còn biết nói tiếng Hy Lạp, Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha, Pháp, Hin-di, Phi-líp-pin và tiếng Quan Thoại.

Tôi tốt nghiệp ngành quản trị kinh doanh của đại học danh tiếng Harvard các đây 2 năm khi mới tròn 22 tuổi. Kể từ đó, tôi dành toàn bộ thời gian của mình để quản lý việc kinh doanh của gia đình, tập đoàn quốc tế Petrakis, tập đoàn vận tải trị giá hàng tỉ đô la. Mới gần đây, tôi đã trở thành phó chủ tịch của tập đoàn.

Tôi biết, một vài đồng nghiệp và nhân viên nghĩ rằng tôi rất đáng sợ bởi tôi luôn đòi hỏi họ phải làm mọi việc một cách hiệu quả và hoàn hảo. Họ hoàn toàn không nhận ra rằng tôi làm như vậy chỉ vì muốn tốt cho họ.

Thế giới này đầy rẫy sự cạnh tranh. Có biết bao nhiêu người ngoài kia đang trông đợi chúng tôi sụp đổ.

Họ sẵn sàng bắt chấp tất cả để đánh bại tôi, đánh bại tập đoàn Petrakis.

Không bao giờ.

Tôi sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra, hàng ngàn nhân viên trên khắp thế giới trông cậy vào sự thành bại của chúng tôi. Họ và gia đình của họ sẽ chết đói nếu chúng tôi phá sản. Không tăng lương, không tiền thưởng, không lời động viên... Tôi thề rằng không có bất cứ ai có thể đánh bại chúng tôi.

Khi tôi tới văn phòng, bảo vệ ở đó chào tôi. Tôi gật đầu với họ rồi đi thẳng vào sảnh chính chỗ thang máy riêng của mình. Rất nhiều nhân viên đang ở đó, có người vừa mới đến, có người thì đang đợi thang máy. Đám đông ồn ào ấy im bật ngay khi thấy tôi bước vào. Không khí trang trọng tới mức tôi tưởng rằng mình vừa bước vào một nhà thờ không người vậy, im lặng tới mức có thể nghe rõ tiếng đồng xu rơi xuống đất. Tất cả họ đều đứng im không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào tôi đầy lo lắng và kính sợ.

“Chào buổi sáng, ngài Petrakis”

“Chào buổi sang thưa ngài”

“Chúc ngài một buổi sang tốt lành”

Tất cả mọi người đều lên tiếng chào tôi. Tôi gật đầu với họ như thường lệ rồi bước thẳng vào thang máy. Cảnh tượng này cứ lặp lại đi lặp lại như vậy mỗi ngày và tôi thì đã quá quen với nó.

Tôi bước ra khỏi thang máy, bước vào phòng làm việc của mình. Donovan cũng vào theo sau tôi.

Một cô gái mặc chiếc váy ngắn màu đen, sơ mi đỏ trễ cổ, cùng màu son đỏ nhức mắt cười với tôi

“Chào buổi sáng, ngài Petrakis. Tôi là Vivienne West, trợ lý mới của ngài.”

Tôi nhìn cô ta, búng ngón tay rồi đi thẳng vào phòng làm việc.

“Cô West, cô vừa bị sa thải” Donovan nói.

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Quá Khứ Và Hiện Tại

Trong tình yêu không tồn tại bất cứ một quy tắc nào. Tôi luôn mong muốn nhận được những ngạc nhiên thú vị từ thứ gọi là tình yêu, bởi vì bạn biết đấy không ai trong chúng ta biết trước được người mà chúng ta sẽ yêu. Bạn sẽ không biết trước ai sẽ bước vào cuộc sống của mình. Và với tôi, khi tôi mơ mộng tưởng tượng về người đàn ông sẽ ở bên tôi đến hết cuộc đời, tôi không hề nghĩ tới việc anh ấy làm nghề gì hay về bề ngoài của anh ấy trông như thế nào. Tôi chỉ cố gắng hình dung ra những cảm xúc của mình sẽ thế nào khi ở bên cạnh anh.” – Taylor Swift

Jade

“Xin hãy đợi tôi một chút” Tôi cố gắng hét to nhất có thể và chạy vội về phía bên xe buýt. Nhưng người tài xế không nghe thấy tiếng của tôi và đóng cửa lại.

“Đừng đi” Thở không ra hơi, tôi kêu lên đầy thất vọng. Xe buýt rời đi khi tôi chỉ còn cách bên xe vài bước chân. Và giờ thì tôi sẽ phải đợi 15 phút nữa mới có chuyến tiếp theo. Tôi sẽ đi làm muộn mất, điều này chưa bao giờ xảy ra trước đây. Tối qua tôi cảm thấy rất mệt vì vậy tôi đã ngủ quên mất và ngu ngốc hơn nữa là tôi đã hoàn toàn quên mất việc hẹn giờ báo thức.

Tôi lục trong túi và lấy điện thoại ra để gọi cho bà Chang và thông báo rằng tôi sẽ tới muộn. Tôi vô tình nhìn thấy số điện thoại của Joseph trong khi lướt danh bạ. Tối qua tôi đã lưu số của anh, dù không hề có ý định sẽ gọi.

Joseph Nevin là hàng xóm của chúng tôi hồi còn ở New Jersey, tóc vàng, má lúm, cao và gầy. Anh ấy trông giống hệt Brad Pitt hồi trẻ vậy. Anh không chỉ có vẻ ngoài ưa nhìn mà còn rất khéo léo, khiêm tốn, sùng đạo và nhiệt tình.

Anh là người đàn ông tử tế nhất mà tôi từng gặp. Anh ấy hội tụ tất cả những đặc điểm mà tôi mong muốn ở một người đàn ông. Anh ấy quá hoàn hảo, là chàng Hoàng tử quyền rũ, là chàng kị sỹ trong tấm áo giáp sắt sáng chói, là chàng trai trong mơ, là Mr. Right của tôi.

Anh vừa là bạn thân, vừa là cố vấn vừa là người bảo vệ và vừa là bạn trai của tôi (dù có lẽ anh không hề biết điều này, nhưng cứ xem là như vậy đi). Tôi thậm chí còn mơ về cuộc sống hạnh phúc của chúng tôi khi cưới nhau, trong một tòa lâu đài tràn ngập tiếng cười, yên bình và hạnh phúc.

Đúng vậy, tôi điên rồi, điên vì yêu. Tôi yêu thầm anh trong suốt bao nhiêu năm trời, quyết tâm phải biến anh thành bạn trai và cuối cùng là chồng của mình. Tôi muốn anh mọi thứ đầu tiên của tôi: nụ hôn đầu, tình yêu đầu, bạn trai đầu và thậm chí, bạn giường đầu tiên.

Thế nhưng Joseph chỉ xem tôi như một cô em gái nhỏ, người luôn dính lấy anh khi anh đi tới bất cứ đâu. Khi ấy anh vẫn còn là một cậu trai trẻ, việc luôn có tôi bên cạnh khiến anh cảm thấy như anh phải có trách nhiệm của một ông anh trai. Lúc nào anh cũng nói với tôi như vậy, có lẽ bởi anh hơn tôi những năm tuổi. Nhưng tôi không muốn mối quan hệ của chúng tôi chỉ dừng lại ở mức anh em.

Tôi thật sự không muốn nhớ lại ngày cuối cùng mà chúng tôi gặp nhau. Thật đáng xấu hổ. Nó xảy ra cách đây 2 năm, khi tôi 18 tuổi, vừa tốt nghiệp cấp III. Lúc đó, tình trạng sức khỏe của cha tôi cứ ngày một tồi tệ hơn. Cơ thể ông không còn phản ứng với các loại thuốc điều trị nữa. Chúng tôi đã mất tất cả:

xe, nhà, tiền tiết kiệm. Thật may mắn khi chủ nhà mới đã cho chúng tôi được ở lại trong vòng 2 tuần để tìm nơi ở mới. Tôi cảm thấy vô cùng khốn khổ nhưng tôi phải cố gắng để mạnh mẽ hơn, vì gia đình tôi, vì cha tôi. Tôi muốn ông phải tiếp tục chiến đấu, tôi muốn ông đừng đánh mất hy vọng.

Joseph đã luôn bên cạnh an ủi và động viên tôi. Anh ấy dạy tôi cách để trở nên mạnh mẽ, can đảm đối diện với thực tại và tin vào tấm lòng nhân từ của Chúa. Khi ấy, anh là một hộ sĩ, anh giải thích cho tôi về bệnh của cha tôi, các triệu chứng, qua trình, các thủ tục y khoa, thuốc men và tất cả những thứ mà tôi không hiểu gì.

Chúng tôi ngồi trên ghế đá và nói chuyện, chủ yếu là về cha tôi. Anh ấy ôm tôi trong lòng, vuốt ve mái tóc mềm mại màu hoe hoe của tôi. Anh rất yêu thích mái tóc tôi và luôn vuốt ve nó mỗi lần chúng tôi gặp gỡ. Đó cũng chính là lý do cho cái biệt danh anh luôn dùng để gọi tôi đầy trìu mến “Ginger” (nghĩa là tóc hoe ọ. Mình nghĩ chỗ này giữ nguyên tên tiếng anh sẽ hay hơn nên đã không dịch)

Tôi nằm trong vòng tay anh, gối đầu lên bờ vai vững chắc. Bất cứ lúc nào nằm trong vòng tay anh như vậy tôi đều thấy bình yên như ở nhà. Tôi lắng nghe nhịp tim anh đập, với nhịp điệu bình thường, đều đều, giống như một bản nhạc vậy. Còn trái tim tôi đang đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mùi hương nam tính của anh cứ quanh quẩn quanh mũi tôi, thật quyến rũ! Sau đó tôi chạm vào tay anh, đắm chìm trong khuôn mặt đầy sức hút của anh. Mọi thứ về anh đến có sức mê hoặc kỳ lạ với tôi.

Tôi nhìn vào mắt anh, dò đoán nét mặt anh, cố tìm ra một chút biểu hiện hay dấu hiệu nào đó cho thấy rằng anh cũng rung động vì tôi. Nếu anh thực sự yêu tôi, anh chắc chắn sẽ không thể hiện nó ra bên ngoài.

Anh nhận ra rằng tôi đang nhìn anh chăm chú, anh cau mày và nhìn lại tôi. Tôi cười với anh, khuôn mặt anh hơi ngẩng lên và rồi nở một nụ cười dịu dàng quen thuộc. Nụ cười vẫn luôn làm tan chảy trái tim tôi.

“Đó mới là Jade mà anh quen chứ. Hãy cười lên em. Đừng lo lắng, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi. Chúa sẽ không bao giờ đưa đến cho em những vấn đề mà em không thể giải quyết.” Anh vuốt ve tay tôi, khiến tôi run lên đầy phấn khích.

Tôi thay đổi vị trí, đối diện với anh, ôm lấy khuôn mặt anh, cảm nhận sự thô ráp của những sợi râu lún phún trên gương mặt anh bằng đôi bàn tay của mình.

“Cảm ơn Chúa vì người đã mang anh ấy đến với con. Em không thể tưởng tượng nổi em sẽ sống thế nào nếu thiếu anh, Joseph ạ.” Tôi từ từ cúi đầu mình và đặt lên môi anh một nụ hôn.

Anh vô cùng bàng hoàng vì điều đó. Gần như tức giận, anh nhẹ nhàng đẩy tôi ra. “Ginger, em đang làm cái quái gì vậy? Em vẫn còn quá nhỏ”

Tôi cúi xuống, cảm thấy xấu hổ vô cùng “Tại sao? Anh không thích điều đó ư?”

Biểu hiện của anh đột nhiên thay đổi, khuôn mặt anh hiện lên đầy vẻ mâu thuẫn “Vẫn còn nhiều thời gian, đừng lớn nhanh như vậy”

Tôi cảm thấy bị từ chối. Tại sao anh ấy lại như vậy? Tôi biết rằng anh cũng yêu tôi. Tôi nhìn thấy nó qua ánh mắt anh mỗi khi anh nhìn tôi. Tại sao anh lại lảng tránh nó? Tại sao anh không dám thừa nhận tình cảm thật của mình? Tại sao anh lại kìm nén nó?

“Anh đừng nói thế nữa, em đã lớn rồi, em đã 18 tuổi. Hãy nhìn em đi, em đã không còn là một cô gái nhỏ nữa rồi” Tôi đứng thẳng dậy, đối diện với anh, chắc chắn rằng không có thể nhìn thấy bộ ngực

ngoại cỡ của mình. Lúc ấy, tôi mặc một chiếc áo phông màu hồng bó sát cùng một chiếc quần skinny màu xanh.

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Bị Từ Chối

Jade

“Jade, chàng Romeo vừa quay lại và muốn một tách cafe do chính cô pha” Suzanne hét to sau lưng tôi khiến tôi suýt nữa làm đổ chai sữa đang cầm.

“Romeo? Ai cơ?”

“Người trông rất giống một trong những người mẫu của hãng thời trang Abercrombie”

“Người nào? Tôi hỏi Suzanne nhưng cô ấy đã rời đi trước khi tôi kịp hỏi hết câu. Tôi đang trong bếp giúp bà Chang chuẩn bị bột và nguyên liệu cho món bánh kếp.

Tôi bước ra khỏi phòng bếp, quét mắt nhìn toàn bộ các gương mặt trong quán. Và, tôi nhìn thấy anh ta. Người đàn ông tôi đã va phải lúc sáng, người đã nói tôi suy dinh dưỡng.

Tôi đã nhìn thấy anh ta trước đó. Không hiểu sao anh ta lại quay lại. Thôi kệ, dù sao thì tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi chắc rằng anh ta chính là chàng Romeo người mẫu cho hãng Abercrombie mà Suzanne nói tới.

Tôi thật chẳng ưa gã này chút nào, anh ta quá kiêu ngạo và chẳng biết xin lỗi ai bao giờ. Anh ta lúc nào cũng tự xem mình hơn người, như thể anh ta là người quan trọng lắm vậy. Đúng ra mà nói thì đó là lỗi của anh ta khi chúng tôi va phải nhau.

Tôi vội vội vàng vàng đi về phía quán cafe vì lúc đó tôi đã bị muộn rồi. Tôi nhận ra anh ta ngay khi anh ta bước ra khỏi quán, một trong những vị khách của chúng tôi ngày hôm qua. Anh ta đi rất nhanh mà không thèm nhìn, mắt anh ta dán chặt vào màn hình điện thoại. Tôi nghĩ rằng anh ta sẽ đi thẳng nhưng anh ta đột nhiên lại lao về phía tôi. Tôi rất ngạc nhiên nên đã không kịp tránh.

Mặt tôi đập rất mạnh vào khuôn ngực cứng như đá kia, rồi ngay lập tức tôi nằm trọn vẹn trong vòng tay của anh ta. Tôi cảm nhận được cả sự thô ráp của bàn tay anh ta đặt lên tay tôi, nó gọi cho tôi một cảm giác thật an toàn. Tôi tham lam níu giữ khoảnh khắc ấy, không ngừng đưa mùi hương tự nhiên nam tính của anh ta vào lồng ngực, sự hoà quyện của mùi nước hoa ô-đơ-cô-lôn, xạ hương và hương vị của cafe. Khi tôi nhìn vào anh ta, tôi cảm thấy bị choáng ngợp. Anh ta quả thật là một người đàn ông vô cùng thu hút, cao, gầy cùng một cơ thể hoàn hảo. Mái tóc anh ta đen mượt gọn gàng, gương mặt nhuốm màu mưa gió. Tôi cảm thấy như sắp ngất đến nơi. Đôi mắt màu xám bạc kia cứ khiến chân tay tôi bủn rủn.

Đây chỉ là ấn tượng đầu tiên của tôi về anh ta. Và rồi tôi nhận ra rằng anh ta hoàn toàn không phải là một Hoàng tử quyền rũ mà là một tên bạo chúa.

Tôi đã nghĩ rằng anh ta khá lịch lãm khi hỏi tôi có ổn không nhưng ngay sau đó anh ta biến thành một tên khốn. Tôi đợi anh ta xin lỗi, bởi vì đó là lỗi của anh ta, nhưng anh ta đã không làm.

Sau đó thì anh ta gọi tôi là gầy nhom và suy dinh dưỡng. Tôi thật sự cảm thấy bị xúc phạm. Ừ thì điều đó cũng không hẳn đã sai, nhưng mà tôi chưa đến mức suy dinh dưỡng như anh ta nói. Tôi trông gầy là bởi vì người tôi khá cao thôi. Tôi cao hơn 1m7 và nặng 45 kg

Ấn tượng của tôi về anh ta à? Anh ta cũng giống như Kurt và Suzanne, những kẻ thích bắt nạt người khác.

Tôi cầm đơn order, một tách Espresso. Sau đó tôi nhìn anh ta. Romeo. Đúng vậy, anh ta đích thực là một chàng Romeo ngoài đời thật.

Anh ta có vẻ là một người siêu giàu, bộ vest của anh ta đã nói lên điều đó. Đó là kiểu dáng mà những người nổi tiếng và giàu có hay mặc. Chắc nó rất đắt, có khi bằng cả tháng lương của tôi.

Và, ừm, có thể Suzanne đúng, anh ta trông rất giống một người mẫu của hãng Anercrombie. Tôi không chắc lắm về điều này vì lúc nào tôi gặp anh ta, anh ta cũng dính chặt lấy cái điện thoại và nói chuyện về kinh doanh.

Tôi nhìn anh ta một lúc, xem xét kỹ nét mặt anh ta. Quả thật, trông anh ta vô cùng thu hút, nhưng tính cách của anh ta thì... Đúng là ác quỷ.

Anh ta đột nhiên quay đầu và bắt gặp ánh mắt của tôi. Tôi cảm thấy rất xấu hổ vì bị bắt quả tang khi đang nhìn trộm anh ta. Trời ạ! Tôi quay mặt ra chỗ khác, giả vờ nhìn về phía khách hàng bàn bên cạnh họ.

Tôi đi về phía máy pha cafe và pha cafe cho anh ta. Tôi thậm chí còn vẽ một trái tim đôi lên đó. Rồi Suzanne bùng nó ra.

Eros

“Tôi muốn cô gái kia”

Donovan ho lên vì sặc, nhìn tôi chằm chằm, hai hàng lông mày của anh ta trông như sắp dính vào nhau đến nơi vậy. “Ý ngài là sao? NGÀI MUỐN CÔ GÁI KIA? Muốn???”

“Đúng vậy, tôi muốn cô gái ấy, pha cafe cho tôi hàng ngày.” Tôi nhấp một ngụm cafe nữa. Tuyệt vời. Tách cafe này thật ngon hết sức.

“Ý ngài là ngài muốn thuê cô ấy?”

“Tại sao không?” Tôi trả lời, đầy tự tin. “Tôi chắc là cô ấy sẽ không từ chối lời đề nghị này đâu. Đây là tách cafe ngon nhất mà tôi từng uống. Cô ấy thật tuyệt vời”

“Nhưng trông cô ấy rất... Khác người” Sonovan cười

“Khác người? Không. Cô ấy không khác người, cô ấy rất đặc biệt”

Sonovan lại tiếp tục ho, gật gật đầu. “Ý tôi muốn nói cũng như vậy, thưa ngài. Đặc biệt”

Sau khi uống xong cafe, tôi đi về phía cô gái có đôi mắt màu lục bảo ấy. Cô ấy đang đứng ở quầy thu ngân, một mình.

“Tôi gửi tiền cafe.” Tôi đưa tờ 100 đô và cẩn thận quan sát nét mặt của cô ấy. Cô ấy tránh ánh nhìn của tôi. Có lẽ vì cô vẫn còn cảm thấy xấu hổ về vụ va chạm sáng nay.

“Của ngài hết 5 đô” Cô nói, mắt vẫn dán chặt vào tờ hoá đơn.

“Cứ giữ lấy tiền thừa”

Cuối cùng thì cô ấy cũng chịu nhìn tôi bằng đôi mắt trong veo, lấp lánh như ngọc ấy. Đôi mắt của cô thật đẹp. Tôi nhớ rằng mình đã từng nhìn thấy đôi mắt ấy, ánh nhìn ấy ở đâu đó, nhưng nhất thời không thể nhớ ra.

“Cảm ơn ngài. Nhưng tôi không thể giữ tiền của ngài được. Quá nhiều”

“Cô rất xứng đáng được nhận số tiền đó. Cafe cô pha rất ngon”. Thật buồn cười, cô ấy không chịu nhận tiền tip. Một cô thu ngân hay phục vụ lại đi từ chối tiền tip, không bình thường chút nào.

“Rất cảm ơn ngài nhưng tôi không thể cầm được.” Cô trả lại tiền thừa cho tôi.

“Jade” tôi đọc trên bảng tên của cô “một cái tên rất hợp với cô, đôi mắt màu xanh lục. Cô ở đâu?”

“Xin lỗi, tôi không thể trả lời ngài được. Tôi không muốn nói địa chỉ của mình cho bất cứ ai, vì lý do an toàn thôi”. Cô nhún vai, nghịch nghịch ngón tay của mình.

Thật buồn cười. Thay vì cảm thấy bị xúc phạm, tôi lại thấy cô gái này khá thú vị. Tôi chỉ hỏi cô ấy ở đâu còn cô ấy lại nhặng xị lên vì điều đó. “Tôi không phải kẻ giết người hàng loạt, nếu đó là điều mà cô lo ngại. Tôi muốn biết vì tôi thấy cô khá quen. Không biết chúng ta đã từng gặp nhau bao giờ chưa?”

Cô lắc đầu ” Tôi không nghĩ vậy. Chúng ta sống ở hai thế giới khác nhau.”

Tôi hiểu cô ấy muốn nói gì. Quả thật, chúng tôi đến từ hai thế giới khác nhau. Những con người mà tôi gặp, những nơi tôi ghé tới, những bữa tiệc và sự kiện mà tôi tham dự hoàn toàn khác với thế giới của cô ấy.

“Xin thứ lỗi. Tôi còn rất nhiều việc phải làm”

“Đợi một chút” tôi vươn tay túm lấy tay cô.

Cô há hốc mồm vì kinh ngạc và ngay lập tức rút tay ra như thể tay tôi có lửa vậy.

“Hãy làm việc cho tôi.”

Cô đứng như trời trồng ở đó, nhìn tôi chằm chằm “Sao cơ?”

“Hãy làm việc cho tôi. Cô chỉ cần pha cafe cho tôi hàng ngày. Không rắc rối, không áp lực công việc.”

“Ngài đang đùa phải không?”

“Tôi không thích nói đùa”

Cô cúi đầu, nhìn chằm chằm vào bàn tay mình và suy nghĩ một lúc. Sau đó, cô ngẩng đầu lên và nói “Tôi... Tôi không thể”

“Tại sao không?”

“Tôi không thể bỏ bà chủ của tôi được. Bà ấy rất tốt với tôi, bà đối xử với tôi như con cháu trong nhà vậy. Thêm vào nữa thì tôi không muốn mình phải hối tiếc vì những quyết định bốc đồng”

“Không không. Tôi không yêu cầu cô phải trả lời ngay lập tức. Hãy suy nghĩ kỹ về điều đó. Cô có thể trả lời lại tôi vào sáng mai. Đừng lo lắng”

Cô thở dài ” Dù là ngày mai thì câu trả lời của tôi vẫn sẽ không thay đổi đâu. Tôi không thể.”

“Tôi sẽ trả cô gấp đôi”

Cô há hốc mồm và mở to mắt đầy kinh ngạc. Cô đưa tay sờ lên trán rồi vỗ vỗ mặt mình “không, tôi không thể thừa ngài. Tôi rất yêu thích công việc của mình và tôi không thể bỏ bà chủ của tôi được. Bà ấy cần tôi. Xin thứ lỗi, tôi rất bận”

“Gấp 3. Đó là tất cả những gì tôi có thể trả”

Cô lắc lắc đầu và cười với tôi. Tôi bị choáng ngợp trước vẻ đẹp của cô, khi cô cười rạng rỡ tới vậy.
“Tôi không thể. Cảm ơn lời đề nghị của ngài.”

Đột nhiên, niềm vui vụt tắt. Tệ thật, tôi rất thích cafe của cô ấy.

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cơ Hội

Bạn đã từng yêu một ai đó sâu đậm, rồi tình yêu đó khiến bạn hoàn toàn suy sụp. Một nửa trong bạn tan vỡ khi tình yêu biến mất. Một nửa khác lại muốn tỏ ra bất cần “Quên đi – tôi có thể làm được, chỉ cần tôi muốn”. Tôi đã cố gắng, nhưng tôi không thể nào trở nên như vậy. Tôi luôn mong muốn được trở thành cô gái anh ấy mang về nhà để giới thiệu cho gia đình chứ không phải một cô gái anh ấy mang về nhà mỗi đêm. – Selena Gomez

Jade

“Cái gì? Bà ấy mất rồi?”

“Đúng vậy, tối qua bà ấy đã uống thuốc giảm đau quá liều.” George, nhân viên pha chế đã gọi điện thông báo cho tôi khi tôi đang chuẩn bị rời khỏi nhà để đi làm.

Trái tim tôi đập nhanh như muốn bật ra khỏi lồng ngực. Người tôi đột liên lạnh toát, tay chân bủn rủn.

“Không, tôi không tin. Hôm qua bà ấy vẫn còn rất khỏe mà? Anh có chắc không đấy?” Tôi không thể chấp nhận sự thật này, bà Chang qua đời rồi. Không, làm ơn, không phải là bà ấy.

“Chắc, Ricky đã khẳng định lại rồi. Anh ta gọi điện cho tôi thông báo rằng quán cafe sẽ tạm thời đóng cửa, trong khoảng 2 tuần.

Ricky là con trai duy nhất của bà Chang. Những đứa con còn lại của bà đều là nữ và đã kết hôn hết rồi.

“Trời ơi, không thể tin được”. Điều đó vẫn không thể nào thuyết phục được tôi tin rằng bà ấy đã mất. Đây chắc chắn là một con ác mộng!

Tôi cảm thấy suy sụp. Bà Chang giống như người mẹ thứ hai của tôi vậy. Bà là một phụ nữ tuyệt vời, một người chủ tốt bụng. Bà trả tôi rất hậu hĩnh. Tôi sẽ nhớ bà xiết bao.

“Đúng vậy, chuyện này đến thật đột ngột. Dù sao thì Ricky cũng sẽ quản lý cửa hàng hay bà ấy”

“Ricky? Trời ơi! Không phải chứ?” Tôi kêu lên

“Haiz. Tôi hiểu ý của cô”

Tại sao lại là Ricky mà không phải là người khác? Hắn là một tên cuồng dâm. Lần gần đây nhất tới quán cafe, hắn đã vỗ mông tôi ngay trước mặt khách hàng. Hắn thậm chí còn làm những điều quá đáng hơn với Suzanne. Hắn bóp ngực và cố gắng hôn cô ấy. Tôi không nghĩ rằng tôi có thể chịu đựng nổi một ông chủ như hắn. Tôi phải tìm việc khác thôi.

Sau một tiếng đồng hồ, tôi bắt đầu tìm kiếm công việc mới. Tôi không thể tiếp tục làm việc ở quán cafe được nữa, bà Chang đã mất rồi còn Ricky sẽ trở thành ông chủ mới của tôi.

Tôi tìm trên mạng, tất cả những công việc phù hợp với trình độ của tôi. Tôi gửi lý lịch của mình đến hàng loạt các công ty quy mô nhỏ, hy vọng và cầu nguyện rằng mình sẽ được chọn bởi tôi thật sự rất cần một công việc, tôi phải nuôi sống cả gia đình.

Cuối cùng, một tiệm bánh đã chấp nhận hồ sơ của tôi nhưng họ trả quá thấp nên tôi đã từ chối.

Có rất nhiều công việc với mức lương cao nhưng tôi không được chọn vì thiếu kinh nghiệm. Nhiều công ty còn yêu cầu cả bằng đại học. Tiếc là tôi mới chỉ tốt nghiệp cấp III và chưa bao giờ đi học đại học cả.

Sau một tuần lao đầu vào tìm việc, tôi hoàn toàn tuyệt vọng. Mẹ của tôi và gái tôi, Sapphire đều trông cậy vào tôi. Tôi cần có một công việc, càng sớm càng tốt, để trả tiền thuê nhà, và chi trả cho tất cả những nhu cầu cơ bản của chúng tôi. Ngoài ra, tôi còn cần tiền để mua thuốc cho bệnh tim của mẹ tôi.

Tôi mua tờ tạp chí Sunday, hy vọng rằng mình có thể tìm được một công việc nào đó. Khi tôi ngồi trên bàn ăn, đánh dấu tất cả những công việc mà tôi có thể làm được trong mục quảng cáo bằng bút nhớ màu hồng thì Sapphire đi tới và ngồi lên ghế. Con bé vừa mới ngủ dậy, trên người vẫn mặc bộ quần áo ngủ in hình hoạt hình. Đúng vậy, con bé bị cuồng phim hoạt hình và thích cosplay.

“Chào buổi sáng, Dee, cho em mượn tờ giải trí một chút nhé”

“Ừ” Tôi trả lời, thậm chí còn không nhìn con bé

“Tệ thật, anh ấy sắp cưới rồi. Em yêu anh ấy. Tại sao chứ? Sao anh không đợi em lớn thêm chút nữa. Tôi ghét cô, Behati. Cô dám cướp bạn trai của tôi”

Tôi cười phá lên và nhìn về phía em gái mình. Tờ tạp chí che lấp cả mặt con bé

“Em điên rồi, Saph”. Sau đó, mắt tôi dán vào tờ báo mà con bé đang cầm. Nụ cười trên mặt tôi tắt lịm. Đập vào mắt tôi là trang kinh doanh của tờ báo, một bức ảnh chụp các doanh nhân thành đạt và giàu có đã thu hút ánh nhìn của tôi. Trong số đó có một người đàn ông vô cùng thu hút, trông rất quen. Tôi nhìn chằm chằm vào bức ảnh và nhận ra rằng, đó chính là Romeo.

Tôi giật lấy tờ báo để nhìn nưac ảnh rõ hơn.

“Này, em chưa đọc xong mà.” Cùng lúc, Sapphire cũng giật lấy tờ báo về phía nó. Trang mục kinh doanh bị nhàu nát và rách làm đôi.

“Nhìn xem em vừa làm gì này” tôi ghép lại mấy chỗ rách rồi đặt lên bàn, vẫn còn đọc được.

“Không phải tại em. Chính chị đã giật lấy nó mà”

“Suyt, được rồi, là lỗi của chị. Chị rất cần trang báo này”

“Tại sao?” Sapphire hỏi đầy tò mò

“Nhìn thấy người này không? Anh ta chính là một trong những khách hàng của cửa hàng chị” tôi chỉ vào mặt Romeo bằng chiếc bút nhớ của mình.

“Wow. Anh ấy hót quá, trông rất giống người yêu em, Adam Levine! Nhớ nhắc em đến làm việc ở quán cafe của chị khi em lớn lên nhé”

Tôi cố gắng để đọc trang báo nhàu nhĩ và rách nát đó. “Ôi chúa ơi! Anh ta là tỉ phú, là một người thuộc nhà Petrakis. Gia đình anh ta sở hữu đường dây vận chuyển lớn nhất thế giới”

“Một tỉ phú? WOW! Cuối cùng thì người đàn ông trong mộng của em cũng xuất hiện rồi. Em có thể thay chị làm ở quán cafe không? Ricky sẽ không để ý chuyện đó đâu đúng không?”

“Đừng đùa nữa, Sapphire. Anh ta đã ngỏ ý mời chị làm việc cho anh ta tuần trước. Anh ta nói sẽ trả chị gấp 3 lần tiền lương hiện tại nếu chị pha cafe cho anh ta, mỗi ngày.”

“Cái gì? Thật á?” Sapphire tròn mắt “chị cần pha cafe thôi? Không phải anh ta định uống cả thùng cafe mỗi ngày đấy chứ?”

Tôi đảo mắt ” em thật lố lăng. Dù sao sao thì chị cũng đã từ chối”

“Chị từ chối? Vậy mà em cứ nghĩ chị là người thông minh cơ đấy”

Tôi cắn môi, khịt khịt mũi “chị không biết rằng anh ta một tỉ phú. Chị đã nghĩ rằng anh ta chỉ đùa thôi. Thậm chí chị còn chẳng ưa anh ta chút nào. Anh ta quá ngạo mạn và anh ta dám nói chị suy dinh dưỡng. Với cả, chị không ngờ rằng bà Chang lại qua đời.”

“Không ai ngờ được chuyện đó cả, nhưng anh ta gọi chị là suy dinh dưỡng ư? Tên khốn”

“Tìm chị đi. Anh ta chính là một tên khốn”

“Nhưng tên khốn ấy mang đến cho chị một công việc. Em nghĩ là anh ta không tệ đến vậy đâu.”

Tôi nhún vai, tiếp tục tìm kiếm việc trong mục quảng cáo.

“Dee, tại sao chị không tìm đến anh ta thay vì ngồi đây tìm kiếm một công việc nào đó? Thử vận may của chị đi, biết đâu lời đề nghị đó vẫn còn hiệu lực. Nghĩ mà xem, chị sẽ được trả hấp 3 đấy. Thật quá sức tưởng tượng. Đừng để cơ hội quý giá như vậy vượt khỏi tầm tay.”

“Chị không nghĩ là như vậy đâu”

“Tại sao?”

“Chị đã từ chối anh ta rồi”

Saph thở dài “Chị thử thôi, cũng chẳng mất gì mà? Chị vẫn thường nói với em hãy cố gắng không ngừng rồi cuối cùng thành công cũng sẽ tới mà. Đó là tiêu chí sống của chúng ta mà. Vậy tại sao giờ chị lại do dự? Đó là một cơ hội tuyệt vời”

“Chị không biết. Chị không nghĩ rằng làm việc cho anh ta lại là một ý hay. Có điều gì đó ở anh ta khiến chị cảm thấy có chút ... Không thoải mái. Chị cũng không hiểu nữa”

“Hmmm. Em biết đó là gì rồi. Nó gọi là sức hấp dẫn” con bé cười khúc khích, trêu chọc tôi.

“Không phải”

“Đúng mà. Đừng phủ nhận. Anh ta quá hoàn hảo.”

“Thôi đi, Saph”

“Đừng nói với em là chị vẫn còn yêu Joseoh đấy nhé?”

Tôi không biết. Tôi thật sự không biết. Tôi tự nói với mình.

Hôm sau đó, tôi đứng trước toà nhà Petrakis ở Manhattan. Tôi không hề có ý định gặp Romeo hay ngài Petrakis. Nhưng tôi không lựa chọn nào khác.

Tôi vừa tham gia phỏng vấn ở toà nhà bên cạnh nhưng bị từ chối. Người phỏng vấn tôi, quản lý nhân sự, nói rằng tôi không đạt yêu cầu. Họ muốn một người có bằng đại học.

Tôi đang đi bộ dọc trên đường thì nhìn thấy toà nhà Petrakis. Vì vậy, tôi quyết định thử vận may của mình. Tôi đã quá tuyệt vọng trong chuyện tìm việc làm.

Tôi hỏi một trong những bảo vệ bên ngoài toà nhà. Ông đã khá lớn tuổi, chắc đã ngoài 60. Tôi hỏi ông rằng liệu tôi có thể gặp ngài Petrakis, con trai của chủ sở hữu tập đoàn quốc tế Petrakis hay không.

Tôi thấy mình thật ngu ngốc khi quên bém mắt việc hỏi tên của anh ta.

“À, ý cô là ngài chủ tịch sao? Chúng tôi thường gọi cậu ấy là đại boss.” Người bảo vệ nói

“Vâng vâng, anh ta là con của chủ tịch phải không ạ?”

“Tất nhiên rồi, cô vào trong và báo với lễ tân rằng cô đã có hẹn với ngài đại boss.”

Tôi định nói với người bảo vệ rằng tôi chưa hẹn trước với ngài Petrakis hay ngài đại boss. Nhưng tôi phải tranh thủ cơ hội, biết đâu anh ta sẽ nhận ra tôi khi nhìn thấy tôi.

“Xin lỗi cô Collins, thư ký của ngài Petrakis nói rằng cô không có hẹn với ngài Petrakis ngày hôm nay”

“Nhưng anh ta biết tôi. Anh sẽ gặp tôi vì anh ta biết tôi là ai. Làm ơn hãy nói với anh ta rằng Jade từ quán cafe tới để gặp anh ta, tôi chấp nhận lời đề nghị của anh ta”

“Chúng tôi không nghĩ vậy thưa cô. Muốn gặp ngài ấy, cô cần phải hẹn trước.” Bà lễ tân sẵn giọng nói. Trông bà ấy rất nghiêm và cứng nhắc, có lẽ bà ấy đã gần 50 tuổi.”

“Tôi chỉ xin 5 phút thôi. Làm ơn, hãy giúp tôi”

“Xin lỗi thưa cô. Nếu cô muốn hẹn với ngài Petrakis, xin hãy điền đây.” Bà ấy đưa 1 tờ đơn cho tôi ” chúng tôi sẽ liên lạc với cô. Nếu may mắn cô có thể xếp được lịch hẹn với ngài ấy trong vòng 2 tuần. Dù điều đó rất khó xảy ra. Sếp của chúng tôi rất bận rộn, gần đây ngài ấy còn hay phải ra nước ngoài nữa.”

“Làm ơn hãy giúp tôi. Tôi thật sự rất cần gặp ngài Petrakis. Đây là vấn đề liên qua đến sống chết. Ngài ấy đã mời tôi làm việc vào tuần trước. Tôi là trụ cột của gia đình. Cha tôi mất vì ung thư phổi, mẹ tôi bị bệnh tim. Chuyện gì sẽ xảy ra với bà ấy khi chúng tôi không đủ khả năng chi trả thuốc men cho bà nữa? Xin hãy giúp tôi. Tôi rất cần công việc này” tôi gần như cầu xin người lễ tân. Bà ấy cũng là một người mẹ, tôi biết bà ấy sẽ rủ lòng thương đối với tôi.

“Thật sao? Cách đây một năm, chồng tôi cũng mất vì bệnh ung thư phổi. Tôi rất thấu hiểu nỗi đau mà cô đã phải trải qua, cô gái ạ.” Bà nói với đôi mắt ươn ướt. Sau đó, bà kể cho tôi nghe về chồng của bà, về căn bệnh của ông và về khoảnh khắc cuối cùng bà gặp ông. “Tôi thường không làm việc này. Nhưng, được thôi, tôi sẽ giúp cô gặp ngài Petrakis. Thư ký của ngài ấy là em dâu tôi. Tôi sẽ nhờ cô ấy giúp để cô có thể gặp ngài ấy vào hôm nay.”

“Ôi, cảm ơn bà, cảm ơn bà rất nhiều.” Tôi vô cùng hạnh phúc.

20 phút sau, tôi đối diện với thư ký của ngài Petrakis. Đôi mắt cô ấy soi khắp người tôi từ trên xuống dưới. Cô ấy đã làm như thế 3 lần rồi.

“Ngài ấy không quen cô, hay bất cứ ai tên Jade cả. Ngài ấy nói gần đây ngài ấy không mời bất cứ ai về

làm việc cho ngài ấy cả và ngài ấy cũng chưa bao giờ vào quán cafe đó.”

“Cô có chắc không? Ngài ấy vừa đề nghị tôi cách đây 1 tuần, ngài ấy sẽ nhận ra tôi, một khi gặp tôi” tôi cảm thấy vô cùng thất vọng. Làm sao anh ta có thể dễ dàng quên hết mọi thứ như vậy được?

“Có thể. Đừng lo lắng. Tôi sẽ giúp cô gặp ngài ấy, được chứ? Hãy đợi tôi ở phòng chờ.”

Khoảng 6 tiếng sau, tôi vẫn ngồi trong căn phòng chờ rộng lớn tại văn phòng của ngài Petrakis, một mình. Tôi đã ngủ gật mấy lần. Đó là một căn phòng rất ấm cúng, điều hoà không khí rất tuyệt và chiếc ghế đợi cũng vô cùng thoải mái đến nỗi tôi đã gần như cuộn tròn lên đó. Có một chiếc tivi lớn treo trên tường và các loại tạp chí kinh doanh trên bàn ở phía giữa phòng. Phòng nước ở bên cạnh, có một chiếc máy pha cafe và một tủ lạnh chất đầy các loại bánh ngọt.

Tôi ngáp và xem đồng hồ một lần nữa. Đã gần 5h chiều. Tôi đã đợi 6 tiếng rồi. Tôi lấy kính ra, dụi dụi mắt. Tôi đã xem hết 3 bộ phim trên kênh HBO và nếm thử hết các loại bánh trong tủ lạnh. Giờ thì tôi no không thở được. Tôi đứng dậy vươn vai một lúc, tôi nghe thấy có tiếng chuông kêu và giọng của cô thư ký vang lên.

“Cô Collins, ngài Petrakis muốn gặp cô bây giờ”

Tôi chỉnh sửa lại bộ tóc giả cũng như bộ váy mà tôi đang mặc sau đó cầm túi xách lên. Tôi ra khỏi phòng chờ ngay lập tức và tiến về phía vòng cửa của cô thư ký.

Cuối cùng thì tôi cũng có thể gặp ngài Petrakis. Tôi sẽ nói với anh ta rằng tôi rất vui lòng được làm việc cho anh ta. Anh ta muốn trả cho tôi bao nhiêu cũng được, không quan trọng, miễn là đừng ít hơn lương cũ của tôi là được. Tôi chắc anh ta hiểu rằng tôi rất cần tiền để nuôi gia đình.

“Hãy nói lý do cô muốn gặp ngài ấy ngay khi cô gặp ngài ấy nhé. Ngài ấy đang rất vội. Ngài ấy sắp ra ngoài cùng gia đình.”

“Tôi hiểu”

“Hãy nhớ là cô chỉ có 5 phút thôi đấy”

“Vâng, cảm ơn cô rất nhiều”

Tôi từ từ bước vào phòng làm việc của ngài Petrakis. Căn phòng rất rộng rãi với 2 màu chủ đạo nâu và đen. Tổng thể căn phòng thể hiện sự quyền lực cũng như giàu có của người chủ. Nó hoàn toàn là phòng làm việc của một người đầy quyền lực.

Chiếc ghế lớn sau bàn quay lại, trước mắt tôi là một người đàn ông vô cùng đẹp trai. Trông ông khá giống Romeo nhưng lớn tuổi hơn. Tôi chớp chớp mắt, đứng như trời trên nền nhà. Trời ạ! Không thể tin nổi. Tôi gặp nhầm người rồi.

“Xin chào, cô Collins.”

Tuyệt, quá tuyệt. Đây không phải là Romeo mà là cha của anh ta. Tôi phải làm gì bây giờ?

“À, um... xin chào ngài.” Đầu gối tôi mềm nhũn, máu trong người như dồn hết lên mặt. Tôi thật sự cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Xin chào, mời cô ngồi.” Ông ta ngả người vào ghế, quan sát tôi. Mắt ông liếc từ đầu tới chân tôi. Ông hơi cau mày, trông có vẻ như là ông ta không thích thú gì với tôi lắm.

“Um...” Tôi ngồi xuống ghế trước bàn ông ta và đọc cái tên được khắc trên tấm biển đặt trên bàn

Markos Petrakis

Chủ tịch tập đoàn quốc tế Petrakis

“Tôi có thể giúp gì được cho cô, cô Collins?” Ông ta hỏi lại lần nữa rồi lại nhìn đồng hồ.

Giọng nói trầm và mạnh mẽ của ông khiến khiến tôi giật bản mình. Tôi gạt phắt hết các suy nghĩ hỗn độn của mình rồi nói với ông ta

“Tôi... tôi xin lỗi thưa ngài Petrakis. Có một sự nhầm lẫn ở đây. Tôi muốn được gặp con của ngài chứ không phải ngài”

Trán ông ta nhăn lại, đôi môi mím lại đầy khó chịu “Cái gì? Văn phòng của Eros ở tầng trên cùng”

Eros. Eros Petrakis. Ra đó là tên của Romeo.

“Vậy ai đã bảo cô vào phòng của tôi?” Ông ta hỏi

Tôi cảm thấy lạnh cả sống lưng. Cảm giác sợ hãi và lo lắng tràn ngập. Tôi định nói với ông sự thật rằng ông bảo vệ đã nói tôi như vậy nhưng tôi đã quyết định giữ im lặng. Tôi không rõ thái độ của ông Markos Petrakis như thế nào. Biết đâu ông ta sẽ sa thải người bảo vệ chỉ vì đưa sai thông tin cho tôi.

“Thật ra thì tất cả đều là lỗi của tôi thưa ngài. Tôi phải đi đây. Cảm ơn ngài đã dành thời gian cho tôi.” Tôi nói

Ông ta gật đầu ” rất vui được gặp cô, cô Collins.”

Tôi quay đầu ngay lập tức. Tôi rất muốn ra khỏi văn phòng càng nhanh càng tốt vì sự cố xấu hổ vừa rồi. Nhưng chân của tôi không chịu hợp tác chút nào, tôi vấp phải chân của chính mình và ngã úp mặt xuống đất.

“Cô không sao chứ? Cô Collins?” Tôi nghe ngài Petrakis nói

“Vâng, tôi không sao.” Tôi ngay lập tức quỳ dậy, mặt tôi đỏ bừng. Thật bẽ mặt.

Khốn thật, kính của tôi rơi rồi!

Tôi cố gắng tìm nó nhưng mọi thứ trước mắt cứ mờ mờ còn tấm thảm lại màu đen. Tôi không thể nhìn thấy gì nếu không có kính.

Tôi nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra và ai đó bước vào trong. Mặc dù không rõ ràng, nhưng tôi có thể xác định được đó là một người đàn ông với chiếc quần âu màu nâu và giày đen. Sau đó, tôi nghe thấy tiếng có cái gì đó vừa bị vỡ. Tôi biết rằng đó là kính của tôi, nó vỡ rồi. Trời ạ, huhuhu... còn có thể tuyệt hơn được nữa không cơ chứ. Giờ thì tôi không còn kính nữa. Xong đời tôi rồi.

“Cái gì thế này?” Tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc kêu lên đầy giận dữ. Romeo

“À, đó là kính của tôi” Tôi nhìn về phía anh ta. Đầu gối tôi vẫn quỳ trên sàn nhà.

Mặc dù không rõ ràng lắm nhưng tôi nhìn thấy anh ta quỳ trước mặt tôi. Người mà tôi muốn gặp. Eros Petrakis.

“Jade? Cô đang làm gì ở đây vậy?”

Tôi thở phào nhẹ nhõm và âm thầm cầu nguyện. “Cảm ơn Chúa, anh ta vẫn còn nhớ tôi.”

CÔ GÁI ĐẲNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Gặp Lại

“Tôi đang ngồi ăn trưa với cô gái xinh đẹp và nổi tiếng nhất trường nhưng tôi lại không hề cảm thấy vui vẻ chút nào. Bởi vì ngồi cách tôi không xa kia là Juli, Juli của tôi, cùng với Eddie Trulock. Cô ấy đang cười. Điều gì đã khiến cô ấy cười vui tới vậy? Tại sao chỉ ngồi đó và cười thôi mà cô ấy cũng có thể xinh đẹp đến thế?” – Bryce Loski, trích từ bộ phim “Flipped” (2010)

Eros

Tôi xem xét khuôn mặt của cô ấy cùng mấy nốt tàn nhang trên má và mũi cô. Cô có một gương mặt thật đẹp, tươi tắn và tự nhiên, không hề trang điểm.

Tôi hết nhìn mắt trái cô lại nhìn sang mắt phải, màu xanh lục bảo và ngọc bích khiến tôi như đắm chìm vào trong đôi mắt ấy. Tôi chuyển ánh nhìn xuống đôi môi đỏ mọng quyến rũ của cô. M* nó! Bụng tôi bỗng dưng đau quặn lên khiến tôi phải lập tức lùi về phía sau.

Tôi biết cô gái này. Rõ ràng là tôi có biết. Đôi mắt ấy, đôi môi ấy, gương mặt ấy...

Không! Không thể nào là cô ấy được, điều đó quá vô lý. Tính cách của họ hoàn toàn khác nhau, như lửa với nước vậy. Jade rất đoan trang, ôn hoà và hiền lành, một cô gái mà bất cứ chàng trai nào cũng muốn mang về nhà giới thiệu cho cha mẹ. Còn cô ấy, cô ấy rất ... Hoang dã

“Mọi chuyện ổn chứ?” Cha tôi, ngài Markos Petrakis lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Ông đang nhìn chăm chăm xuống chúng tôi đang quỳ dưới nền nhà, giống như ông đã từng làm khi tôi còn nhỏ, hay chơi đùa cùng với cô em gái của tôi Chloe.

Tôi đứng dậy, ” vâng, ồ à. Đây là Jade...” Tôi nhìn Jade. Cô đang từ từ bò dậy, nhặt chiếc túi xách bằng da đã cũ mòn của cô trên sàn nhà.

“Collins.” Cha tôi tiếp lời. “Cô ấy tới đây để gặp con. Ta không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng cuối cùng cô ấy lại được đưa đến văn phòng của ta.”

Cô ấy tới để gặp tôi?

Thật ra, tôi đã đoán trước được rằng cô ấy sẽ làm vậy.

Ngoài tiệm cafe có treo thông báo rằng họ sẽ đóng cửa trong vòng hai tuần, do thay đổi quản lý. Người bảo vệ toà nhà cũng nói cho chúng tôi biết rằng bà chủ của quán đã qua đời do sử dụng thuốc quá liều.

Tôi khá ấn tượng vì lòng trung thành của Jade đối với bà chủ ấy. Trong xã hội hiện này, việc một ai đó từ chối cơ hội việc làm vì lý do như vậy rất ít khi xảy ra. Nhưng giờ bà chủ của cô ấy đã qua đời, cô ấy chắc chắn sẽ chấp nhận lời đề nghị của tôi.

Tôi vẫn đợi cô ấy sẽ tới văn phòng của mình. Tôi thậm chí còn yêu cầu trợ lý mới của tôi phải chen được một cuộc hẹn vào trong lịch trình dày đặc của tôi nếu có một cô gái tên Jade muốn hẹn gặp tôi.

Tôi rất nhớ hương vị của tách cafe mà cô pha. Tôi thậm chí còn cảm thấy thiếu vắng niềm vui nho

nhỏ khi được nhắm nháp hương vị tuyệt vời đó. Tôi không hiểu tại sao nhưng tôi luôn có cảm giác thèm được uống một tách cafe cô ấy pha vào mỗi sáng, giống như bị nghiện vậy. Nó giúp giải toả căng thẳng, giữ cho tôi khoẻ khoắn và tỉnh táo suốt cả ngày.

Cha tôi quay lại bàn làm việc của mình. Tôi đưa tay về phía Jade ý nói cô hãy đợi. Cô gật đầu và đứng im ở đó chấp hai tay với nhau trông giống hết một đứa trẻ học mẫu giáo đang sắp sửa hát trước cả lớp vậy.

Tôi bước về phía cha tôi, đang ngồi sau bàn làm việc. Tôi đứng trước mặt ông, nhét hai tay vào túi quần. “Tốt nhất thì con nên thả tay sa thải những nhân viên thiếu cẩn thận như vậy. Họ có thể gây cản trở cho sự phát triển của công ty. Ta không thể tưởng tượng nổi điều gì sẽ xảy ra nếu việc kinh doanh của chúng ta gặp vấn đề chỉ vì lý do đó”

“Con không cho là như vậy. Jade đặc ở đây và cô ấy đã thừa nhận rằng đó là lỗi của cô ấy”

Tôi lắc đầu phản đối rồi lên liếc về phía cô ấy một chút. Trông cô ấy thật thú vị, cô đứng ở đó nhìn khắp căn phòng, và rõ ràng là cô bị choán ngợp bởi điều đó.”

Tôi xoa xoa cổ, cảm thấy như chẳng còn chút sức lực nào. Mắt tôi đỏ lừ vì thiếu ngủ. Tôi bận lên các kế hoạch chiến lược cho xưởng đóng tàu mới của chúng tôi ở New Zealand. Thêm vào đó tôi còn phải nghĩ cách để chiếm được xưởng đóng tàu bị đóng cửa tại Nhật mà tôi và cha tôi rất muốn có. Vấn đề là các cổ đông đều tỏ ra khá do dự trong việc đầu tư. Tôi đã đưa ra cho họ các kế hoạch kinh doanh cũng như một số sửa đổi cần thiết nhưng họ vẫn không chịu quyết định. Tôi sợ sẽ đánh mất các nguồn đầu tư.

Tôi thở dài, cảm thấy vô cùng mệt mỏi vì cuộc tranh luận, đàm phán vừa xong với các thành viên hội đồng quản trị trong phòng họp bên cạnh phòng làm việc của cha tôi. Tôi đã ở đi từ suốt 1 giờ chiều tới giờ với tư cách là người chủ trì cuộc họp.

Cha tôi rời khỏi cuộc họp trước, ông ra hiệu cho tôi ghé qua phòng làm việc của ông sau khi cuộc họp kết thúc. Tôi biết ông định trao đổi với tôi một số thông tin tuyệt mật.

“Đây là bản kế hoạch đối phó với vụ xưởng đóng tàu Nhật Bản” ông đưa tôi một chiếc phong bì. Trong đó chắc chắn là các loại tài liệu vô cùng tuyệt mật.

“Con hãy đưa nó ra nếu phần lớn các cổ đông vẫn phản đối kế hoạch của chúng ta. Không còn lựa chọn nào khác, chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Đó là phương sách cuối cùng rồi. Ta không thể mạo hiểm đánh mất dự án quan trọng này được. Chúng ta rất cần nó. Ta muốn con hãy nghiên cứu những tài liệu này thật kỹ. Ta trông cậy tất cả vào con. Chúng ta cần ký kết hợp đồng càng sớm càng tốt. Hãy thực hiện nó trong vòng 5 ngày.”

“Dĩ nhiên, con sẽ không làm bỏ thất vọng. Con cũng đã chuẩn bị một kế hoạch đối phó. Con sẽ kiểm tra lại xem có trùng khớp với nhau không.” Tôi cầm túi phong bì thật chặt.

“Tốt, gấp lại con tối nay.”

Tôi gật đầu rồi quay lại, bước ra ngoài.

“Mẹ nói con hãy mang cô bạn gái mới của con đi cùng” câu nói của cha tôi khiến tôi dừng bước, quay mặt đứng đối diện với ông.

“Vâng, mẹ muốn gặp Kendra.” Tôi rất muốn giải thích với ông rằng Kendra không phải là bạn gái của tôi nhưng tôi chắc chắn rằng ông sẽ không hiểu.

Bố tôi cau mày, môi mím lại đầy vẻ chán ghét ” đó có phải con bé mặc độc một chiếc váy ngủ trong suốt trên tấm biển điện tử của Times Square không?”

Tôi thở mạnh và nhìn ra chỗ khác. Tôi rất muốn được thoát khỏi các câu hỏi chất vấn của cha tôi. “Vâng, con đi đây, gặp lại bố sau.” Tôi biết bố tôi không thích tôi hẹn hò với Kendra Packer. Cô ta là một người mẫu nổi tiếng, từng cặp kè với rất nhiều đàn ông khác nhau. Dĩ nhiên, đều là những kẻ giàu nứt đố đổ vách. Mỗi tình gần đây nhất của cô là với một lão ti phú 50 tuổi người Ý.

Rất khó để chống cự trước sức quyến rũ của Kendra. Cô ta biết cô ta muốn gì và sẽ làm mọi cách để thực hiện điều đó. Và hiện tại thì cô ta đang thèm khát tôi. Tuần này, cô ta đã ngủ ở nhà tôi 3 lần. Cô ta đến bất chợt vào lúc nửa đêm. Tôi không còn cách nào khác là để cô ta vào, cô ta dai như đĩa vậy.

“Lại đây” tôi nói mà không buồn nhìn về phía Jade, nhật cặp kính bị vỡ của cô trên sàn lên. Tôi ra khỏi văn phòng làm việc của cha tôi và đi thẳng về phía chỗ thư ký của ông.

” Faye, hãy bảo ai đó mang nó xuống bệnh viện mắt bên dưới. Tôi muốn nó được sửa lại, giống hệt như ban đầu. Hãy mang nó lên văn phòng của tôi trong vòng 1 tiếng nữa.”

“Vâng, thưa ngài.”

Tôi bước thẳng vào thang máy, tôi biết Jade sẽ đi theo tôi. Tôi linh cảm là như vậy. Đầu óc tôi đang vô cùng hỗn độn, tôi mãi nghĩ về dự án gần đây nhất của chúng tôi. Làm thế nào để tôi có thể nhận được sự ủng hộ từ các cổ đông. Nghĩ đi nào. Nghĩ đi nào Eros.

Khi đang chuẩn bị đóng cửa thang máy lại, tôi chợt nhận ra một điều rằng Jade không hề đi theo tôi. Quái quỷ. Cô ấy lại chạy đi đâu rồi?

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Phỏng Vấn

“Ôi, anh sẽ chẳng phiền đâu, Hazel ạ. Được đau khổ vì em đối với anh đã là một đặc ân rồi.” – John Green, *The Fault in our star*.

Jade

“Ngài Petrakis? Ngài Petrakis...” Anh ta đi đâu rồi?

Anh ta nói hãy đi theo anh ta. Tôi đã cố để bước kịp nhưng anh ta đi quá nhanh. Tôi chẳng nhìn thấy gì cả. Tôi lạc mất anh ta rồi.

Cuối cùng thì tôi cũng nhìn thấy một cánh cửa và quyết định mở nó ra. Biết đâu đây có lẽ là văn phòng làm việc của anh ta.

Tôi từ từ vặn nắm cửa và mở ra. Tôi đứng ở khung cửa, lướt mắt khắp căn phòng, cố gắng nhìn xem có gì trong đó. Nó có màu trắng và rất nhiều các phòng nhỏ hơn.

Tôi nghe thấy cả tiếng xả nước và nhìn thấy 4 người đàn ông đang đứng đối diện với bức tường, nói chuyện với nhau.

“Tôi tuyệt đối sẽ không ủng hộ kế hoạch xưởng đóng tàu ở Nhật đó trừ phi Petrakis tăng cổ phiếu của tôi trong vụ này”

“Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế. Tôi nghe nói rằng bố con ông ta rất muốn làm vụ này vì hình như có cả mỏ vàng ở bên dưới xưởng đóng tàu đó”

Tôi thở gấp, cảm thấy má mình nóng ran lên. Chúa ơi! Tôi đang đứng trước nhà vệ sinh nam.

Trước khi tôi kịp chạy đi thì một người đàn ông trong số đó đã quay lại và nhìn thấy tôi.

“Này, cô đang làm gì ở đây vậy? Đây là nhà vệ sinh nam” ông ta hét vào mặt tôi.

“Tôi xin lỗi, thưa ngài. Tôi... Tôi xin lỗi” Tôi nói rồi ngay lập tức quay ra, gần như chạy ra ngoài, trốn thoát khỏi tình cảnh bẽ mặt ấy.

Đột nhiên, tôi va phải cái gì đó rồi tay tôi bị một bàn tay mạnh mẽ nào đó túm lấy.

“Cô đi đâu vậy? Tôi tưởng rằng cô sẽ đi theo tôi”

Mặt tôi dán lên ngực anh ta, mùi hương nam tính tự nhiên ấy lại thoang thoảng ngay trước mũi. Ôi không! Lại nữa rồi.

Tôi ngay lập tức bước lùi về phía sau, tránh tiếp xúc với cơ thể của anh ta.

“Tôi có đi theo anh. Nhưng mà... Mắt tôi không thể nhìn thấy rõ ràng nếu không có kính. Nên tôi đã đi lạc mất.”

“Lẽ ra cô nên nói trước với tôi về chuyện đó chứ.” Anh ta kêu ca rồi cúi xuống nhặt phong bì tài liệu

dưới đất. “Đi thôi”

Chúng tôi đi về phía thang máy. Lần này, anh ta đi bên cạnh tôi, thậm chí còn đợi tôi bước vào thang máy trước.

“Tại sao cô lại đến gặp tôi?” Anh ta hỏi, ngay khi cửa thang máy khép lại.

“Tôi muốn chấp nhận lời đề nghị của anh” Làm ơn, làm ơn, làm ơn. Tôi cầu xin trong tuyệt vọng.

Anh ta đột nhiên im lặng, đứng đó và nhìn tôi chăm chăm như nhìn người ngoài hành tinh vậy. Tôi có thể cảm thấy ánh mắt anh ta lướt từ đầu tới chân tôi.

Má tôi nóng bừng lên, tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng vì ánh nhìn của anh ta. Tôi chỉnh lại chiếc túi đang đeo trên vai về phía trước, che đi cơ thể.

“Cô có mang CV không?” Cuối cùng thì anh ta cũng đáp lời

“Có thưa ngài”

“Được thôi, để xem cô có đạt tiêu chuẩn không.” Anh ta nói cộc lốc. Cùng lúc đó, cửa thang máy mở ra và anh ta bước ra ngoài.

Đạt tiêu chuẩn? Tôi tưởng là tôi đã đạt tiêu chuẩn rồi mà? Rõ là anh ta thích cafe của tôi, phải không?

Chân tôi đột nhiên run lên, tôi sợ bị từ chối một lần nữa. Tôi thật sự cần có việc làm, việc gì cũng được. Tôi liên tục cầu nguyện trong đầu mãi cho tới khi giọng nói của Petrakis khiến tôi bừng tỉnh.

“Cô vẫn ổn chứ cô Collins?”

“Vâng... Vâng thưa ngài” tôi gật đầu

Khi chúng tôi tới cửa văn phòng, một cô gái xuất hiện. Cô ấy trông khá trẻ với mái tóc vàng được búi cao gọn gàng, bộ vest đắt tiền mặc lên người cô thật đẹp. Cô ấy trông rất sang trọng, chuyên nghiệp và xinh đẹp.

“Xin chào, ngài Petrakis.” Cô gái ấy chào anh ta, bằng một giọng nói rất ngọt ngào.

“Cô có thể về rồi, cô Leech.” Anh ta trả lời.

“Tạm biệt ngài” Cô ấy nói, không hề nhìn về phía tôi. Tôi tự hỏi không biết cô ấy có nhìn thấy tôi không. Tôi cảm thấy như mình là người tàng hình vậy. Đó chắc là thư ký của anh ta.

Chúng tôi bước vào phòng làm việc của anh ta. Đó là một căn phòng rất rộng với nội thất đen trắng. Tôi cố gắng nhìn xem trong phòng có những gì nhưng tôi không thể nhìn rõ được.

“Mời ngồi, cô Collins”

Anh ta ngồi xuống sau chiếc bàn làm việc của mình và lấy chiếc phong bì màu nâu trong túi xách của tôi ra. Tôi định lấy CV của mình trong phong bì ra thì anh ta giơ tay lên ý bảo tôi dừng lại.

“Nói cho tôi biết về bản thân cô, cô Collins”

Tôi thở sâu, cảm thấy vô cùng căng thẳng. Tôi luôn cảm thấy bối rối khi phải nói về bản thân mình. Cảm giác như tôi sẽ vô tình nói ra những điều rất ngu ngốc vậy. Tôi thà bị người ta hỏi và phỏng vấn còn

hơn tự giới thiệu về bản thân. Tôi thở dài tuyệt vọng. Nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác, tôi cần công việc này để nuôi gia đình. Tôi sẽ chịu đựng tất cả.

“Cô có thể bắt đầu?”

“Um.. Ah.. Tôi là Jade Collins, tôi 20 tuổi.” Bàn tay tôi ướt đẫm vì mồ hôi khiến tôi liên tục phải cọ tay vào chiếc váy hoa đang mặc. Tôi thật sự cảm thấy vô cùng lo lắng.

“Cô cứ tiếp tục đi”

“Tôi sinh ra và lớn lên tại New Jersey cho đến hai năm trước khi bố tôi mất, chúng tôi đã chuyển tới khu phía bắc phố Bronx. Ông ấy mất vì căn bệnh ung thư phổi... Hiện tại tôi đang sống cùng mẹ và em gái. Mẹ tôi làm nghề trông trẻ. Bác sĩ không cho phép bà làm những công việc nặng nhọc quá sức vì bà bị bệnh tim. Em gái tôi, Sapphire, 15 tuổi hiện vẫn đang học cấp III...”

“Hãy nói cho tôi nghe về trình độ học vấn và kinh nghiệm làm việc của cô”

“Tôi tốt nghiệp tại một trường cấp III tại New Jersey, trường Princeton. Khi bố tôi qua đời, chúng tôi đã mất tất cả kể cả số tiền tiết kiệm cho tôi học đại học. Lẽ ra tôi đã tham gia vào một khoá học về Mỹ thuật và Thiết kế nhưng vì nhiều lý do mà cuối cùng tôi đã làm việc trong quán cafe.”

“Vậy là cô đã làm việc tại đó được 2 năm?”

“Um.. Thật ra thì mới chỉ 1 năm.” Tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn. Làm ơn đừng hỏi về chuyện đó, làm ơn...

“À... Vậy cô đã làm gì trong một năm trước đó?”

Câu hỏi mà tôi không hề muốn trả lời. Tôi phải nói dối, không còn cách nào khác.

“Tôi... Tôi tới ở cùng với... Bà của tôi. Bà ở một mình và bà cần có ai đó bên cạnh.” Tôi lắp bắp, thật ra thì điều này cũng không hẳn là nói dối.

“Vậy là cô làm việc ở quán cafe. Ai đã dạy cô pha chế cafe ngon như vậy?”

“Nhân viên pha chế của chúng tôi, George. Tôi đã cảm thấy nó khá thú vị bởi tôi có niềm đam mê bất tận với nghệ thuật và thiết kế. Tôi giúp đỡ anh ấy lúc bận rộn. Sau đó anh ấy dạy tôi cách pha cafe, các kỹ thuật cũng như chỉ dẫn cần thiết...”

Tôi bắt đầu kể lể về quán cafe, về nhân viên pha chế, George thậm chí là cả về bà chủ của tôi, bà Chang trong suốt 20 phút đồng hồ cho tới khi tôi nhận ra rằng anh ta không phản hồi nữa.

“Ngài Petrakis? Ngài Petrakis?” Tôi gọi nhỏ.

Chuyện gì vậy nhỉ? Giá mà tôi có thể nhìn thấy mắt của anh ta. Tôi muốn biết liệu anh ta vẫn đang nghe tôi hay đã ngủ rồi.

“Ngài Petrakis?” Tôi tiếp tục gọi tên anh ta nhưng anh ta thậm chí còn không thèm động đậy.

Sau đó tôi nghe thấy có tiếng gõ cửa khe khẽ. Tôi đã cố gắng lờ nó đi nhưng ai đó vẫn tiếp tục gõ. Tôi từ từ bước tới và mở cửa ra, rất cẩn thận để không bị trượt chân.

“Xin chào, cho hỏi ngài Petrakis có đây không?” Một chàng trai trong bộ đồng phục chuyển phát ló đầu vào hỏi

“Vâng, có.” Tôi chỉ về phía anh ta đang ngồi ở sau bàn làm việc.

“Ồ, ngài ấy đang ngủ sao? Tôi là Tom, nhân viên phòng khám mắt của bác sĩ Travis. Tôi được yêu cầu mang cặp kính này tới đây. Tôi đoán nó là của cô phải không?” Anh ta thì thầm

“Vâng, nó là của tôi.” Tôi cũng nhỏ giọng trả lời. Tôi rất vui vì kính của tôi đã được thay bằng cái mới. “Cảm ơn anh.”

“Không có gì. Tôi đi đây”

Ngay khi anh ta vừa đi khỏi, tôi mở hộp và lấy kính ra.Ồ! Nó giống hệt với cái cũ của tôi. Tôi rất thích nó. Tôi đeo nó lên ngay tức khắc. Ôn Chúa, cuối cùng thì tôi cũng có thể nhìn mọi thứ rõ ràng rồi.

Tôi nhìn một lượt khắp phòng làm việc của anh ta. Nó rất rộng có lẽ rộng bằng phòng của cha anh ta, nhưng cách bố trí và đồ nội thất đều hiện đại hơn với hai tông màu trắng đen. Tôi nhìn một lượt, cảm thấy vô cùng thích thú với mọi thứ xung quanh. Bộ salon bằng da màu trắng đắt tiền, ghế và bàn được thiết kế riêng, giá sách và một chiếc tủ kính bày biện đầy các loại bằng khen, cúp và giải thưởng. Bức tường bằng kính khổng lồ nhìn toàn cảnh thành phố New York, thật quá tuyệt vời.

Sau đó, ánh nhìn của tôi tập trung về phía người đàn ông đằng sau chiếc bàn. Tôi cố gắng nín cười bằng cách lấy một tay bịt miệng lại.

Tôi không thể tin nổi, người đàn ông giàu có và quyền lực, Eros Petrakis đang ngủ quên trên chiếc ghế của của mình. Có thể là vì anh ta quá mệt cũng có thể vì câu chuyện của tôi quá nhàm chán. Sao cũng được.

Tôi bắt đầu quan sát anh ta thật kỹ. Mấy mảng râu lún phún xuất hiện khiến gương mặt anh ta trông nam tính hơn. Mái tóc đen nhánh thẳng và mềm mượt làm anh ta trông hết sức thu hút. Sau đó, tôi vô tình trông thấy một ít tóc rũ xuống phía trước trán của anh ta. Tôi nhìn chằm chằm vào đó, định giờ tay vuốt nó trở về phía sau. Không! Anh ta sẽ giết tôi nếu tôi làm vậy. Tôi có chút sợ anh ta. Kể cả lúc ngủ trông anh ta vẫn rất mạnh mẽ và đáng sợ.

Tôi cố gắng gây ồn để đánh thức anh ta dậy. Tôi nhảy lên nhảy xuống, kéo kéo ghế của mình, đập đập lên bàn của anh ta, thậm chí còn di chuyển cả ghế của anh ta nữa. Nhưng anh ta vẫn không hề tỉnh giấc.

“Ngài Petrakis... Làm ơn hãy dậy đi, tôi nói xong rồi. Ngài Petrakis...”

Tôi thở dài, bất lực. Rồi tôi đột nhiên nhớ ra gì đó

Tôi hắng giọng, bắt đầu hát về bài hát yêu thích của tôi “I will always love you”

Khi tôi đang hát đến đoạn điệp khúc đầy cảm xúc mãnh liệt thì anh ta đột nhiên cử động và nói

“Cô Collins, đừng hát nữa. Cô được nhận.”

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Anh Cũng Yêu Em Phải Không?

“Anh thật sự yêu em sao?”

“Đúng vậy.”

– Peeta Mellark & Katniss Everdeen, trích từ tiểu thuyết “Mockingjay” của Suzanne Collins.

Eros

Cái quái gì vậy? Tôi còn tưởng sắp cháy nhà tôi nơi. Giọng hát của cô ấy quả thật không dễ nghe chút nào. Đầu tôi bắt đầu ong ong lên vì nó. Cô ấy chỉ nên tập trung vào việc pha cafe thôi, tuyệt đối đừng cố để trở thành ca sĩ.

Tôi đã vô tình ngủ thiếp đi trong lúc đang phỏng vấn cô ấy. Tôi qua tôi ngủ không được ngon, tôi đã không thể chống lại cơn mệt mỏi ấy. Áp lực về việc hoàn thành một dự án hết sức quan trọng khiến tôi luôn cảm thấy căng thẳng, điều đó khiến cho việc ngủ đối với tôi đã trở thành một nhu cầu xa xỉ. Nó giống như một nỗi ám ảnh, sự khao khát sức mạnh, quyền lực.

Tôi nhìn cô ấy một cách chăm chú. Jade Collins. Trông cô thật trong sáng và ngây thơ. Biểu hiện của cô ấy, vừa ngạc nhiên lại vừa vui sướng.

“Tôi được nhận rồi?” Cô đáp lời? Cô lấy tay che miệng, mắt mở to. Đôi mắt của cô thật đẹp, vô cùng thu hút.

“Đúng vậy. Cô sẽ bắt đầu công việc vào sáng mai.” Tôi nói đầy chắc chắn.

“Vâng vâng vâng. Cảm ơn ngài rất nhiều, ngài Petrakis. Ngài đúng là vị cứu tinh của tôi. Ngài không biết được chuyện này có ý nghĩa như thế nào đối với tôi và gia đình tôi đâu.”

Cô ấy cứ nhảy tung tung lên, trông vô cùng hạnh phúc và vui sướng.

Tôi đột nhiên nghĩ tới cảnh tượng cô ấy sẽ chạy tới gần, vòng đôi tay ôm lấy tôi. Không đời nào, cô ấy sẽ không làm thế. Nhưng nếu như vậy thì sao? Tôi tự hỏi không biết mình sẽ xử trí thế nào nếu điều đó xảy ra nữa.

Tôi cảm thấy rất thích thú với những hành động của cô ấy. Giống như một cô bé được tặng búp bê và bóng bay trong ngày sinh nhật vậy. Cô không ngần ngại thể hiện cảm xúc của mình mà chẳng cần biết xem điều đó có khiến cô trông thật buồn cười hoặc ngu ngốc hay không. Tôi rất thích tính cách của cô, đơn giản, không chút vờ vịt. Khác xa những cô gái mà tôi từng gặp.

“Đây là địa chỉ của tôi.” Tôi đưa cô ấy danh thiếp của mình. “Tôi muốn cô có mặt tại nhà tôi đúng 5 giờ sáng mai. Hãy chắc chắn rằng cô tới đó đúng giờ. Tôi sẽ không tha thứ cho những nhân viên đi làm muộn.”

Cô nhận lấy tờ danh thiếp bằng cả hai tay. “Tôi sẽ tới đó đúng giờ thưa ngài.” Nói rồi cô nhìn tôi và cười thật tươi, khoe hàm răng đều tăm tắp.

“Được rồi, vậy là đã xong. Cô có thể về rồi, cô Collins” Tôi nói. Mặc dù tôi cảm thấy tính cách cô khá

thú vị, nhưng tôi sẽ không thể hiện nó ra ngoài.

Tôi đã học được cách kiềm chế cảm xúc của mình. Tôi phải tỏ ra cứng rắn và mạnh mẽ. Tôi phải điều hành một tập đoàn xuyên quốc gia, hàng ngàn nhân viên đang phụ thuộc vào tôi trong đó có cả gia đình tôi nữa. Bất cứ một điểm yếu nhỏ nhoi nào lộ ra cũng có thể gây ra những hậu quả khôn lường. Trong thế giới thương trường đầy khắc nghiệt này, mọi thứ đều có thể gây nguy hại cho tôi và gia đình.

Tôi chuyển ánh nhìn về phía chiếc phong bì trên bàn. Tôi mở nó ra và lấy tài liệu bên trong, chuẩn bị nghiên cứu kế hoạch đối phó mà cha tôi chuẩn bị.

Nhưng khi tôi ngẩng đầu lên, Jade vẫn đứng ở đó, ngay trước mặt tôi, chưa hề dịch chuyển một centimet nào. Cô ấy vẫn đang vận vận mấy đầu ngón tay của mình.

“Tôi nói rằng cô có thể đi được rồi.” Tôi nói, nhấn mạnh từng từ một. Tôi đang cố gắng dọa cô ấy một chút, nhằm tạo khoảng cách giữa chúng tôi.

“Um... Ah...”

“Cô còn câu hỏi nào khác không?”

“Um.. Tôi muốn biết tiền lương của tôi như thế nào, thưa ngài Petrakis.”

“Tôi là người biết giữ lời, cô Collins.

Ở quán cafe, tôi đã nói rằng sẽ trả cô gấp ba lần tiền lương hiện tại.”

Cô ấy gật đầu, rõ ràng là đang cố kìm nén để không cười. Cô ấy đang rất vui sướng.

“Còn gì nữa không?”

“Không thưa ngài. Cảm ơn ngài rất nhiều, ngài Petrakis.” Cô ấy lại xoắn mấy đầu ngón tay của mình một lần nữa. Tôi phát hiện ra rằng đó là thói quen của cô ấy.

Tôi gật đầu, giơ tay lên ý muốn tiễn khách. Tôi thấy cô bước ra khỏi văn phòng làm việc của tôi. Lúc cô ấy đang chuẩn bị mở cửa, cô quay đầu lại và nhìn tôi rồi nói

“Ngài Petrakis, tôi biết đây không phải việc của mình nhưng tôi đã nghe được cuộc nói chuyện của mấy người đàn ông trong phòng vệ sinh, họ có đề cập tới xưởng đóng tàu ở Nhật. Họ nói rằng họ sẽ không đồng ý tiến hành kế hoạch đó trừ phi anh đồng ý tăng cổ phần cho họ.”

“Cái gì?” Tôi đứng bật dậy, vô cùng bất ngờ vì câu nói của cô “Cô chắc chứ?”

“Vâng. Họ nói anh muốn chiếm xưởng đóng tàu đó là bởi mỏ vàng bên dưới nó.”

“M* kiếp! Mấy tên háms tiền ngu ngốc!” Tôi la lên đầy giận giữ. Bao nhiêu thời gian và công sức tôi bỏ ra để thuyết phục họ đồng ý với dự án đó. Cuối cùng tất cả những gì mấy lão ấy cần chỉ là tăng cổ phần cho họ. Chó chết!

“Um.. Đó là tất cả những gì mà tôi nghe được, tôi đi đây” nói rồi cô lập tức quay người rời đi.

Khuya hôm đó, tôi ăn tối cùng với Kendra và gia đình tại một trong những nhà hàng nổi tiếng nhất New York với các món hải sản ngon tuyệt từ khắp mọi nơi trên thế giới.

Tôi nhận ra rằng việc để cho Kendra gặp gỡ với bố mẹ tôi hoàn toàn không phải là một quyết định

sáng suốt.

Cái quái gì thế không biết? Cô ta đang cố gắng quá mức để gây ấn tượng với gia đình tôi. Cô ta cứ không ngừng nói về thời trang, túi xách, giày dép, váy áo, trang sức thậm chí là cả về tiền, máy bay trực thăng và Lamborghini. M* kiếp! Cô ta nói như thể chúng tôi đang có một mối quan hệ thật sự nghiêm túc vậy.

Tôi phải tổng khứ cô ta ngay lập tức. Tôi biết cái kiểu của cô ta. Cô ta đang cố gắng bám lấy tôi.

“Chúng cháu gặp nhau tại một bữa tiệc. Khoảng khắc bốn mắt chạm nhau, cháu đã biết anh ấy chính là người đàn ông mà cháu cần tìm.” Kendra nắm lấy tay tôi “Eros rất thu hút, lãng mạn và biết quan tâm.”

“wow! Chị có chắc là chị đang nói về anh trai em không thế?” Chloe, em gái tôi cau mày tỏ ý không đồng tình.

“Thôi nào, Chloe.” Mẹ tôi lên tiếng trách Chloe. “Anh trai con cũng có thể trở nên lãng mạn, giống như cha con vậy.”

“Anh nghĩ là anh vừa nhìn thấy Inigo bước vào nhà hàng cùng với một cô tóc vàng vô cùng xinh đẹp.” Dĩ nhiên, tôi đã bịa ra chuyện đó. Tôi biết rằng em gái tôi sẽ điên cuồng lên khi nhắc tới cái tên Inigo. Inigo là bạn trai cũ của con bé, anh ta đã đá con bé ngay trong ngày sinh nhật 16 tuổi của nó, cách đây gần 4 năm.

“Cái gì? Anh đang đùa phải không?” Chloe hoảng loạn, mặt con bé trắng bệch ra.

“Không, hẳn ta đang đi tới ngay đằng sau em đây.” Tôi trêu chọc. Chắc sau đó con bé sẽ căm hận tôi lắm.

Con bé quay lại, không hề nhìn thấy Inigo nào cả. Sau đó con bé quay về phía tôi. Đồ khốn.

“Chloe, đó không phải là từ mà một cô gái như con nên nói.” Cha tôi, ngài Markos Petrakis nghiêm nghị lên tiếng.

“Gì ạ? Con có nói gì đâu?” Chloe đảo mắt tỏ vẻ vô tội.

“Ồi, em thật ghen tị với gia đình anh. Anh đang trêu chọc con bé kia, thật ngọt ngào. Giá mà em cũng có được một gia đình như vậy.” Kendra nói, rồi cô ta đột nhiên ôm lấy tôi “Eros, em không muốn giấu nữa. Em muốn nói với anh điều này, ngay bây giờ, ngay tại đây. Nó vô cùng quan trọng.” Vừa nói, cô ta vừa lau lau mắt bằng giấy ăn trên bàn.

“Cái gì? Không lẽ cô...? Chúa ơi.” Tôi cảm thấy vô cùng bối rối. Tim tôi bắt đầu đập thình thịch vội vã. Cô ta định nói gì vậy? Sao cô ta lại phải khóc cơ?

Tôi nhìn về phía cha mẹ và Chloe. Mặt họ cũng tái mét, đợi Kendra nói kết thúc lời mà cô ta định nói.

“Em rất hạnh phúc vì có cả gia đình anh ở đây và họ sẽ nghe được những gì mà em muốn nói với anh lúc này.”

“Kendra, cô muốn nói gì?” Tôi mệt mỏi vì cô ta cứ mãi diễn kịch như vậy.

Cô ta thờ sâu, nước mắt rơi xuống gò má “Eros, đây là lần đầu tiên em nói ra những lời này. Em chưa từng nói với bất cứ người đàn ông nào khác và em thề em sẽ chỉ nói với một mình anh thôi. Em muốn gia đình a cũng biết được điều này. “Cô ta dừng lại, nhìn hết từ cha mẹ tôi, em gái tôi rồi lại nhìn về phía tôi,

vô cùng giả tạo “EM YÊU ANH, EROS. EM YÊU ANH RẤT NHIỀU, BẰNG CẢ TRÁI TIM EM.”

Tôi phun cả ngụm rượu mà tôi đang uống dở, ho dữ dội. Cô ta yêu tôi? M* kiếp. Tình yêu không có trong thoả thuận của chúng tôi khi chúng tôi lên giường với nhau. Cô ta đã đi quá giới hạn rồi. Giữa chúng tôi chỉ có tình dục thôi, không phải tình yêu. Cô ta đang nghĩ cái quái gì vậy? Tuyên bố yêu tôi trước mặt cả gia đình tôi? Cô ta định làm gì?

“Còn gì nữa không?”

“Em yêu anh. Điều đó không có nghĩa lý gì với anh sao? Anh là người đàn ông duy nhất em từng nói những lời này. Kendra nheo mắt, hàng lông mày của cô ta như muốn dính vào nhau.

Thật ra, tôi và cả gia đình tôi nữa đều cảm thấy thật nhẹ nhõm. Tôi biết chúng tôi đều nghĩ giống nhau. Chúng tôi nghĩ rằng cô ta sẽ nói rằng cô ta đã có thai. Cảm ơn Chúa, không phải như vậy. Cô ta đã dọa chúng tôi một trận.

“Vậy em muốn anh nói gì cơ?” Tôi hỏi cô ta.

“Em muốn anh thừa nhận tình cảm của mình đối với em. Nói đi anh yêu, anh cũng yêu em phải không?” Giọng cô ta nũng nịu

Tôi nhìn thẳng vào cô ta và trả lời hết sức thành thật “KHÔNG.”

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Ngày Đầu Tiên

“Em không cần phải giấu diếm anh bất cứ chuyện gì cả. Anh yêu em. Anh rất yêu em. Không phải cô nàng lẳng lơ mà anh gặp ở trang trại ngựa, không phải bạn tình mà anh sống cùng hồi ở trong tù. Mà là em. Tất cả những khuyết điểm hay lầm lỗi của em, anh yêu mọi thứ thuộc về em, những thứ đã làm nên con người em. Chỉ mình em thôi. Anh yêu em, Maggie ạ.” – Glen gửi Maggie, trích từ bộ phim “Walking dead”.

Jade

“wow. Chúc mừng chị. Chị đã làm được rồi.” Sapphire hét ầm lên đầy vui sướng khi tôi nói rằng tôi đã được nhận vào làm việc cho ngài Petrakis.

“Ừm, chị vẫn chưa thể tin được đây là sự thật. Chị đã tự véo mình mấy lần xem thử có đau không. Cuối cùng, chị cũng có việc rồi.” Tôi để túi xách xuống ghế, tháo tóc giả ra rồi lấy tay chải bộ tóc dài màu hoe mềm mượt của mình.

“Anh ta vẫn giữ nguyên đôi ngỗng đối với chị chứ?” Mắt con bé mở to đầy trông đợi.

“Ừ, anh ta là một người biết giữ lời.” Tôi cười toe toét, thông báo tin vui với em gái mình.

“Có thể chứ. Hahaa” Sapphire hét lên đầy sung sướng, con bé cứ nhảy tung tung không ngừng. Tôi cũng làm theo con bé. Chúng tôi giống như những đứa trẻ, nắm tay nhau nhảy nhót vì vui vẻ. Chúng tôi không thể kiềm chế niềm hạnh phúc đó lại được, chúng tôi quá phấn khích, giống như vừa trúng số độc đắc vậy.

“Có chuyện gì thế?” Mẹ tôi bước ra từ phòng ngủ “Có tin vui gì vậy?”

“Ồi mẹ, mẹ không thể tin được đâu. Chị Jade sẽ làm việc cho một tỉ phú đấy”

“Tỉ phú?” Mẹ tôi tròn mắt “ai cơ?”

“Eros Petrakis, nhà anh ta sở hữu một công ty đóng tàu cực lớn.” Tôi thông báo cho mẹ mình, bà Ruby Collins.

“Ồi chúa ơi! Là con trai của Markos Petrakis sao! Cậu ta vô cùng giàu có và có sức ảnh hưởng rất lớn.”

“Mẹ biết anh ta?”

“Dĩ nhiên rồi, họ là một trong những người giàu nhất thế giới, thân phận vô cùng cao quý. Họ thường xuyên xuất hiện trên tạp chí Forbes. Mẹ đã đọc được một vài tin tức nói rằng làm việc với Eros Petrakis không hề dễ dàng chút nào. Cậu ta thuộc kiểu người theo chủ nghĩa hoàn hảo, cậu ta được xem như một tên bạo chúa trên thương trường. Cậu ta cũng mắc bệnh nghiện làm việc, giống như bố của anh ta vậy.”

“Vâng, điều đó có vẻ đúng ạ. Trông anh ta khá khép kín và khó tiếp cận. Con chưa thấy anh ta cười bao giờ cả. Nếu mẹ gặp anh ta ở phòng làm việc mẹ sẽ thấy rằng anh ta chỉ biết tới kinh doanh và tiền bạc.” Tôi đột nhiên bật cười khi nghĩ về Eros Petrakis.

“Có chuyện gì buồn cười sao?” Saph hỏi, quan sát phản ứng của tôi

“Anh ta đột nhiên ngủ thiếp đi khi đang phỏng vấn chị.”

“Thật kỳ lạ! Tại sao?” Mẹ tôi hỏi đầy hiếu kỳ

Tôi nhún vai và cười lớn.

“Chắc tại câu chuyện của chị quá nhàm chán.” Saph cô gắng đoán về những gì đã xảy ra rồi cả hai người cùng cười tôi

“Cũng có thể, nhưng chị nghĩ rằng anh ta quá mệt mỏi. Chị đã thử đánh thức anh ta nhưng anh ta vẫn ngủ rất ngon. Vì vậy chị đã quyết định đánh thức anh ta bằng cách mà chị vẫn dùng với cha.”

“Không phải chứ. Chị đừng nói với em là chị hát “I will always love you” đấy nhé? Hahaa!” Mắt con bết tròn tròn rồi bật cười nắc nẻ

“Ôi chúa ơi, Jade, sao con lại làm thế?”

“Con cũng chẳng còn cách nào khác. Anh ta sẽ ngủ tới sáng mắt còn con thì đã đợi cuộc phỏng vấn đó trong 6 tiếng rồi.”

“Chị, chị thật quá tuyệt vời. Em ngưỡng mộ chị chết đi được. Hahaa! Vậy là chị đã đánh thức anh ta bằng giọng hát vịt đực của mình.”

Mặt tôi nóng dần lên. Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng xấu hổ. Giá mà lúc đó tôi đừng có hát. Eros Petrakis sẽ nghĩ rằng tôi bị điên mất. Đáng chết!

“Ừ, và giờ thì chị cảm thấy vô cùng hối hận vì đã làm vậy.” Tôi hát như một kẻ say rượu trong quán bar vậy, nhưng tôi rất thích âm nhạc, rất thích hát. Nhưng dường như đó chỉ là tình yêu từ một phía thôi.

Trước đây, tôi thường hát trong lúc tắm trước khi đi học. Đó cũng là cách để đánh thức cha tôi dậy. Đúng vậy, ông ấy thức giấc nhờ giọng hát kinh khủng của tôi. Tôi đã trở thành đồng hồ báo thức của ông như vậy đấy. Mọi người trong gia đình thường trêu trọc tôi vì điều đó. Nhưng tôi vẫn phải làm vì nếu không chúng tôi sẽ đi muộn mất. Mỗi ngày, ông sẽ đưa tôi tới trường sau đó mới đi làm.

“Nhưng con cần phải cẩn thận hơn, Jade ạ. Làm việc với một người quyền thế như Eros Petrakis hoàn toàn không phải điều dễ dàng. Con cần phải thật kiên nhẫn.”

“Con biết. Đó cũng là chuyện mà con đang suy nghĩ. Anh ta là người vô cùng kiêu ngạo. Anh ta còn rất khiếm nhã và ngạo mạn khi con gặp anh ta lần đầu tiên trong quán cafe.” Vài tôi đột nhiên xịu xuống. Tôi vẫn nhớ khi chúng tôi va phải nhau bên ngoài quán cafe, anh ta không hề mở miệng xin lỗi và càng không chịu nhận đó là lỗi của anh ta. Rồi sau nữa trong văn phòng làm việc của anh ta, sau khi quyết định sẽ thuê tôi anh ta đã đuổi tôi rời khỏi đó ngay lập tức không hề thương tiếc.

“Nhưng chị được trả gấp 3 lần lương ở quán cafe.” Saph nói “Rất nhiều tiền đấy. Hãy nghĩ về khía cạnh tích cực đi Dee.”

“Nhiều vậy sao? Chính xác thì con sẽ làm gì?” Mẹ tôi bỗng trở nên nghi ngờ

“Con... Ừm.. Con sẽ làm... Ừm... Sẽ..”

“Làm gì? Đừng nói với mẹ rằng con sẽ bán mình cho cậu ta.” Mẹ tôi lên giọng

“Cái gì? Mẹ đang nói gì thế? Dĩ nhiên là con sẽ không làm vậy!”

“Chị ấy sẽ pha cafe cho anh ta” Saph ngắt lời

“Pha cafe? Vậy con sẽ làm thư ký cho cậu ta à?”

“Thật ra thì không ạ. Con chỉ pha cafe thôi.”

“Là sao? Mẹ không hiểu. Chắc chắn cậu ta phải có thư ký hay trợ lý riêng gì đó làm việc đó chứ? Sao cậu ta lại trả cho con nhiều đến thế. Không thể.”

“Mẹ, bình tĩnh lại đi. Con sẽ kể cho mẹ nghe những chuyện đã xảy ra.”

Tôi giải thích mọi việc cho mẹ nghe, về việc Eros Petrakis tới quán cafe của chúng tôi, về việc anh ta rất thích Espresso do tôi pha và về lời đề nghị bắt ngờ của anh ta. “Chuyện là vậy ạ.”

“Chắc hẳn anh ta phải rất thích cafe mà con pha, bất kể một người bình thường nào cũng sẽ không đưa ra đề nghị kiểu đó dù anh ta có giàu tới mức nào. Khi nào thì con sẽ bắt đầu công việc của mình?”

“Ngày mai ạ. Con sẽ phải có mặt tại căn hộ của anh ta đúng 5h sáng mai.”

“Sớm vậy sao? Mà tại sao lại là căn hộ của cậu ta? Mẹ tưởng con sẽ làm việc ở văn phòng chứ?” Mẹ tôi hỏi rất nhiều. Bà rất tò mò và cả lo lắng nữa.

Tôi thở dài. “Có lẽ anh ta muốn uống cafe lúc 5h sáng, ngay khi anh ta thức dậy.”

“wow, một tí phú thích dậy sớm” Saph cười khúc khích ” anh ta còn rất đẹp trai và quyến rũ nữa chứ. Em đoán là sáng nào anh ta cũng đi bộ tập thể dục hoặc chống đẩy, nâng tạ gì đó.”

Tôi nhún vai. “Anh ta hoàn toàn không phải một hoàng tử quyến rũ đâu Saph.”

“Em phản đối. Hoàng tử cũng phải có khuyết điểm chứ. Không ai hoàn hảo cả, Dee”

“Được rồi, sao cũng được.”

“Con sẽ làm việc cho anh ta trong bao lâu?” Mẹ tôi tiếp tục hỏi.

“Con không rõ. Anh ta không nhắc gì tới chuyện đó cả. Bọn con không ký hợp đồng.”

Mẹ tôi lắc đầu “rút cuộc thì công việc của con là gì? Người giúp việc cho cậu ta à?”

“Um, đại loại là thế ạ”

“Con đang làm thu ngân tại một quán cafe. Mẹ đã mong là con sẽ làm một công việc tương tự như vậy.”

Tôi bước về phía mẹ tôi, bà đang ngồi trên ghế sofa. Tôi ngồi lên chỗ để tay và ôm lấy bà. “Mẹ, điều đó không quan trọng. Hãy nghĩ về số tiền mà chúng ta sẽ kiếm được. Chúng ta sẽ đủ tiền để sinh sống và cả tiết kiệm nữa. Con không ngại trở thành một người giúp việc đâu. Đó cũng là một công việc mà.”

Đó là sự thật. Chúng tôi sẽ có đủ tiền chi trả tiền thuốc men cho mẹ, thanh toán hoá đơn và tiền thuê nhà. Chúng tôi có thể mua những loại thức ăn mà chúng tôi từng ăn khi cha tôi còn sống và khoẻ mạnh, mua quần áo mới cho mẹ và Sapphire và thậm chí thỉnh thoảng chúng tôi còn có thể ra ngoài ăn nữa. Với số tiền dư ra tôi có thể tiết kiệm để học đại học. Tôi sẽ đăng ký một khoá học online để có thể vừa học

vừa làm.

“Con thật ngoan, Jade à. Mẹ rất hạnh phúc vì có được một cô con gái như con. Trách nhiệm chăm sóc gia đình đè nặng lên đôi vai con. Giá mà mẹ có thể giúp đỡ con...” Mẹ tôi lại bắt đầu khóc lóc than thân trách phận. Tôi không muốn nhìn thấy cảnh này chút nào.

“Thôi nào mẹ, đừng khóc nữa. Con yêu mẹ và Sapphire. Chăm sóc hai người không phải là gánh nặng đối với con. Đừng lo lắng. Con có thể xoay sở được. Con sẽ làm tốt công việc của mình và khiến ngài Petrakis vui lòng. Mẹ đừng khóc nữa, điều đó không tốt cho tim của mẹ. Chúng ta phải vui mừng vì con đã kiếm được việc chứ, phải không?” Tôi lau nước mắt trên má bà bằng tờ khăn giấy mà Saph đưa.

“Đúng vậy, chúng con ở đây là vì mẹ. Mẹ đã bỏ công việc của mình để chăm sóc chúng con. Giờ đến lượt chúng con chăm sóc mẹ.” Saph ôm lấy chúng tôi. “Sao chúng ta lại khóc? Chúng ta phải ăn mừng mới đúng chứ? Gọi pizza thôi. Con mời.”

“Hả? Em có tiền sao?”

“Errr, không. Chị trả trước đi nhưng em hứa em sẽ trả lại cho chị vào tuần tới khi cuộc thi Cosplay kết thúc. Em sẽ hoá trang thành Yuna đấy.” Con bé cắn môi đầy xấu hổ, gãi gãi đầu.

Tôi lắc đầu cười. Tôi tin là con bé sẽ thắng trong cuộc thi ấy. Con bé vẫn thường thắng mà.

Sáng hôm sau, tôi tới căn hộ của Eros Petrakis lúc 5h kém 15.

Sau khi vượt qua hàng loạt chất vấn của bảo vệ ở sảnh, cuối cùng họ cũng cho tôi vào. Tôi được một người đàn ông trong bộ đồ đen hộ tống. Anh ta trông rất giống Rick Grimes trong bộ phim “The walking dead”. Mắt anh ta ngang nhiên dò xét vẻ bề ngoài của tôi từ đôi boots bằng da màu nâu đã mòn tới cái váy rộng thùng thình màu xanh lục với hoạ tiết hình quả Cherri và cả mái tóc giả màu đen to sụ trên đầu tôi. Anh ta nhìn tôi như thể tôi là người ngoài hành tinh vậy. Tôi cười với anh ta, anh ta cũng mỉm cười lại với tôi rồi quay người ngay lập tức. Thật kỳ lạ!

Một người phụ nữ đứng tuổi mở cửa. Bà ấy nói bà ấy là Doris Kelly. Bà ấy khoảng gần 60 tuổi, độc thân, là người Ai-len. Bà ấy là người quản lý mọi việc trong căn hộ của Eros Petrakis.

Căn hộ của Petrakis nằm ở tầng trên cùng của một khách sạn vô cùng sang trọng trên đại lộ số 5, phía bắc New York. Toà nhà 58 tầng này cũng thuộc về gia đình Petrakis. Căn hộ của Eros chiếm trọn 3 tầng 56, 57 và 58. Căn hộ tổng cộng có 16 phòng trong đó có 5 phòng ngủ cỡ lớn, 6 phòng tắm và 4 lan can với tầm nhìn toàn cảnh Mahattan. Trần nhà cao khoảng 7m với cửa sổ to và rộng. Có một thang máy riêng cho cả 3 tầng, căn hộ có nơi ở cho khách và người làm tách biệt. Ngoài ra còn có bể bơi riêng, phòng tập Gym, nhà hát, thư viện, phòng âm nhạc,...

Tôi hoàn toàn không nói nên lời khi tôi bước vào căn hộ của anh ta. Nó quá đẹp, phong cảnh bên ngoài cũng vô cùng tuyệt vời.

Màu chủ đạo của căn hộ là màu nâu và đen. Bộ ghế sofa màu đen vô cùng sang trọng, trông có vẻ rất dễ chịu. Tầm thâm màu nâu không một vết bẩn làm tôi không muốn dẫm lên đó chút nào nhờ may mắn tôi bị bẩn.

Nội thất bằng gỗ trông rất hào nhoáng và đắt tiền, nếu tôi chạm vào chắc hẳn ngón tay tôi sẽ để lại vết trên đó.

Doris chỉ cho tôi phòng bếp. Tôi vô cùng kinh ngạc, nó rất rộng với đầy đủ các thiết bị đắt tiền. Tủ

lạnh cỡ lớn, hệ thống bếp gas, máy nướng thịt, một chiếc lò nướng, máy sủi và một chiếc máy pha cafe đôi được gắn vào căn bếp.

“Cô thích nó chứ?” Bà Doris mỉm cười với tôi

“Vâng.. Cháu không thể tin nổi đây là căn bếp dành cho 1 người”

“Đúng vậy, đó là đặc quyền của người giàu mà”

“Anh ta thật may mắn. Cháu và gia đình phải sống trong một căn hộ đi thuê mà có lẽ chỉ bằng một phần tư căn bếp này.”

“Thật sao? Gia đình Petrakis sở hữu toà nhà này. Cậu ấy có thể chiếm dụng cả 58 tầng nhà nếu muốn”

“wow. Căn hộ của chúng cháu trông chẳng khác gì ổ chuột nếu so sánh với căn hộ này”

Bà Doris lại cười với tôi “Gặp lại cô sau. Ta phải quay về khu cho người làm một lát. Ta chỉ dẫn cô tới bếp thôi. Cô có thể tìm thấy cafe trong ngăn kéo bên dưới máy pha cafe.”

“Vâng. Cảm ơn bà Kelly”

“Hãy cứ gọi ta là Doris.”

“Er... Um.. Dạ vâng bà Doris. Tiện thể thì ngài Petrakis đã dậy chưa ạ?” Tôi nhìn đồng hồ, đã 5h15

“Hmmm. Ta nghĩ là chưa.”

“Làm thế nào cháu biết được khi nào ngài ấy muốn uống cafe ạ?”

“Cô sẽ biết thôi. Mỗi phòng đều có điện thoại nội bộ. Cô hãy cứ ở đây là được. Ta phải đi đây.”

“Dạ vâng, hẹn gặp lại bà.” Tôi kiểm tra cafe trong ngăn kéo ngay khi bà ấy đi khỏi. Tôi nhìn thấy rất nhiều các loại cafe khác nhau. Hầu hết đều là các loại cafe nhập khẩu đắt tiền. Tôi lắc đầu rồi lôi trong túi xách ra một túi cafe. Đây là loại cafe giống quán bà Chang hay dùng. Tôi đã mua nó hôm qua trước lúc tôi về nhà.

Khoảng một tiếng sau, tôi vẫn ngồi trong nhà bếp đợi Eros Petrakis thức dậy và yêu cầu cafe. Tôi nhìn đồng hồ, đã 6h15. Anh ta đâu rồi? Không lẽ anh ta vẫn còn ngủ sao?

Một tiếng nữa lại trôi qua, tôi vẫn chưa nhận được bất cứ tín hiệu nào từ ngài Petrakis.

Ôi trời ạ! Tôi cảm thấy quá buồn ngủ vì cứ phải ngồi đợi anh ta. Tôi đã phải dậy lúc 3h sáng và giờ thì mắt tôi cứ díp hết cả lại.

Cứ 10p tôi lại xem đồng hồ một lần. 7h10. 7h20... 8h00... Rồi mí mắt nặng trĩu của tôi sụp xuống. Tôi ngủ thiếp đi trên ghế, đầu gục xuống bàn.

Tôi mơ về một người đàn ông đang từ từ xuất hiện trước mặt tôi. Gương mặt anh ta chỉ cách mặt tôi vài xen-ti-mét. Anh ta có mùi kem cạo râu và xà phòng thơm. Umm. Mùi hương tự nhiên nam tính. Đôi mắt anh ta ngập tràn đầy đam mê và ham muốn. Tôi dần dần trở nên trần trụi trước ánh mắt của anh ta.

Đột nhiên tôi mở to mắt và nhìn thấy anh ta, người đàn ông trong mơ của tôi, đứng trước mặt tôi với ánh mắt đầy tức giận.

“Cô Collins, cafe của tôi đâu? Tôi đã gọi cô bằng điện thoại nội bộ 3 lần rồi. Tôi sẽ không tha thứ cho nhân viên ngủ quên trong giờ làm việc.” Eros Petrakis lạnh lùng nói.

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Bữa Sáng

Anh yêu em, Elena ạ nhưng anh không thể vì điều đó mà ích kỷ với em. Tại sao em lại không được biết điều này cơ chứ. Anh hoàn toàn không xứng đáng với em... Nhưng em trai anh thì có. Chúa ơi! Giá như em không phải quên hết những chuyện này... Nhưng em cần phải làm thế, Elena ạ.” Damon Savaltore tới Elena Gilbert, trích từ bộ phim VAMPIRE DIARIES của L.J Smith.

Eros

M* kiếp! Tôi rên lên khi bị đá thêm một phát nữa vào đùi. Tôi bị mất thăng bằng và ngã xuống sàn nhà.

Tên khốn này! Đối thủ của tôi hôm nay là cựu vô địch giải võ thuật tổng hợp, Dick Reed. Anh ta thật sự rất giỏi trong lĩnh vực này. Donovan đã mời anh ta tới làm đối thủ để tập luyện quyền cước với tôi trong sáng hôm nay.

Quyền cước là một môn thể thao đối kháng, tôi đã học nó với mục đích tự vệ và giữ cho cơ thể khỏe mạnh. Donovan là thầy dạy của tôi, anh ấy là cựu vô địch môn quyền cước. Anh ấy dạy cho tôi tất cả những gì anh biết về môn thể thao này.

Tôi chưa từng tham gia bất cứ giải quyền cước nào và cũng không hề hứng thú gì với điều đó. Tôi có nhiều việc quan trọng hơn cần phải làm, rất nhiều người đang phụ thuộc vào tôi. Thỉnh thoảng, tôi có mời một số các võ sĩ quyền cước chuyên nghiệp làm đối thủ luyện tập với tôi, 3 lần một tuần, vào sáng sớm.

Tôi bắt đầu đứng lên ngồi xuống làm nóng cơ thể. Tôi đứng đối mặt với đối thủ, bất thành linh đấm một cú thật nhanh về phía mặt anh ta hết lần này tới lần khác cho tới khi anh ta trở nên hung hăng và máu chiến hơn. Anh ta đón đỡ và đánh trả về phía tôi nhưng tôi đều tránh được. Tôi nhảy xung quanh anh ta, liên tục tung ra những cú đấm nhanh và mạnh, sử dụng các kỹ thuật nhằm đánh trả, khiến đối phương xao nhãng và phán đoán hành động của đối phương trước khi tung ra một cú đánh thật mạnh.

Sau đó, tôi liếc nhìn đồng hồ trên tường, đã 7h, đến giờ uống cafe rồi. Tôi đứng đối diện trực tiếp với đối thủ của mình, anh ta trông đã khá đuối sức. Tôi tung ra một cú đấm nhanh như chớp khiến anh ta thoái chí sau đó sử dụng tuyệt chiêu của mình liên tiếp tung ra các đấm và đá vô cùng mạnh mẽ.

Đối phương đã bị đo ván ngay lập tức, nằm vật trên sàn đấu.

Khoảng 15 phút sau, tôi ở trong phòng tắm thay quần áo, vừa tắm rửa vừa theo dõi màn hình tivi 84 inch kết nối với hệ thống CCTV trong toàn bộ toà nhà.

Tôi nhìn thấy Jade trong nhà bếp, cô ấy ngồi đó, một mình. Chắc hẳn cô ấy đang cảm thấy buồn ngủ lắm vì đầu cô ấy cứ gật lên gật xuống liên tục. Tôi cười vô cùng thích thú, đi thẳng vào nhà tắm.

Tôi bỏ khăn tắm quấn ở hông ra và bật vòi nước, để dòng nước mát lạnh chảy xuống khắp cơ thể một lát sau đó bắt đầu xoa xà phòng.

Tôi nhớ lại lúc Jade bước vào toà nhà sáng sớm nay. Đôi mắt tôi đột nhiên tập trung nhìn về phía cô ấy. Không hiểu sao tôi luôn cảm thấy mọi điều về cô ấy đều thật thú vị.

Lúc ấy, tôi đang đứng ở góc sau của sảnh toàn nhà nói chuyện cùng Dick Reed, võ sĩ quyền cước. Chắc hẳn là cô ấy không hề nhìn thấy tôi bởi cô đang phải tập trung trả lời các câu hỏi của nhân viên an ninh. Trông cô cứ như con thỏ sợ sệt lạc giữa bầy sói vậy.

Ngay lập tức, tôi gọi điện cho đội trưởng đội an ninh của toà nhà, Rod Brent. “Đừng tra hỏi nữa, các anh đang làm cô ấy sợ đấy. Cho cô ấy vào đi.”

Ngay tức khắc, cô ấy được Rod hộ tống đi lên căn hộ của tôi.

Cuối cùng thì đêm qua tôi cũng được yên giấc. Bữa ăn gia đình kết thúc sớm vì mẹ tôi bị đau đầu. Tôi biết bà ấy chỉ lấy cớ như vậy, chắc bà đã nhận ra sự căng thẳng giữa tôi và Kendra.

Tôi biết mình đã làm tổn thương Kendra nhưng tôi phải làm như vậy. Rõ ràng cô ta biết rằng ngay từ đầu tình yêu đã không nằm trong thoả thuận giữ hai chúng tôi. Cô ấy hỏi và tôi chỉ trả lời thành thật nhất có thể

Tôi vẫn nhớ những cảm xúc khác nhau hiện lên trên khuôn mặt Kendra lúc tôi nói KHÔNG. Mặt cô đột nhiên tái mét dù đã trang điểm rất đậm nhưng vẫn có thể nhận ra. Tôi tưởng cô ta sẽ khóc lóc hoặc nổi điên lên nhưng không, cô ta chỉ háng giọng và ngẩng mặt lên. Mặt cô ta đã hoàn toàn bình thường trở lại. Sau đó cô ta cười với chúng tôi bằng nụ cười giả tạo mà cô vẫn thường trưng ra trên mấy tấm biển quảng cáo.

“Được thôi, Eros. Sớm muộn gì thì anh cũng sẽ yêu em thôi.” Cô ta nói đầy tự tin.

Cô nhầm rồi! Tôi thậm chí trả lời trong đầu. Tôi không có ý định phản bác lại câu nói của cô ta, tôi không muốn tiếp tục chủ đề này nữa.

Tôi đưa Kendra về nhà. Sự thật là tôi không hề yêu cô ta và cũng chẳng có bất cứ cảm xúc gì trước thái độ của cô ta đối với mình. Cô ta dai như đĩa vậy và lần này thì cô ta đã trở nên quá hiểu thấu.

Tôi nên cắt đứt mọi tư tưởng của cô ta trước khi cô ta lại mong đợi hơn nữa từ tôi. Cô ta đã vượt quá giới hạn mà chúng tôi thoả thuận về mối quan hệ này. Và có vẻ như cô ta còn muốn nhiều hơn thế.

“Kendra, anh nghĩ là chúng ta không nên gặp nhau nữa. Chia tay thôi.”

“Tại sao? Anh lại tìm được con ghệ nào mới à? HA! Chỉ có em đá đàn ông thôi, không có điều ngược lại Eros ạ. Em mới là người kết thúc mọi chuyện, hãy nhớ điều đó.” Nói rồi cô ta bước ra khỏi xe và sập cánh cửa thật mạnh.

M* nó! Đây là chiếc xe yêu thích của tôi. Tôi nghiêng răng.

Cô ta đang rất điên tiết. Vậy càng tốt. Hy vọng cô ta đừng làm phiền tôi vào lúc này.

Tôi vẫn đang quan sát Jade qua màn hình tivi. Cô ấy đang ngủ. Trông cô rất mệt mỏi. Tôi vẫn tiếp tục quan sát cô ấy trong lúc mặc quần áo.

Yeah, tôi cảm thấy thương hại cho cô ấy vì phải dậy sớm như vậy để tới đây làm việc. Nhưng đó là công việc của cô ấy. Cô ấy đã được trả rất hậu hĩnh. Việc gì cũng có giá của nó. Đó là điều mà mọi người nên nhận thức rõ ràng.

Tôi có rất nhiều tiền, nhưng tôi vẫn dậy sớm, làm việc chăm chỉ và cố gắng nắm bắt các cơ hội kinh doanh. Đó là cách để thành công.

Tôi xem đồng hồ một lần nữa, đã 8 giờ. Tôi ra khỏi phòng và bước thẳng về phía nhà bếp. Jade vẫn đang ngủ gục trên bàn.

Tôi đứng nhìn cô ấy một lúc, quan sát nét mặt cô khi ngủ. Tâm trí tôi đột nhiên trôi dạt về quá khứ.

Không. Không thể là cô ấy được.

Tôi hướng về phía tủ lạnh, lấy vài quả trứng và mấy cái xúc xích. Tôi có thể tự nấu bữa sáng và thỉnh thoảng cả bữa tối nữa. Tôi rất thích việc mở tủ lạnh ra, xem xét và tự chọn món mà mình sẽ ăn. Tôi là người rất sành ăn và luôn có ý thức về những thứ mà mình sẽ ăn. Điều đó cũng đóng góp một phần trong việc giữ cho cơ thể khoẻ mạnh và cân đối.

Sau khi tôi nướng bánh mì, rán trứng và xúc xích, tôi đặt chúng lên bàn bếp. Bữa sáng của tôi đã sẵn sàng, trừ cafe.

Tôi nhìn Jade, cô ấy vẫn đang ngủ rất ngon. Tôi định lại gần hơn để đánh thức cô dậy. Sau đó tôi nhận thấy đèn của chiếc CCTV bỗng nhấp nháy cùng một tiếng kêu nho nhỏ rồi dần chuyển sang chế độ lấy nét. M* nó.

“Cafe của tôi đâu, cô Collins? Tôi đã gọi điện thoại nội bộ cho cô ba lần rồi.” Tôi nói dối “tôi không tha thứ cho nhân viên ngủ quên trong lúc làm việc.”

Mắt cô đột nhiên mở to. Khuôn mặt hiện lên đầy vẻ ngạc nhiên và sợ hãi. Cô ngay lập tức nhảy ra khỏi ghế, dụi dụi mắt, chỉnh sửa lại đầu tóc trang phục.

“Tôi... Tôi xin lỗi, thưa ngài Petrakis. Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa, tôi hứa.”

“Hãy nhớ tới lời cô nói. Lần tới nếu tôi còn bắt gặp cô ngủ quên một lần nữa, cô sẽ tự động bị sa thải ngay lập tức.”

“Tôi sẽ không bao giờ làm như vậy nữa thưa ngài. Tôi thề” Mặt cô đỏ lựng lên vì xấu hổ.

Tôi gật đầu, đi về phía bàn bếp và ngồi xuống “Tôi muốn một tách cafe, ngay bây giờ”

“V.vâng thưa ngài” Cô ấy trả lời, vội vàng chạy về phía máy pha cafe.

Tôi bắt đầu bữa sáng của mình trong lúc đợi cafe. Sau khoảng 3 phút, Jade bung tách cafe lên trước mặt tôi. Hương vị của nó thật tuyệt vời, khiến cho tôi cảm thấy vô cùng thoải mái.

Jade

“Ngồi xuống”

Hả? Anh ta vừa nói gì cơ? “Dạ, ngài bảo sao?” Tôi hỏi lại anh ta một lần nữa để chắc chắn rằng mình không nghe nhầm.

“Tôi nói, ngồi xuống.” Anh ta nhắc lại một lần nữa chỉ tay về phía chiếc ghế trước mặt anh ta. Hmm! Điều này làm tôi chợt nhớ đến cha tôi vẫn hay nói “Ngồi xuống, chó con, ngồi xuống” lúc ông cố gắng dạy chú chó của tôi, Shaggy, ngồi xuống.

Tôi ngồi xuống trước mặt anh ta, giống một chú cún ngoan ngoãn, biết nghe lời.

“Ăn đi” Anh ta nói, đẩy chiếc đĩa có hai lát bánh mì, một quả trứng và hai cái xúc xích về phía tôi.

Tôi bỗng dưng cảm thấy vô cùng bức mình. Anh ta nói với tôi cộc lốc, ngắn gọn, làm như tôi thật sự là một chú cún hay em bé không bằng. Tôi tưởng là anh ta rất giỏi giang và từng theo học ở những ngôi trường danh tiếng cơ đấy. Đó là cách mà anh ta cư xử à?

“Không.. Cảm ơn ngài. Tôi... Tôi không đói. Tôi đã ăn sáng rồi.”

Anh ta đột nhiên buông thìa và đĩa xuống sau đó nhìn tôi chằm chằm “vậy đó là lúc mấy giờ?”

“Umm.. Khoảng 3 rưỡi.”

“Bây giờ đã 8h rồi. Đừng nói nữa và ăn đi.” Anh ta kiên quyết nói sau đó tiếp tục dùng bữa sáng của mình.

Tôi từ từ cầm thìa và đĩa lên, cảm thấy lúng túng vô cùng khi ăn sáng cùng với ông chủ của mình. Tôi nhìn xuống nửa sáng của mình, hmmmm, trông thật ngon miệng, bụng tôi bỗng dưng kêu ùng ục.

Thật xấu hổ, tôi bị sếp của mình bắt gặp ngủ quên trong giờ làm việc ngay trong ngày đầu tiên đi làm. Tôi tự hỏi không biết vì sao bà Doris không đánh thức tôi dậy khi bà ấy làm bữa sáng.

Tôi ăn đầy thích thú, tôi không hề nhận ra là mình đói tới vậy. Khi tôi đang ăn dở, tôi chợt nhận ra anh ta đang nhìn tôi chằm chằm trong khi nhấm nháp tách cafe. Tôi nhìn vào đĩa của anh ta, không còn gì trên đó.

Việc này thật quá kỳ cục! Tại sao tôi lại đang ăn sáng cùng với ông chủ của mình?

“Cô nên ăn nhiều lên, cô gầy quá. Cô không thể hoàn thành tốt công việc với một cái bụng rỗng không được.” Chúa ơi! Giờ thì anh ta đang đối xử với tôi như một con thú nhỏ đi lạc đang ăn chút thức ăn mà anh ta bố thí cho vậy.

Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giữ im lặng. Anh ta là ông chủ của tôi còn tôi đang sống dựa vào lòng tốt của anh ta. Tôi cần công việc này nếu không tôi và gia đình sẽ chết đói mất. Nhưng... Giá mà... Giá mà tôi được lựa chọn...

Bình tĩnh lại nào Jade... Hít thở sâu. Tôi tự nói với bản thân mình.

Tôi rất ngạc nhiên khi anh ta bỗng nhiên đứng dậy và nói “Lúc nào cô làm xong việc cô có thể về.”

Cái gì cơ? Tôi đã xong việc rồi? Lòng mày tôi nhướn lên đầy kinh ngạc.

“Hãy nhớ đi ngủ sớm và buổi tối để cô sẽ không ngủ quên trong lúc làm việc vào sáng mai.”

“Vâng thưa ngài”

Anh ta gạt đầu và rời đi ngay lập tức, bỏ lại một mình tôi trong bếp.

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Cảnh Nóng

“...Tôi đột nhiên nín thở. Tôi nhìn Jamie sau đó lại ngược lên trần nhà và nhìn quanh phòng, cố gắng giữ bình tĩnh, sau đó lại nhìn về phía Jamie. Chúng tôi cười với nhau và tất cả những gì mà tôi có thể làm lúc đó là tự hỏi làm thế nào tôi có thể yêu được một cô gái giống như Jamie Sullivan.” – Landon Carter, trích từ bộ phim/tiểu thuyết “A walk to remember” của Nicholas Sparks.

Jade

Tôi đã thực hiện công việc của mình, chuẩn bị cafe cho Eros Petrakis trong suốt 6 tháng qua.

Lịch trình mỗi ngày của tôi đều là cố gắng mở mắt dậy lúc 3 giờ sáng, tắm rửa cho tỉnh ngủ, ăn sáng lúc 3 rưỡi, sau đó chạy tới bến xe bus gần nhất lúc 4 giờ. Tôi luôn phải đảm bảo rằng tôi sẽ có mặt tại căn hộ của anh trước 5 giờ.

Đúng vậy, đó là 1 công việc đáng mơ ước, vô cùng đơn giản với mức lương hậu hĩnh. Tất cả những gì mà tôi phải làm đó là pha cà phê cho 1 tỷ phú.

Petrakis thường uống cafe 1 lần mỗi buổi sáng nhưng vào những khoảng thời gian khác nhau.

Thông thường thì anh ta sẽ thức dậy lúc 5 giờ. Tôi sẽ mang cafe vào thư phòng của anh ta nơi anh ta luôn chú ý vào công việc, và thậm chí còn không buồn liếc mắt tới tôi mỗi khi tôi bước vào. Hoặc anh ta sẽ uống cafe trên bàn ăn sáng trước khi anh ta rời đi luyện tập quyền cước trong phòng tập ở tầng dưới của tòa nhà.

Thỉnh thoảng có thể là sau khi anh ta tắm rửa, cạo râu và thay trang phục đi làm hoặc trước khi anh ta tới văn phòng.

Nếu anh ta là người nấu thì anh ta sẽ ăn luôn tại nhà bếp còn khi đầu bếp nấu cho anh ta thì anh ta sẽ ăn tại bàn ăn sáng. Điều này hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của anh ta. Có những lần anh ta bỏ bữa sáng và sẽ chỉ uống cafe.

Thỉnh thoảng cũng có lúc bà Doris nhắn tin cho tôi thông báo rằng tôi không cần phải đi làm bởi ngài Petrakis sẽ đi vắng trong vòng vài ngày hoặc 1 tuần ví dụ như anh ta không có trong nước hoặc có cuộc họp ở 1 bang khác hoặc có 1 cuộc đàm phán kinh doanh ở 1 lục địa khác chẳng hạn.

Còn tôi – Tôi cố gắng hết sức làm mờ nhạt sự hiện diện của bản thân trước mặt anh ta. Tôi thường ở chỗ dành cho nhân viên cùng với bà Doris và những người giúp việc khác sau khi tôi chuẩn bị xong cafe cho anh ta. Những người làm ở đây không được phép gặp Petrakis trừ khi họ được gọi đến. Vì vậy tất cả mọi người đều tránh xa những nơi anh ta đi tới lúc anh ta ở trong căn hộ của mình.

Mỗi ngày trong khoảng thời gian mà tôi ở khu vực dành cho người làm tôi đã biết thêm được rất nhiều điều về Eros Petrakis – anh ta thích gì hay ghét gì, tính tình, quy tắc, ưu điểm và nhược điểm của anh ta và thậm chí cả về bạn gái cũ của anh ta, gia đình, công việc kinh doanh và rất nhiều những thứ khác. Mọi người ở đó nhồi nhét cho tôi quá nhiều thông tin mà tôi thì không thể từ chối được.

Anh ta là người theo chủ nghĩa hoàn hảo, anh ta muốn mọi thứ ở trong căn hộ của mình phải được sắp xếp gọn gàng sạch sẽ không 1 vết bẩn. Trên hết anh ta còn ghét tiếng ồn vì vậy cả căn hộ lúc nào cũng

giống như một nhà thờ bỏ hoang vậy, vô cùng yên tĩnh.

Anh ta còn là một kẻ tham công tiếc việc. Theo như lời bà Doris nói, anh ta dành hầu hết thời gian của mình để làm việc trong thư phòng. Thỉnh thoảng anh ta còn ngủ luôn ở trên ghế suốt đêm sau đó lại tiếp tục làm việc ngay khi anh ta thức giấc.

“Ta không biết tại sao cậu ấy lại làm việc nhiều như vậy. Cậu ta đã vô cùng giàu có rồi. Bố mẹ của cậu ấy lúc nào cũng đi du lịch vòng quanh thế giới còn Chloe, em gái của cậu ấy thì luôn đi mua sắm và tiệc tùng với bạn bè. Lẽ ra thỉnh thoảng cậu ấy nên hưởng thụ cùng với gia đình của mình và phân phó bớt công việc.” Bà Doris nói.

“Vâng, có lẽ công việc của ngài ấy rất quan trọng và tuyệt mật vì vậy ngài ấy không thể giao phó cho bất cứ ai được”

“Hmm... Có lẽ cô đúng. Ta nghe Donovan nói rằng cậu ấy đang thành lập quỹ khoa học nhằm nghiên cứu các loại vắc-xin cho nhiều căn bệnh khác nhau.”

“Thật à?” Tôi khá ngạc nhiên bởi điều này.

“Đúng vậy. Cậu ấy khá là hào phóng.”

Những người làm công ở đây đều rất thân thiện và hài lòng với công việc của họ. Chắc là họ cũng được trả rất hậu hĩnh. Có sáu người sống trong khu vực cho người làm, trong đó có cả bà Doris.

Eugene và Kate Park là 1 cặp vợ chồng trung niên. Bác Eugene là đầu bếp còn bác Kate thì giúp đỡ bà Doris sắp xếp mọi việc trong căn hộ. Họ sống ở khu vực cho người làm ở tòa nhà. Những người còn lại là Arthur, Jim, Charlotte và Almira.

Sau khi tôi làm xong công việc của mình lúc 8 giờ sáng tôi sẽ ở lại đây cho tới tới 3 giờ chiều. Tại sao ư? Bởi vì tốc độ mạng ở đây rất nhanh.

Không, không phải là để online Facebook, Twitter hay Instagram.

Tôi đang tham gia chương trình học online chuyên ngành quản trị kinh doanh. Khóa học kéo dài trong vòng 36 tháng tại một trong những trường đại học có mức học phí vừa phải nhất New York. Tôi đã đăng ký khóa học cách đây năm tháng khi tôi nhận tháng lương đầu tiên của mình. Ngôi trường này khá là tạo điều kiện cho những sinh viên vừa học vừa làm.

Vào một buổi sáng sớm nọ khi tôi vẫn còn đang trên xe bus thì bà Doris gọi điện cho tôi.

“Jade, cô đang ở đâu? Ngài Petrakis muốn uống cà phê của cô ngay bây giờ.”

“Cái gì cơ à?” Tôi nhìn đồng hồ, mới 4 giờ 15. “Vẫn còn quá sớm mà.”

Tâm trạng của cậu ấy khá tệ kể từ lúc cậu ấy trở về từ Nga vào tối hôm qua. Cậu ấy muốn uống cà phê nhưng bởi vì cô không có ở đây nên ta đã pha cho cậu ấy một tách.”

Petrakis đã đi được hơn một tuần rồi. Bà Doris nói rằng anh ta tới Nga để thực hiện một phi vụ kinh doanh vô cùng quan trọng. Đó quả là một cơ hội tuyệt vời cho tôi được nghỉ ngơi và không phải dậy quá sớm vào buổi sáng. “Ngài ấy có thích nó không?”

Tôi nghe thấy tiếng bà Doris thở dài. “Không, cậu ấy chỉ nhăm nhăm 1 chút và đẩy tách cà phê ra chỗ khác. Sau đó cậu ấy lại xô ra một tràng những lời lẽ không chút tốt đẹp như mọi khi.”

“Ồ!” Tên ác quỷ.

“Cô nhanh tới đây đi được không? Ngài ấy đang đợi.”

“Cháu đang ở trên xe bus. Cháu sẽ tới đó trong khoảng 15 phút nữa.”

“Được rồi, ta sẽ nói với ngài ấy.”

Đúng 4 rưỡi tôi có mặt tại căn hộ của anh ta.

“Ngài Petrakis muốn uống cafe ở trong phòng ngủ.” Bà Doris nói lúc bà ấy ra mở cửa.

“Ồ! Er... Dạ vâng, cháu biết rồi.” Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng khi tôi nghĩ về việc sẽ ở trong phòng ngủ của anh ta – một mình. Tôi không thích việc ở trong phòng ngủ với bất cứ người đàn ông nào.

Sau khoảng 5 phút, tôi gõ cửa phòng ngủ của anh ta nhưng anh ta không thèm trả lời, tôi từ từ... từ từ vặn nắm cửa.

Cánh cửa hơi hé ra, tôi ló đầu vào trong.

Ánh sáng trong phòng hơi mờ mờ nhưng vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ. Đó là một căn phòng rất rộng với hai màu chủ đạo là xám và trắng. Nội thất trong phòng được thiết kế vô cùng hiện đại và rất nam tính. Có một bức tường bằng kính rất lớn với góc nhìn toàn cảnh thành phố.

Tôi mở rộng cửa và bước vào trong. Ngay lập tức tôi nhìn thấy ngài Petrakis đang nằm trên chiếc giường cỡ siêu lớn với gối và chăn mềm màu trắng.

Chân tôi đột nhiên run lên, đồng tử giãn ra. Chúa ơi... Anh ta đang không mặc quần áo!

Anh ta đang ngủ rất ngon. Anh ta nằm nghiêng về một phía với chiếc khăn màu trắng đắp ngang hông, lưng, đùi và chân của anh ta hoàn toàn lộ ra ngoài.

Tôi nhận thấy rằng tay mình đang run lên, tách cafe cùng với chiếc đĩa mà tôi đang cầm va vào nhau lách cách.

“Er... um... Chào buổi sáng ngài Petrakis, cafe của... của ngài...”

Anh ta đột nhiên cựa quậy sau đó kéo chiếc chăn khỏi hông anh ta ra.

Rồi tôi nghe thấy tiếng vỡ của tách cafe và đĩa rơi xuống nền nhà lát đá, vô cùng ầm ĩ.

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Không một cô gái nào là hoàn hảo cả. Người con gái hoàn hảo không hề tồn tại.

“A real girl is not perfect and a perfect girl is not real” – Harry Styles.

Eros

M* kiếp! Á đàn bà khốn khiếp đó đã khiến vụ làm ăn ở Nag của tôi đi tong! Thế quái nào mà tôi có thể biết được rằng cô ta lại chính là bồ của một trong những thành viên nội các liên bang cơ chứ.

Thỏa thuận để thành lập một chương trình nhằm cải tiến sản xuất và phát triển ngành công nghiệp đóng tàu tại thị trường đã được chính phủ của Nga thông qua. Đó là bước đầu trong kế hoạch thành lập ba trung tâm đóng tàu lớn ở phía tây, phía bắc và miền trung tâm viễn đông trong vòng hai năm tới.

Tập đoàn quốc tế Petrakis rất muốn nắm bắt dự án này. Cá nhân tôi cũng mong mỗi dự án này hơn bất cứ ai. Tôi thực sự rất muốn hợp tác với chính phủ Nga trong kế hoạch về ba xưởng đóng tàu đó. Thỏa thuận. Ký kết. Đóng dấu.

Nhưng á đàn bà đó, Kendra Packer đã phá hỏng tất cả những gì mà chúng tôi đã phải cố gắng để có thể đạt được. Lúc này tôi chỉ muốn xé xác cô ta ra ngay lập tức.

Người tình hiện tại của cô ta là Bộ trưởng có ảnh hưởng nhất của nước Nga, bạn thân của tôi. Ngài ấy ngờ ý muốn chúng tôi dự thầu cho dự án xưởng đóng tàu này cách đây năm tháng. Ngài ấy nói rằng chúng tôi có ưu thế rất lớn bởi công ty chúng tôi là 1 trong những công ty đóng tàu số một thế giới về mức độ tin cậy, độ bền, kỹ thuật và thiết kế công nghệ cao. Một yếu tố khác nữa đó là bởi tình bạn của chúng tôi, không gì có thể so sánh được lòng tin và sự quý mến mà chúng tôi dành cho nhau. Nhưng chỉ một câu nói của ông bộ trưởng đã làm thay đổi tất cả. Ông ấy trở nên do dự trong việc trao dự án này cho chúng tôi. Thái độ của ông ấy bây giờ khá gắt gỏng khác hẳn với tính cách thoải mái như bình thường. Ông ấy trở nên xa cách và có ý lảng tránh tôi. Dự án mà chúng tôi đã gần như nắm chắc phần thắng trong tay giờ chỉ còn lại một nửa cơ hội.

Tôi chắc chắn rằng Kendra có nhúng tay vào vụ này. Trong suốt bữa tiệc của Tổng thống Nga buổi tối hôm đó cô ta liên tục nở nụ cười tự mãn và vênh mặt lên đầy kiêu ngạo với tôi. Cô ta cứ túm chặt cánh tay của người tình và thì thầm điều gì đó vào tai ông ấy. Người tình của cô ta, ngài bộ trưởng rõ ràng là đã mê cô ta như điên rồi.

Tôi tới quán bar để uống vài chén với cô bạn của mình thì Kendra đột nhiên xuất hiện đằng sau tôi.

“Ồ ngài Eros Petrakis tuyệt vời và toàn năng đang ở đây sao.” Kendra nói bằng giọng the thé.

“Kendra.” Tôi quay lại và nhìn cô ta với ý cảnh cáo. Cô ta là một á đàn bà điên rồ luôn sẵn sàng đóng kịch nơi đông người.

Đúng vậy, giống như những gì mà cô ta đã làm tại sảnh chính tòa nhà của tôi cách đây 6 tháng. Cô ta la hét om sòm và trở nên điên cuồng khi vệ sĩ của tôi không cho cô ta vào. Cô ta thậm chí còn dám đánh vệ sĩ của tôi tron đó có cả Rod Brent, trưởng đội vệ sĩ.

Tôi đã ra lệnh cho vệ sĩ của mình không được phép cho Kendra Packer được bước vào tòa nhà. Cô ta thật quá phiền phức, cô ta gọi cho tôi liên tục, tới vắng phòng làm việc của tôi thậm chí là tất cả những nơi công cộng khác để khiến tôi bẽ mặt. Cô ta tung tin đồn thất thiệt khắp nơi khiến tên của tôi xuất hiện trên vô số các tờ báo lá cải rằng chúng tôi hẹn hò nghiêm túc và thậm chí là đã đính hôn với nhau.

Cô ta hẳn là không hiểu nghĩa của từ “KHÔNG”

“Anh là một tên máu lạnh, Eros. Anh vứt bỏ tôi như vứt một con chó hoang vậy. Chắc chắn tôi sẽ khiến anh cảm thấy hối hận vì những gì mà anh đã làm với tôi.” Cô ta nói rất nhỏ nhẹ, gần như là thì thầm, mắt nhìn tôi trân tráo.,

“Đừng có cố thắng làm mấy cái trò đấu đã với vãn đó, cô không thắng nổi đâu.”

“Vậy cơ à? HA! Lần này thì không Eros ạ. Tôi chắc chắn rằng anh sẽ không có được thỏa thuận về xưởng đóng tàu đó đâu. Tôi biết điều đó sẽ ảnh hưởng lớn tới công việc làm ăn của anh. Anh vô cùng thèm khát dự án đó.”

Tôi nhướn mày đầy khó chịu “Kendra, ôi cô gái nhỏ đáng thương. Tôi vẫn thường nghĩ cô thật ngu ngốc và giờ thì tôi nhận ra rằng cô ngu ngốc hơn cả trăm lần tôi vẫn tưởng. Tại sao cô không quay lại học tiểu học đi nhỉ? Ít ra thì vốn từ vựng của cô cũng được mở rộng ra chứ không phải lúc nào cũng chỉ biết mỗi chữ VĂNG.” Vâng, từ ưa thích của cô ta, nhất là ở trên giường.

“M* kiếp” Cô ta rít qua kẽ răng.

Tôi nháy mắt với cô ta rồi quay người bước đi.

“Eros...” Tôi nghe thấy cô ta gọi tên mình. Đột nhiên cô ta lại bước tới bên cạnh tôi và túm lấy tay tôi đầy âu yếm rồi gần như nức nở nói “Em xin lỗi. Em rất nhớ anh. Em vẫn còn yêu anh, Eros. Làm ơn. Chúng ta có thể nói chuyện được không? Em có thể giúp anh có được dự án xưởng đóng tàu đó.”

Tôi cau mày, lùi lại phía sau một bước. “Xin lỗi nhưng tôi không thèm khát nó đến thế. Tôi muốn có dự án đó nhưng nếu điều kiện là đi kèm với cả cô thì, không đời nào, có hơn nữa tôi cũng không dám nhận.”

Nói rồi tôi rời đi ngay lập tức bỏ mặc cô ta đang đỏ mặt vì tức giận.

Tôi xoay qua xoay lại trên giường, không tài nào ngủ được. Tôi cứ mãi suy nghĩ mãi về vụ xưởng đóng tàu đó.

Tôi đã đi được hơn một tuần rồi. Có cả tấn công việc đang đợi tôi giải quyết, các loại giao dịch, hợp hành, các thỏa thuận kinh doanh mới,...

Yeah... Tôi cảm thấy nhớ New York. Đó là nhà của tôi. Tôi nhớ gia đình, nhớ văn phòng làm việc nhớ cảm giác riêng tư và yên bình ở trong căn hộ của tôi và hơn hết tôi nhớ tới hương vị café của tôi.

Tôi đã bảo bà Doris pha cho tôi một cốc café trước khi tôi đi ngủ. Tôi cảm thấy thất vọng vô cùng. Tách café bà ấy pha không thể nào ngon được như của Jade.

Giá mà Jade đang ở đây, pha café cho tôi để tôi có thể có một giấc ngủ ngon.

Jade

“M* kiếp! Cô đang làm cái quái gì ở đây vậy?” Eros Petrakis nhìn tôi đầy tức giận, lạnh lùng nói.

Tôi đứng chờ người ra, run lên vì sợ hãi. Trông anh ta như muốn giết tôi vậy.

Ôi chúa ơi! Tôi thật quá ngu ngốc. Tôi đã nghĩ rằng anh ta không mặc gì! Nhưng thật ra thì anh ta đang mặc một chiếc quần đùi ngắn. Cái cảnh tượng anh ta không mặc gì trước mặt tôi khiến tôi cảm thấy như bị đau tim.

“M* nó! Đi và pha cho tôi cốc café khác. Đồ hậu đậu. Ra khỏi đây ngay lập tức!” Tôi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên và ghê sợ, vô thức lặp lại lời anh ta nói. “Tôi... Tôi sẽ pha cho ngài một cốc cafe khác... Tôi rất xin lỗi thưa ngài. Tôi thật ngu ngốc và hậu đậu.” Tôi cố gắng nuốt tiếng nức nở đang trào ngay cổ họng.

“Tôi không hề nói rằng cô ngu ngốc.” Anh ta nói.

Sau đó tôi quỳ xuống nhặt những mảnh vỡ trên sàn nhà. Tôi vô cùng lo lắng bởi bộ cốc và đĩa đó là đồ gốm Trung Quốc, chắc chắn là chúng rất đắt. Làm sao mà tôi có thể có tiền đền được đây? Số tiền dư giả của tôi chỉ vừa đủ cho tiền học phí mà thôi.

“Lạy chúa, đừng có chạm vào nó!” Anh ta lớn tiếng quát khiến cho tôi giật mình sợ hãi. Tôi lại làm rơi mấy mảnh vỡ xuống sàn một lần nữa và đứng dậy ngay lập tức.

“Và giờ thì cô đang hành động ngu ngốc đây.” Giọng anh ta đầy đay nghiến. Sau đó anh ta đứng dậy và đi về phía tôi.

Tôi nhắm tịt mắt đầy sợ hãi nghĩ đến điều tồi tệ nhất mà Petrakis có thể làm với tôi.

Chúa ơi hãy cứu con... Anh ta sắp sửa bẻ gãy cổ con hoặc là đánh gãy tay con hoặc là tát con hoặc là...

Sau đó, cảm thấy như tay của anh ta đang nâng tay của tôi lên, tôi ngay lập tức mở mắt và nhìn thấy anh ta đang chăm chú quan sát mấy ngón tay của tôi.

“Hãy nhìn xem cô vừa làm gì đây, cô đã cắt vào tay rồi đây này.” Giọng của anh ta vô cùng lạnh lùng không hề có một chút thương tiếc nào.

Ôi! Ngón tay tôi đang chảy máu. Một, hai, ba... Ba vết cắt, giờ tôi mới bắt đầu cảm thấy đau nhói.

Tôi bắt đầu hoảng sợ, tôi ghét máu. Nó làm tôi nhớ tới cha của tôi mỗi lần ông phải truyền máu.

Tôi cảm thấy chóng mặt vô cùng, tôi ngất mất.

“Lại đây.” Giọng nói của anh ta khiến tôi bừng tỉnh. Anh ta thở dài đầy bức tức sau đó kéo tôi vào phòng tắm.

Tôi chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc tuân theo. Tôi chẳng còn chút sức lực nào để tranh luận. Ngón tay tôi chảy máu, nhòe giọt xuống sàn nhà lát đá.

Anh ta mở vòi nước để nước rửa sạch máu ở những vết cắt trên ngón tay tôi. Sau đó quở trách tôi như với một đứa trẻ.

“Bố mẹ cô không dạy cô rằng không được đụng vào kính vỡ à?”

“Tại sao cô lại bắt cần như vậy?”

“Đừng bao giờ đụng vào kính vỡ nữa nhớ chưa?”

“Cô hành động mà chẳng suy nghĩ gì cả.”

“Hy vọng rằng cô sẽ rút ra kinh nghiệm từ lần này”

Bla... bla... bla....

Chúa ơi, anh ta là sếp của tôi chứ không phải là cha của tôi.

Anh ta ra ngoài lấy ít đồ sau đó quay trở lại với bông băng và thuốc sát trùng.

Anh ta lau tay của tôi bằng khăn ướt.

“Er... Được rồi, tôi có thể tự làm được, chỉ là một vết xước nhỏ thôi mà.” Tôi rút tay lại nhưng anh ta túm lấy cổ tay tôi.

“Đừng có hành động giống như một đứa trẻ nữa. Đây không phải chỉ là một vết xước.”

Tôi biết rằng mình không thể kháng cự vì vậy tôi đã ngừng phản đối và để kệ cho anh ta xử lý vết thương của mình. Anh ta để tôi ngồi trên mép của bồn tắm. Tôi nhìn anh ta và cảm thấy vô cùng xấu hổ khi mắt tôi vô tình chạm phải cơ bụng sáu múi đầy quyến rũ của anh ta. Ôi chúa ơi! Tôi nuốt nước bọt khi anh ta quỳ xuống trước mặt tôi và nắm lấy tay tôi một lần nữa. Tim tôi đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cảm giác đau nhói ở ngón tay bỗng nhiên trở nên vô cùng dễ chịu, giống như có một dòng tram nghìn vôn chạy dọc khắp cơ thể tôi.

Anh ta rất nhẹ nhàng âu yếm khi rửa sạch và băng bó vết thương cho tôi. Còn tôi thì không thể rời mắt khỏi khuôn mặt đẹp trai và đầy sức hút ấy. Anh ta trông cường tráng hơn rất nhiều khi không mặc quần áo, vô cùng quyến rũ và nam tính.

Tôi thở ra đầy nhẹ nhõm, cuối cùng thì anh ta cũng xử lý xong vết thương cho tôi. Tôi đang định đứng dậy thì bỗng dung anh ta lại túm lấy bắp chân tôi.

Tôi thở gấp, vô cùng sợ hãi. “Không, làm ơn... Đừng.”

“Chết tiệt! Đầu gối của cô cũng đang bị thương.”

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nghỉ Việc

“Anh yêu em rất nhiều Sophia ạ. Em là tình yêu duy nhất của cuộc đời anh. Không một từ ngữ nào có thể diễn tả được cảm giác hạnh phúc tốt cùng của anh bây giờ. Anh vô cùng biết ơn Chúa vì người đã mang em đến với anh. Và anh đã tìm thấy em, anh sẽ không bao giờ để em đi. Anh xin thề với em, anh sẽ luôn nắm tay em, yêu thương em, trao cho em cả trái tim mình, sẽ luôn ở bên giúp đỡ và chăm sóc cho em. Anh hứa sẽ luôn nắm chặt tay em cho dù có xảy ra cho dù cuộc sống của đôi ta có thay đổi tới mức nào. Giờ đây, cuối cùng em cũng đã trở thành vợ anh, và từ giờ tới khi anh chết đi em cũng sẽ mãi mãi là người vợ mà anh vô cùng yêu thương.”

JADE

“Tay chị bị sao thế?” Sophira hỏi ngay khi con con bé đi học về.

“Chỉ là mấy vết xước nhỏ thôi. Sáng nay chị đã làm rơi tách cafe của ngài Petrakis.”

“Để em đoán nhé, chắc là chị đã làm rơi nó ngay trước mặt ngài ấy phải không?” Con bé túm lấy tay tôi, kiểm tra mấy đầu ngón tay.

“Ừ”

“Và chị đã nhặt mấy mảnh vỡ ấy bằng tay không?”

Tôi gật đầu, Sapphire thì lắc lắc đầu.

“Chị hoảng quá, được chưa? Anh ta quát ầm lên, nói chị hậu đậu, bất cẩn..”

“Và ngu ngốc” Sapphire tiếp lời

“Ừ.. Thì..” Tôi muốn nói với con bé rằng Petrakis chỉ nói tôi ngu ngốc vì tôi đã nhặt mấy mảnh vỡ lên bằng tay không thôi. Nhưng, thôi, cũng chẳng có gì, điều đó không quan trọng.

“Anh ta thật đáng ăn một cú đấm. Giá mà em có thể làm thế.”

“Em ư?” Tôi cười phá lên “Anh ta không phải người mà em có thể dây vào. Anh ta có thể huỷ hoại em, huỷ hoại chúng ta chỉ bằng một cái búng tay.”

“Cậu ta thật độc ác.” Mẹ tôi nói chen vào khi bà bước ra khỏi nhà bếp.

“Vâng, anh ta sả thái nhân viên vì những điều rất nhỏ nhặt. Con đã tưởng là sáng nay anh ta sẽ sa thải con” Tôi nhăn mặt. Chúng tôi đang có một cuộc sống rất thoải mái và dễ chịu nhờ có công việc này.

“Thật sao? Cảm ơn chúa anh ta đã không làm vậy. Sắp đến Giáng sinh rồi và em thì đã cảm thấy vô cùng háo hức khi nghĩ đến việc được ăn gà tây cho bữa tối.” Sáp cười.

“Thật may mắn rằng anh ta không có tâm trạng để sa thải con. Dù sao thì ai là người băng bó vết thương cho con vậy? Người đó thật tốt bụng.”

“Er... Um... Thật ra thì đó là...”

“À, Dee! Em quên mất không nói với chị tối qua em đã nói chuyện với Joseph.” Sapphia ngắt lời tôi.

Tim tôi đập thành thịch lên vì một cảm giác vui sướng khó lòng giải thích khi con bé nhắc tới Joseph.

“Anh ấy nói rằng anh ấy nhớ chị. Anh ấy không hiểu tại sao chị lại không chịu nói chuyện với anh ấy nữa. Dù lý do là gì đi chăng nữa, dù chị có giận anh ấy hay không thì anh ấy vẫn muốn gửi lời xin lỗi tới chị”

Tôi thở dài “Em biết lý do là gì mà, Saph. Chị không thể đối mặt với anh ấy nữa.”

“Tại sao? Điều đó có gì đáng để xấu hổ đâu? Chị vẫn là Jade của ngày xưa. Cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa chị vẫn cần phải vượt qua nó và tiến về phía trước”

“Đừng, hiện tại chị không muốn nói về vấn đề đó.” Giá mà Saph có thể ngậm mồm lại. Tôi không muốn nhắc lại những chuyện trong quá khứ. Mọi thứ dường như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua vậy. Mọi ký ức vẫn còn hiện lên vô cùng rõ ràng trong đầu tôi.

“Nhưng Dee...”

“Sapphire, thôi đi.” Mẹ tôi đột nhiên quát to với Saph.

Sapphire thở mạnh “Được rồi, nhưng Joseph có hỏi thăm chị. Anh ấy muốn biết chị đang ở đâu để anh ấy có thể tới thăm. Em bảo chị đang ở Indonesia.”

“Indonesia? Làm gì?”

“Anh ấy không hỏi nữa. Chắc anh ấy biết rằng em nói dối.”

“Yeah, thằng bé đủ thông minh để phát hiện ra điều con nói không phải là sự thật” Mẹ tôi nói với Sapphire. Bà đang chuẩn bị bàn ăn cho bữa tối.

“Dù sao thì giờ anh ấy cũng đang là sinh viên năm hai của trường y khoa.”

“Thật à? Thật tốt. Ước mơ của anh ấy là trở thành một bác sỹ.” Tôi rất mừng cho Joseph. Mục tiêu sống của anh ấy là được giúp đỡ và chữa bệnh cho những người nghèo khổ. Tôi tin chắc rằng anh ấy có thể giúp đỡ được nhiều bệnh nhân có hoàn cảnh khó khăn hơn một khi anh ấy trở thành bác sỹ.

“Yeah, còn ước mơ của chị là được lấy anh ấy làm chồng, nhớ chứ?”

“Saph, đừng khiến chị phải nổi điên lên với em. Chị có thể cắt viện trợ tuần này của em đấy.”

“Em chỉ đùa thôi mà, Dee. Dù sao thì Joseph nói rằng anh ấy yêu chị.” Saph trêu chọc tôi.

Yêu? Tôi biết cái yêu mà anh ấy nói tới là thế nào. Tình yêu dành cho một cô em gái.

Lúc nào tôi cũng đảm bảo rằng mình đi ngủ lúc 8 giờ mỗi tối. Tôi phải ngủ sớm bởi tôi phải dậy lúc 3 giờ sáng để đi làm.

“Anh lái xe qua tất cả những nơi mà chúng ta từng tới

Anh nghĩ về nụ hôn cuối cùng của đôi ta, về hương vị ngọt ngào của đôi môi em

Và mặc dù bạn bè em nói rằng cuộc sống của em vẫn ổn” (Cho bạn nào không biết thì đây là lời bài hát “Amnesia” của 5 seconds of summer nheee ^^). Hay lắm, heheee.)

Tôi đột nhiên tỉnh giấc bởi tiếng chuông điện thoại. Tôi bật dậy trong vô thức, ngồi trên giường và ngược mắt lên nhìn đồng hồ. Mới 10 giờ tối, tôi làm bầm.

Có thể là ai đây cơ chứ?

Tôi với lấy điện thoại trên bàn, cố gắng mở mắt ra. Đầu óc tôi vẫn chưa chịu hoạt động trở lại, mù mù mịt mịt

“Alo?” Tôi nói bằng giọng ngái ngủ

“Tôi muốn uống café, ngay bây giờ.” Eros Petrakis nói, giọng nói của anh ta cứ vang vọng trong tai tôi. Sau đó anh ta cúp máy. Thật bất lịch sự.

Tôi lại nằm vật xuống giường, nằm im nhìn trần nhà chằm chằm trong vòng 2 phút.

“Ai vậy?” Mẹ tôi hỏi khi bà thấy tôi đã tỉnh giấc

“Sếp của con”

15 phút sau, tôi chạy học tốc về phía bến xe bus. Đúng 11 giờ, tôi bê café vào phòng làm việc của Eros Petrakis. Anh ta thậm chí chẳng thèm liếc nhìn tôi một cái khi tôi đặt café ở trên bàn. Anh ta quá bận bịu với công việc của mình, mắt không rời khỏi màn hình laptop.

Buổi tối hôm đó tôi đã ngủ lại tại căn hộ của anh ta. Yeah, giá mà tôi được ngủ tại một trong những phòng ngủ sang trọng với chiếc giường cỡ siêu lớn, chăn ấm êm giữa ánh nến lung linh, nhưng không thực tế thì tôi đã phải ngủ ở trong bếp. Đầu tôi gục trên bàn bếp. Tôi không muốn làm phiền bà Doris thêm nữa bởi vì khi tôi tới đây thì bà cũng như những người khác đều đã ngủ rồi.

Ngày tiếp theo, mọi chuyện lại diễn ra giống hệt ngày hôm trước. Ngài Petrakis lại gọi cho tôi lúc 10 giờ đêm và tôi lại phải vội vàng chạy tới bến xe bus một lần nữa. Tôi thờ không ra hơi khi tới được căn hộ của anh ta lúc 11 giờ. Vâng, đúng vậy, tôi lại tiếp tục phải ngủ trong nhà bếp.

Đêm thứ ba, đầu tôi đau như búa bổ vì không ngủ đủ giấc trong ba đêm liên tiếp. tôi đã cố gắng ngủ vào ban ngày nhưng không được.

Anh ta lại gọi cho tôi lúc 10 giờ đêm. Tôi không thể nào chạy tới bến xe bus nhanh hơn được nữa, đầu tôi như muốn nổ tung. Vì vậy tôi đã bị lỡ chuyến xe lúc 10 giờ 15. Tôi đã phải đợi thêm 15 phút nữa cho chuyến tiếp theo. Lúc tôi pha café cho Petrakis thì đã là 11 rưỡi. Tôi rất vội vã vì vậy tôi đã quyết định bỏ qua bước vẽ trái tim lên tách café của anh ta.

“Cô tới muộn” Anh ta nói với tôi ngay khi tôi bước vào phòng làm việc của anh ta. Mắt anh ta rời khỏi màn hình laptop và nhìn chằm chằm về phía tôi.

Tôi hóa đá. Đầu tôi lại tiếp tục đau như búa bổ còn tim thì đập thành thịch vì sợ hãi.

“Tôi... Tôi đã lỡ chuyến xe lúc 10 giờ thưa ngài và tôi...Er...” Tôi lắp bắp sau đó đặt tách café lên bàn làm việc của anh ta.

Anh ta nhìn cốc café trong giây lát. Một... hai... ba. Sau đó, mắt anh ta tối sầm trông vô cùng nguy hiểm khi anh ta nhìn tôi.

Anh ta nâng tách café lên rồi nhấp một ngụm nhỏ sau đó anh ta đặt nó xuống đĩa.

“Đây là cốc café chán nhất mà tôi từng uống” Mỗi anh ta mím lại đây chán ghét.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc khắp cơ thể tôi. Tôi cảm thấy như mình vừa bị tạt một gáo nước lạnh vào người vậy. Café dở ư? Anh ta không thích café của tôi ư? Chúa ơi, tôi thật sự gặp rắc rối rồi.

“Tôi đã pha nó rất cẩn thận thưa ngài. Tôi thề rằng tôi vẫn dùng loại café như mọi khi và... và...”

“Nó không giống... Không còn giống nữa.” Giọng anh ta đánh lại.

“Nhưng tôi đã ước lượng mọi thứ rất cẩn thận, lượng café, lượng nước và cả thời gian nữa...”

“Cô biết không, cô không chỉ hậu đậu đâu mà còn ngu ngốc nữa. Cô không có khái niệm gì về thời gian à? Tôi gọi cho cô lúc 10 giờ và 11 rưỡi cô mới đến đây. Quá trễ. Tôi không tha thứ cho nhân viên đi làm muộn. Cô có hiểu không, cô Collins?”

Tôi thật sự muốn hét thẳng vào mặt anh ta và nguyên rửa anh ta mau chóng quay lại địa ngục. Đó mới là nơi dành cho anh ta. Giá mà tôi có phép thuật để biến anh ta thành một con rắn!

“V... Vâng thưa ngài.” Tôi cắn môi cố kiềm chế tiếng nức nở. Đầu tôi ngày càng trở nên đau hơn.

“Đi đi! Pha cho tôi cốc café khác. Hãy làm nó hoàn hảo như mọi khi bằng không cô sẽ bị sa thải.” Anh ta nói đầy cay nghiệt.

Nước mắt tôi đột nhiên chảy xuống hai gò má. Anh ta là một tên bạo chúa, thô lỗ và độc ác. “Tôi... tôi bỏ việc.” Tôi nói nhỏ gần như là thì thầm.

“Cái gì cơ?” Anh ta ngắt lời tôi một lần nữa.

“Tôi bỏ việc. Tôi không thể tiếp tục làm việc với ngài được nữa ngài Petrakis. Ngài quá thô lỗ. Tôi cũng có cảm giác và tôi cũng là con người giống như ngài vậy. Ngài đối xử với tôi giống như một nô lệ để ngài sai khiến và xúc phạm...”

“Im miệng! Sao cô dám lên mặt dạy đời tôi? Nếu cô muốn nghỉ thì cứ nghỉ. Tôi không muốn uống thứ café chẳng ra gì của cô và tôi cũng không muốn nhìn thấy mặt cô một lần nữa. Ra khỏi đây! Ngay lập tức!”

EROS

M* nó, m* nó, m* nó! Tôi đã làm cái gì thế này?

Nhưng có lẽ đây cũng là một việc tốt. Nó sẽ giúp tôi ngừng suy nghĩ về cô ấy. Cô ấy không phải kiểu người mà tôi thích, hoàn toàn không. Cô ấy xấu xí, lười thời, quá ngây thơ và suy dinh dưỡng.

Tôi điên rồi, sao tôi lại gọi cô ấy tới căn hộ của tôi vào mỗi tối cơ chứ. Sự thật là tôi chỉ muốn nhìn thấy cô ấy. Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra với tôi nữa. Tôi chỉ không thể gạt bỏ hình ảnh của cô ấy ra khỏi đầu, ngay từ khi tôi gặp cô ấy... khi chúng tôi va phải nhau ở phía ngoài quán café. Kể từ đó tôi không thể khiến bản thân mình ngừng nghĩ về cô ấy.

Nhưng điều này phải dừng lại. Tất cả mọi thứ liên quan tới cô ấy cần phải được gạt bỏ khỏi cuộc sống của tôi.

Tôi không cần một cô gái như vậy trong cuộc sống của mình và tôi cũng không cần café của cô ấy.

Ba đêm tiếp theo, tôi không thể nào ngủ ngon. Tôi liên tục cáu gắt với các nhân viên ở công ty. Tôi rất

dễ dàng trở nên tức giận.

Tôi bỏ cuộc. Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa.

“Bà Doris, hãy gọi cho Jade và nói với cô ấy rằng cô ấy vẫn có thể quay trở lại làm việc nếu muốn.” Tôi vứt bỏ lòng tự trọng của mình nói. M* nó. Tôi nhớ café của cô ấy. Tôi biết rằng cô ấy sẽ quay trở lại, cô ấy cần tiền để nuôi gia đình và học hành.

30 phút sau, bà Doris thông báo với tôi rằng Jade không muốn quay lại. M* kiếp!

“Tại sao? Cô ấy đã tìm được công việc khác à?”

“Không thưa ngài, cô ấy nói là cô ấy vẫn đang tìm việc.” Bà Doris nói.

Hai ngày sau, tôi quyết định phải đi gặp Jade. Tôi tìm thấy địa chỉ của cô ấy trong CV xin việc.

Tôi tới South Bronx và tìm kiếm căn hộ mà cô ấy và gia đình đang thuê. Tôi cảm thấy sững sờ vì không ngờ rằng cô ấy đang sống ở một nơi chật chội như vậy, nó quá nhỏ. Cái quái gì đây!

Tôi hít thở sâu, đưa tay lên gõ cửa căn hộ mà họ đang thuê. Cánh cửa mở ran ngay lập tức một cô gái trẻ há hốc miệng nhìn tôi chằm chằm.

“Xin chào. Tôi là Eros Petrakis. Jade có nhà không vậy?”

*****

Mấy ngày hôm nay hơi bận nên mình không có nhiều thời gian để dịch. Mong các bạn thông cảm.

Hic:(

Tiện thể thì vì có bạn thắc mắc nên mình đã cố gắng in đậm và caplock tên mỗi đoạn chuyển ngôi nhaa. Các bạn để ý chút xíu cho đỡ bị nhầm nhé:))

Cảm ơn các bạn đã quan tâm và chúc các bạn có một cuối tuần vui vẻ nhé:xxx

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tôi Cắm Hận Anh Ta

Blair: Đó là mẫu người con gái trong mơ của Chuck. Thông minh chứ không thuộc kiểu một sách. Mạnh mẽ nhưng đầy nữ tính. Hoàn hảo. Và anh ấy còn thích những cô gái có nước da ngăm ngăm cùng một đôi mắt màu nâu sẫm.

Dorola: Nhưng đó chẳng phải chính là cô sao, Blair?

– Trích từ series phim truyền hình “Gossip girl”

EROS

RẦM!!!

Cánh cửa trước mắt tôi đột nhiên bị đóng lại vô cùng mạnh.

M* kiếp!

Tôi như hóa đá ở đó, từ ngạc nhiên nhanh chóng chuyển sang tức giận.

Cô gái ấy điên rồi!

“Này!” Tôi kêu to và lại tiếp tục gõ cửa một lần nữa. Lần này tôi cố gắng hết sức gõ cửa thật mạnh cho tới khi bàn tay đỏ ửng lên. “Mở cửa ra. Tôi muốn nói chuyện với Jade.”

Sau đó có tiếng nhạc rất lớn từ trong nhà vọng ra.

“Cô ấy là nữ hoàng của tôi

Bởi vì chúng tôi đều mới 16 tuổi

Chúng tôi cùng mong muốn những thứ giống nhau

Chúng đều mơ ước những điều giống nhau

Sẽ là như vậy đó.”

Cái con bé vô học đó chắc hẳn là em gái Jade. Cô ấy có đề cập đến việc cô ấy đang sống cùng mẹ và em gái trong buổi phỏng vấn. Hừ, em gái cô ấy cần được giáo dục nhiều hơn, con bé quá thô lỗ và bất lịch sự. Chắc hẳn nó đã trốn mấy tiết học giảng bài về đạo đức và cách cư xử trên lớp.

“Tôi đã có tất cả

Bởi cô ấy là người duy nhất

Mẹ cô ấy gọi tôi đầy thương mến

Cha cô ấy xem tôi nhưn con trai trong nhà

Mọi chuyện đều rất tốt”

Tôi tiếp tục gõ cửa trong khoảng 15 phút nữa, hoàn toàn vứt bỏ lòng tự trọng của mình. Tôi hoàn toàn mất bình tĩnh, xem ra con bé cứng đầu đó quyết tâm lờ đi sự có mặt của tôi. Tôi thò tay vào túi quần vào rút điện thoại ra, bấm số của Jade

Điện thoại vang lên những tiếng tút tút liên hồi. Tôi gọi cho cô ấy hết lần này đến lần khác nhưng cô ấy không nghe máy.

Tôi nhét tay vào túi quần, tựa người vào bức tường bên cạnh cửa ra vào.

Chắc hẳn Jade không có nhà và con bé cứng đầu đó đang ở một mình. Tôi cần phải nói chuyện với Jade để xem liệu cô ấy đã tìm được công việc khác hay chưa. Hiện tại em gái cô ấy là người duy nhất có thể cho tôi biết cô ấy đang ở chỗ nào.

Tôi quyết định không gõ cửa nữa. Tôi biết con bé kia sẽ chỉ mở cửa nếu nó nghĩ tôi đã đi rồi. Ất hẳn con bé tức giận với tôi vì tôi đã sa thải Jade. Mà không, thực ra tôi đâu có sa thải cô ấy, là cô ấy tự nghỉ việc mà.

10 phút sau, đúng như tôi dự đoán, cánh cửa được mở ra. Vẫn con bé với mái tóc nâu, mặc một chiếc áo phong hình Naruto, tròn tròn mắt lên nhìn tôi. Mắt con bé ánh lên đầy tức giận

“Ngài vẫn còn ở đây!” Nó gần như hét lên và định đóng sập cánh cửa trước mặt tôi một lần nữa

“Yeah, đúng vậy. Và giờ thì hãy nói cho tôi biết Jade đang ở đâu” Tôi nhanh chóng đứng chặn trước cánh cửa để con bé không thể đóng lại được.

“Chị ấy không có ở đây, được chưa? Giờ thì ngài có thể đi được rồi đấy!”

“Này, con chuột nhất nóng nảy... Phép lịch sự cô để ở đâu rồi? Giấu trong gầm giường à?”

“Dee nói đúng, ngài đúng là một người thô lỗ. Ngài gọi chị tôi là suy dinh dưỡng, hậu đậu và ngu ngốc. Còn bây giờ?! Ngài lại nói tôi nóng nảy, chuột nhất và bất lịch sự. HA!”

“Ồ, vậy đó là lý do cô nổi cáu với tôi. Có vẻ thú vị đấy.”

“Thú vị, để xem ngài còn có thể cảm thấy thú vị nữa không khi được ăn một cú đá của tôi!”

“Tsk. Tsk. Jade hoàn toàn không nói với tôi rằng em gái cô ấy bị BPD.” (BPD: là rối loạn nhân cách thì phải đó)

“BPD?”

“À, đó là từ để chỉ những người phụ nữ xinh đẹp”

Con bé cau mày, mím môi đầy tức giận. “Tôi không bị ngu. Tôi biết BPD là gì. Thần kinh của tôi hoàn toàn bình thường. Thêm nữa không cần phải ra vẻ nịnh nọt tôi, tôi biết là ngài không hề nghĩ như thế. Và giờ thì biến ra khỏi nhà tôi ngay trước khi tôi gọi cảnh sát.”

Tôi khá ấn tượng. Quả là một cô gái thông minh nhưng quá nóng nảy.

“Tôi sẽ đi ngay khi cô nói cho tôi biết Jade đang ở đâu.”

“Ồ, thưa ngài, chị ấy đã đi tới châu Á để nghỉ ngơi rồi và còn lâu mới quay lại. Ngài sẽ không có cơ hội được gặp chị ấy nữa đâu. Chị ấy đã tới đó để đoàn tụ với trúc mã của chị ấy rồi.”

Trái tim tôi chợt nhói lên một cái khi tôi nghĩ tới việc Jade cùng một người đàn ông khác. M* kiếp! Ai thèm quan tâm cơ chứ! Tôi không cần cô ấy, tôi chỉ muốn café của cô ấy thôi.

Nhưng có lẽ con bé này đang nói dối. Jade sẽ không đời nào bỏ gia đình cô ấy ở lại. Cô ấy là trụ cột của cả gia đình. Cả cô chuôt nhất bé bông này cũng phải sống dựa vào cô ấy.

“Ồ, tề thật. Hãy nói với Jade tới gặp tôi ngay bằng không tôi sẽ bắt cô ấy lại đây. Cái tách mà cô ấy đã làm vỡ đáng giá cả một gia tài. Đó là loại tách được sản xuất từ thời Minh tới giờ, vô cùng quý hiếm. Tôi chắc là cô không muốn chị gái cùng mình đón Giáng sinh trong tù đâu nhì.”

Sự tức giận trên gương mặt con bé nhanh chóng đổi sang sợ hãi “K...Không...”

“Vậy thì hãy ngoan ngoãn nhắn cho cô ấy rằng tôi đã ghé qua. Cô ấy có 24 giờ đồng hồ để tới gặp tôi. Chậm một tích tắc thôi tôi cũng sẽ không bỏ qua đâu. Cô ấy sẽ phải hứng chịu đau quả đấy, hoặc là trả tiền cho tôi hoặc là đi tù. Hy vọng cô đã hiểu.”

“V...vâng.”

“Thấy chưa? Giờ thì cô bắt đầu giống một cô bé ngoan rồi đấy.” Tôi vỗ vỗ đầu con bé rồi bỏ đi, mặc con bé cứ đứng nhìn tôi chằm chằm.

JADE

Tôi cảm thấy hoàn toàn kiệt sức khi đi khắp mọi nơi trong thành phố Manhattan này, đặt hy vọng hết cuộc phỏng vấn này đến cuộc phỏng vấn khác. Tôi đã nộp hồ sơ xin làm tại một công ty nọ bởi tôi cũng đã có được một số chứng chỉ từ trường đại học, thư ký hoặc nhân viên văn phòng gì đó cũng được.

“Tôi khá ấn tượng với điểm số của cô, cô Collins. Nó rất xuất sắc dù cô thuộc diện vừa học vừa làm.”

“Cảm ơn ngài. Tôi chắc chắn rằng...”

Tôi đang phỏng vấn xin vào làm thư ký thì điện thoại của tôi đột nhiên đổ chuông. Cán bộ phòng nhân sự đang phỏng vấn tôi nhú mày với vẻ dò hỏi.

“Er, xin lỗi ngài.”

Ông ta gật đầu, gõ gõ bút lên hồ sơ cá nhân của tôi, rõ ràng là không được vừa lòng vì sự gián đoạn.

Tôi nhanh chóng mở chiếc túi xách bằng da màu nâu và lục tìm điện thoại.

“Trời ạ, nó ở đâu rồi... Tôi đã túm được chiếc lược, hộp phấn phủ, ví tiền lọ nước hoa,... điện thoại của tôi đâu? Cuối cùng thì nó cũng ngừng kêu. Phù! Cảm ơn Chúa.

Tôi đặt chiếc túi xuống và ngồi thẳng ngay ngắn trên ghế, tập trung quan sát biểu cảm của cán bộ phòng nhân sự đang chăm chăm nhìn sơ yếu lý lịch của tôi. Mối ông ấy hơi mím lại còn cặp lông mày màu nâu sẫm cứ nhăn tít như muốn dính vào với nhau.

Ôi chúa ơi, ông ấy làm tôi nhớ tới giáo viên dạy Vật lý đáng sợ của tôi người luôn giao cho chúng tôi nhưng bài tập không-thể-hoàn –thành-nổi cũng như những tiết kiểm tra vấn đáp vô cùng khó nhằn.

“Cô có thể nói cho tôi biết làm thế nào cô có thể sắp xếp được 8 tiếng đi làm mỗi ngày mà vẫn duy trì được việc học...”

Reng!!! Reng!!! Reng!!! Điện thoại của tôi lại tiếp tục đổ chuông. Chúa ơi... Dù là ai gọi đi nữa thì tôi

cũng muốn giết người đó.

“Tôi rất xin lỗi thưa ngài, tôi xin phép, làm ơn... chỉ một phút thôi... Thật xin lỗi.” Tôi lại lục tìm điện thoại trong túi xách.

Gương, sờ cảm tay, hóa đơn tiền điện, nhật ký... Điện thoại của tôi đâu rồi!

Cuối cùng thì điện thoại của tôi cũng ngừng reo khi tôi tìm được nó. Tôi nhìn vào tên người gọi, đáng chết, là Eros Petrakis. Ngay lập tức tôi cảm thấy vô cùng tức giận.

Tại sao anh ta lại gọi điện cho tôi? Anh muốn gì? Tôi đã xin nghỉ việc rồi. Tôi không muốn làm việc cho anh ta nữa, không muốn pha cà phê cho anh ta nữa. Tôi sẽ trở nên trì độn và mệt mỏi vì cứ suốt ngày phải làm đi làm lại một việc như thế. Tôi cần phải phát huy kiến thức của bản thân, áp dụng những điều mà tôi đã học ở trường. Bên cạnh đó tôi cũng có tự trọng và phẩm giá của riêng mình.

Tôi đặt điện thoại ở chế độ im lặng để nó sẽ không thể làm gián tiếp cuộc phỏng vấn nữa.

“Cô Collins, chúng tôi sẽ gọi điện cho cô sau. Số điện thoại liên lạc đã được ghi trên sơ yếu lý lịch của cô rồi.”

“Nhưng thưa ngài...”

“Chúc một ngày tốt lành, cô Collins.”

Tôi nghiêng rằng. Chắc chắn rằng trước đó ông ấy đã có cân nhắc tới việc nhận tôi còn giờ thì tôi đã hoàn toàn hết cơ hội. Tôi căm thù Eros Petrakis vì đã làm gián đoạn cuộc phỏng vấn của tôi. Dù anh ta có muốn gì đi nữa tôi cũng không đời nào trả lời điện thoại của anh ta.

“Chị nói đúng, Dee. Anh ta quá thô lỗ, là người ngạo mạn nhất mà em từng gặp. Anh ta giống hệt Klaus trong phim The Vampire Diaries”

“Chính xác. Chị căm ghét anh ta vì đã phá hỏng buổi phỏng vấn của chị và đe dọa chị.”

“Vậy mai chị có tới gặp anh ta không? Chị chỉ còn 12 tiếng nữa thôi.”

“Chị còn lựa chọn nào khác sao. Phải đi gặp tên ác quỷ đó thôi.”

“Jade, hãy cố gắng nhỏ nhẹ với cậu ta. Mẹ chắc rằng anh ta sẽ hiểu rằng chúng ta hoàn toàn không có khả năng để đền chiếc tách cổ đó. Nếu có thể hãy cầu xin cậu ta tha cho chúng ta.”

“Mẹ, con sẽ không đời nào làm thế đâu. Con sẽ không đời nào van vỉ tên khốn vênh váo đó. Anh ta nghĩ anh ta là nhất, là tối cao. Anh ta không phải Chúa trời mẹ ạ. Anh ta cần phải nhận ra rằng anh ta cũng chỉ là một con người bình thường như chúng ta thôi.”

“Yeah, đúng vậy đó.” Saph vỗ vai tôi. “Hãy nói điều đó trước mặt anh ta. Em thách chị đấy.”

“A...Um... Chị... Có thể chị sẽ làm thế.” Tôi nói với Saph.

“Mẹ tự hỏi không biết điều gì đã biến cậu ta trở nên như vậy” Mẹ tôi thở dài.

“Có lẽ vì uống quá nhiều cà phê đen” Saph cười và tiếp lời “Chị nên bỏ thêm nhiều đường vào cà phê của anh ta để làm trái tim đắng ngắt của anh ta trở nên ngọt ngào hơn.”

Đúng 9 giờ sáng hôm sau, tôi có mặt tại sảnh tòa nhà trụ sở chính của tập đoàn Petrakis tại

Manhattan. Nhân viên lễ tân vẫn là người đã giúp tôi gặp được ngài Petrakis, bà ấy nhận ra tôi và bảo tôi lên tầng trên cùng, văn phòng của Eros Petrakis.

Có rất nhiều người ở sảnh đứng xếp hàng đợi thang máy. Tôi vội vã chạy về phía chiếc thang máy không có ai và bấm nút lên. Thật may mắn, cánh cửa mở ran gay tức khắc, tôi bước vào trong và bấm số tầng của phòng làm việc của Eros Petrakis

Toét!!! Toét!!!!

Tiếng còi vàng lên khiến tôi giật bản mình. Bên ngoài trở nên ồn ào, có ba nhân viên bảo vệ tiếng về phía tôi

“Này, cô gái... Đó là thang máy cá nhân.” Một trong số họ kêu lên

Nhận ra lỗi sai của mình, tôi định bấm nút mở cửa để tôi có thể vọt ra ngoài nhưng tôi lại vô tình bấm nhầm nút đóng cửa. Tôi cảm thấy khá rối bời hình của mấy mũi tên trên đó. Cánh cửa đóng lại ngay tức khắc và từ từ đi lên. Chúa ơi.

Một phụ nữ trẻ vô cùng xinh đẹp với màu tóc vàng rực rỡ cùng bộ quần áo công sở màu hồng thời thượng đang nghe điện thoại khi tôi bước vào văn phòng làm việc của Petrakis.

“Vâng, cô ấy đang ở đây. Không... Không... Tôi chắc là ngài Petrakis sẽ không thích điều đó đâu. Tôi sẽ xử lý việc này.” Người phụ nữ nói.

Tôi cười với cô ấy nhưng cô ấy không hề cười lại với tôi. Tôi đọc trên bảng tên “Pamela Leech – Thư ký riêng.”

Ồ, đúng rồi, tôi vẫn còn nhớ cô ấy.

“Chào buổi sáng. Tôi là Jade Collins, tôi tới gặp ngài Eros Petrakis, tôi đoán...umm... là ngài ấy cũng đang đợi tôi.” Tôi nói ngay khi cô Leech đặt điện thoại xuống.

“Vâng, cô là cô Collins. Vâng, ngài ấy đã đợi cô từ hôm qua rồi.” Cô ấy nhướn một bên mày lên, nâng cằm sau đó nhìn tôi từ đầu đến chân

“Ah...um... Cảm ơn cô.” Tôi đáp

“Lần tới hy vọng cô có thể đọc biển thông báo phía trên cửa thang máy, cô Collins. Nó có đề chữ thang máy CÁ NHÂN. Không ai được phép sử dụng thang máy đó trừ các sếp.” Cô ấy nói, chỉ tay về phía thang máy mà tôi vừa bước ra. Gương mặt xinh đẹp của cô nhìn tôi đầy vẻ khó hiểu.

“Tôi xin lỗi,” Tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ và bé nhỏ trước mặt cô ấy. Tôi quả là ngu ngốc khi không để ý biển thông báo đó. “Sẽ không có chuyện đó nữa đâu” Bởi vì, chắc chắn rằng tôi sẽ không bao giờ bước vào tòa nhà này một lần nữa.

“Tốt nhất là nên như vậy. Cô đã gây ra một vụ lộn xộn ở dưới sảnh đấy. Sự ngu ngốc của cô có thể gây ra...”

Ting!

Tôi nghe thấy tiếng cửa thang máy mở ra.

Biểu hiện trên gương mặt cô Leech hoàn toàn thay đổi. Cô ấy cười với tôi rất ngọt ngào, khoe hàm

răng trắng bóc “Chào buổi sáng, cô Collins. Mời ngồi.”

Tôi há hốc mồm vì ngạc nhiên trước sự thay đổi 180 độ của cô ấy. Sau đó tôi nhận ra lý do khi một người đàn ông bước qua chỗ tôi đang đứng. Tôi nhìn bóng lưng của anh ta. Anh ta đang bước thẳng về phía văn phòng của mình, hoàn toàn phớt lờ tôi, như thể tôi không hề tồn tại.

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tôi Có Thể Tin Anh Ta Được Sao?

Tình yêu là thứ sức mạnh không gì chế ngự được. Nếu bạn muốn kiểm soát nó, nó sẽ phá hủy bạn. Nếu bạn muốn giam cầm nó, nó sẽ thống trị bạn. Nếu bạn cố gắng để hiểu nó, tất cả những gì bạn nhận được sẽ chỉ là cảm giác hoang mang, rối bời.

– Paulo Coelho

EROS

Tôi đã nhìn thấy Jade ngay khi bước ra khỏi thang máy. Làm sao có thể không thấy được cơ chứ? Cô ấy có phong cách ăn mặc vô cùng... Đặc biệt. Chắc chắn cô ấy sẽ vẫn nổi bật ngay khi đứng giữa đám đông.

Trong khi hầu hết phụ nữ thời nay đều mặc váy ngắn để khoe chân thì cô ấy lại mặc một chiếc váy dài chấm gót. Khi hầu hết những người phụ nữ khác đều chọn những bộ trang phục màu mè sắc sỡ để thu hút sự chú ý của đàn ông thì cô ấy lại mặc những bộ trang phục màu trầm tối để không ai chú ý đến cô. Và khi các cô gái chọn giày cao gót để trông mảnh dẻ và nổi bật thì cô ấy hoàn toàn không giống vậy, cô ấy vốn đã cao và quyến rũ theo cách riêng của mình.

Yeah, tôi có tình suýt qua vai cô ấy để cô ấy nhận ra tôi, để lôi kéo sự chú ý của cô ấy – này! Tôi tới rồi đây. Cô ấy đang dán mắt nhìn thư ký của tôi mà không nhận ra rằng tôi đang ở ngay sau cô ấy.

Tôi không thể hiểu được tại sao tim tôi cứ đập thình thịch một cách ngu ngốc khi ở gần Jade. Có lẽ bởi tôi thấy cô ấy khá thú vị, đặc biệt, mỏng manh mà cứng cỏi. Cô ấy đẹp theo cách của riêng mình. Đẹp tự nhiên ấy khác hẳn với những khuôn mặt chất đầy phấn, lông mi giả giầy cộp cùng bộ tóc nhuộm đủ thứ màu.

Hoặc có lẽ bởi mùi nước hoa của cô ấy. Nó có mùi như hương vani vậy, vô cùng ngọt ngào, tươi mới và êm dịu. Một mùi hương mà tôi không hề ý tới trong suốt 6 tháng qua.

Tôi bước vào văn phòng của mình, hít thở sâu. Điều này chưa bao giờ xảy ra, sự có mặt của một người lại ảnh hưởng sâu sắc tới tôi như vậy. Cảm giác phấn khích vì được gặp cô ấy một lần nữa khiến mọi cảm xúc của tôi như sống lại, khiến trái tim tôi đập liên hồi.

Điều gì đã xảy ra với tôi thế này? Cô ấy chỉ là một người phụ nữ thôi mà.

Nhưng điều khiến tôi đang phát điên lên chính là việc tôi đã đe dọa Jade để cô ấy đến gặp tôi hôm nay. Thật ngu ngốc. Cô ấy không cho tôi lựa chọn nào khác. Cô ấy không trả lời điện thoại và cũng cứng đầu không chịu nhân lời quay lại làm việc cho tôi. Yeah, tôi không còn cách nào khác nữa, tôi vô cùng lo sợ rằng cô ấy sẽ thật sự từ chối lời đề nghị của tôi.

Suy nghĩ về chuyện đe dọa cô ấy bằng chiếc tách từ thời Minh đột nhiên xuất hiện trong đầu tôi. Tôi không hiểu được vì sao tôi lại nghĩ ra cái điều ngu ngốc ấy. Tôi thậm chí còn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên trước chính những suy nghĩ của mình. Tôi nóng lòng muốn biết Jade đang ở đâu và cô em gái “cứng đầu” của cô ấy thì hoàn toàn không chịu hợp tác.

M* nó! Tôi đã đe dọa cô ấy về vụ chiếc tách chỉ đáng giá chưa tới 1 đô la và giờ thì cô ấy đang ở đây,

lo sợ về việc đã đánh vỡ một chiếc tách cổ từ thời Minh của Trung Quốc.

Tôi cảm thấy hơi tội lỗi vì đã đe dọa cô ấy nhưng ít nhất thì cô ấy cũng đã ở đây. Đây là điều duy nhất khiến tôi cảm thấy được an ủi.

Tôi bước về phía bàn làm việc và ngồi xuống, lấy điện thoại ra bấm số.

“Chào buổi sáng, ngài Petrakis” Người đàn ông ở đầu dây bên kia chào tôi

“Tôi cần một ngôi nhà.”

JADE

Petrakis đang ngồi phía sau bàn làm việc của anh ta và nói chuyện điện thoại. Anh ta vẫn chưa hề liếc về phía tôi kể từ lúc tôi bước vào. Mặt anh ta hơi nghiêng nghiêng về phía bên trái, hết nhìn đồng hồ lại nhìn về phía bàn làm việc. Anh ta trông khá bận rộn, bàn anh ta tràn ngập các loại tài liệu, hẳn là đang đợi anh ta ký và phê duyệt.

Tôi đứng trước mặt và quan sát vẻ bề ngoài của anh ta. Mái tóc đen mượt được chải ngược về phía sau, chắc anh ta vừa tắm xong nên tóc vẫn còn chưa khô hẳn. Khuôn mặt anh ta trông rất sáng sủa, cạo râu sạch sẽ. Bộ vest Armani khoác lên người anh ta trông thật đẹp. Anh ta trông rất thời thượng, quyền lực, đẹp trai, đúng vậy, giống hệt một tên ác quỷ – Và tôi căm ghét anh ta.

Năm phút. Tôi đã đứng trước mặt và đợi anh ta kết thúc cuộc nói chuyện trên điện thoại 5 phút rồi. Và cuối cùng thì anh ta cũng nhìn tới tôi, bỏ điện thoại xuống bàn.

“Mời ngồi, cô Collins.”

“Cảm ơn ngài.” Tôi thở dài, ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc của anh ta. Tôi rất cố gắng để kiềm nén cơn tức giận của mình và cố tỏ ra bình tĩnh. Tôi chỉ hy vọng anh ta sẽ biết điều và tỏ ra thông cảm trong việc giải quyết vấn đề về chiếc tách cổ ấy.

“Vậy, cô sẽ bắt đi làm vào ngày mai chứ?”

“Cái gì cơ?”

Lông mày anh ta nhướn lên đầy vẻ khó hiểu. “Đó là lý do tôi gọi cô tới đây, tiếp tục làm việc cho tôi.”

Tôi nghiêng rằng. Tên các quý này thật sự làm tôi điên tiết. Anh ta quá ngạo mạn, dám bóng gió rằng tôi tới đây là để tiếp tục pha cà phê cho anh. Thật ra tôi tới để thương lượng.

“Không, tôi sẽ không làm việc cho ngài nữa.”

Anh ta nhìn tôi đầy khinh miệt “Cô không có quyền lựa chọn. Hoặc là làm việc tôi hoặc là đền tiền chiếc tách vô giá đó.”

“Tôi có quyền lựa chọn, thưa ngài Petrakis. Ai cũng có quyền lựa chọn.” Tôi hást cằm đầy thách thức

“Không phải cô.” Mồm anh anh mím lại đầy đe dọa “Chiếc cốc đó tị giá ba mươi sáu triệu đô. Hãy nói cho tôi biết cô định trả số tiền đó bằng cách nào nếu không làm việc cho tôi, cô Collins?”

Tôi lắc đầu đầy tuyệt vọng. Cái gì?! Ba mươi sáu triệu đô la? Tôi áp mạnh lòng bàn tay vào hai gò má, cố gắng nghĩ cách để giải quyết vấn đề.

Chúa ơi, làm sao tôi có thể có bằng đầy tiền để đền chiếc tách đó được? Tôi sẽ phải kiếm tiền cả đời mới trả được hết mất. Thậm chí đến đời cháu tôi cũng sẽ vẫn phải sống trong cảnh nợ nần.

Làm thế nào anh ta có thể dùng một chiếc tách quý giá như vậy để uống café mỗi ngày cơ chứ? Lẽ ra nó phải được trưng bày giống mấy bức tượng vô giá kia hoặc phải đặt trên kệ cao để không ai có thể chạm vào được.

Tôi vô cùng hỗn loạn, suy nghĩ cách để giải quyết thảm họa này. Chúa ơi, làm ơn hãy giúp con. Con không biết nên làm gì để thoát khỏi mớ hỗn độn này nữa.

Tôi cúi đầu, sụp xuống ghế trong khổ sở. “Tôi xin lỗi vì đã làm ỡ chiếc tách đó thừa ngày. Hãy tin tôi, đó chỉ là một tai nạn. Nếu nài cho phép, tôi sẽ trả góp số tiền đó, tôi hứa. Thậm chí dù phải mất cả đời mới có thể trả được hết số tiền đó tôi cũng sẽ làm.”

Anh ta thờ ơ “Tại sao cố ép bản thân mình phải đền tiền trong khi tất cả những gì cô phải làm đó là làm việc cho tôi? Tôi muốn cô quay lại. Đó là một công việc dễ dàng với mức đãi ngộ tốt tới mức bất cứ một người thất nghiệp nào ở thành phố New York này cũng sẵn sàng nhận lấy thay cô.”

“Tôi...tôi...” Nỗi đau buồn và tuyệt vọng đang giằng xé trái tim tôi.

Lông mày anh ta nhíu lại “Vấn đề là gì, cô Collins? Có lẽ cô nên nói rõ mọi thứ cho tôi.”

Tôi cố gắng nuốt cơn tức nở đang trào nơi cổ họng. Tôi nhìn anh ta và nói “Tôi... tôi không cảm thấy hạnh phúc nữa”

Quai hàm anh ta đột nhiên bạnh ra, mắt nheo lại “Tại sao không?” Anh ta nói bằng giọng vô cùng giận dữ.

Tôi định mở mồm ra nói nhưng không thể thốt nên lời. Cổ họng tôi nghẹn lại vì lo sợ.

“Nói cho tôi, Jade, tại sao?” Giọng anh ta sắc lạnh. Cái cách anh ta gọi tên tôi khiến tôi rung mình.

“Tôi... Tôi nghĩ đã tới lúc tôi ngừng việc kiếm sống bằng cách pha café, thừa ngày và... và theo đuổi một chuyên ngành gì đó liên quan tới những gì mà tôi đã được học để chuẩn bị cho tương lai.”

“Ý cô là gì?”

“Tôi muốn được làm thư ký hoặc nhân viên văn phòng những công việc mà tôi có thể áp dụng được những kiến thức mà tôi đã học ở trường. Kể từ khi bắt đầu làm việc cho ngài tới giờ, tôi đã đăng ký và tham gia một chương trình học đại học trực tuyến chuyên ngành quản trị kinh doanh.”

“Tôi biết.”

“Ngài biết?” Anh ta biết rằng tôi đang học, thật không thể tin nổi.

Anh ta ngả người về phía trước, khuôn mặt anh ta sát với mặt tôi. Tôi có thể ngửi thấy mùi hương nam tính tự nhiên khiến từng tế bào trong não tôi như muốn ngừng hoạt động. “Yeah, bà Doris nói với tôi.”

“Ồ!” Tôi ngả người về phía sau gh, bắt đầu nghịch mấy đầu ngón tay và đợi anh ta nói gì đó.

“Tôi biết cô luôn ở tại khu vực của người làm cho tới ba giờ chiều vì tốc độ internet ở đó rất nhanh.”

“Er...um...”

“Và tôi biết cô học rất giỏi ở trường. Bà Doris nói rằng điểm số của cô rất xuất sắc.”

“Um.. cảm ơn ngài.”

Anh ta gật đầu, ngả người vào ghế

“VẬY... cô có thể bắt đầu công việc ào ngày mai được không?”

“Sao cơ?”

“Là trợ lý riêng cho tôi. Trong văn phòng này.”

“Trợ lý riêng cho ngài?” Mắt tôi mở to. Tôi không thể tin được điều mà mình vừa nghe. Anh ta định thuê tôi sao?

“Đúng ẬY. Cô sẽ đi cùng tôi tới bất cứ nơi nào mà tôi đi, làm những việc tôi sai bảo, tham gia vào các cuộc họp cũng như hội nghị cùng tôi. Giống như thư ký vậy.”

“Giống như một thư ký?” Nhưng còn cô Leech thì sao? Tôi định hỏi anh ta nhưng tôi đã quyết định ngậm mồm lại.

“Đúng vậy, nhưng... cô vẫn phải pha cafe cho tôi.”

Tôi muốn nhảy cẫng lên vì sung sướng. Đây là thật sao? Anh ta không đùa với tôi đấy chứ?

“VẬY, câu trả lời của cô?”

“Ngài đang nghiêm túc sao?” Tôi hỏi anh ta một lần nữa, để chắc chắn rằng không phải tôi đang mơ.

Anh ta gật đầu. “Vô cùng nghiêm túc, cô Collins. Vậy là cô đồng ý phải không?”

Tôi cười, gật đầu lia lịa.

“Tốt. Vậy sáng mai hãy có mặt tại căn hộ của tôi lúc 8h sáng.”

“Căn hộ của ngài? Tôi tưởng...”

“Hãy tin tôi, được chứ?”

“Vâng, thưa ngài.” Tôi cười rạng rỡ. Tin. Tôi có thể tin anh ta được sao?

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 16

“Thượng đế đã trao cho chúng ta một món quà vô cùng quý giá, đó chính là tình yêu. Tình yêu giống như một cái cây vậy, bạn không thể bỏ mặc nó và nghĩ rằng nó sẽ tự lớn lên. Bạn phải tưới nước cho nó thường xuyên, phải chăm sóc tận tình và nuôi dưỡng để nó có thể phát triển.” – John Lennon, nhạc sĩ kiêm ca sĩ của nhóm nhạc The beatles.

JADE

“Vingt-cinq milliards de dollars, ce est définitif... oui...oui... si vous ne serez pas accepter mon offer, alors, je ne ai pas d'autre choix que d'acheter le chantier naval de votre concurrent au lieu...eh bien, je vous ai donné suffisamment de temps pour penser déjà, président, je veux votre décision maintenant si je peux négocier pour mes projets alternatifs... non... je aid it non. Ce ne est pas partie du plan. Bon, d'accord. Donc je suppose, ce est fin de notre conversation...”

Cái quái gì vậy? Tiếng Nga? Tiếng Đức? Thổ Nhĩ Kỳ hay là Na-uy? Hay là Phi-líp-pin?

Tôi không thể hiểu nổi một chữ mà anh nói.

Ngài Petrakis... Ý tôi là, Eros, đang nói chuyện điện thoại, đàm phán một cuộc thỏa thuận doanh từ lúc chúng tôi lên xe. Anh ta dùng tai nghe Bluetooth không dây.

Tôi ngồi nghe anh ta nói, cố gắng đoán xem anh ta đang nói tiếng gì. Giọng anh ta thật tuyệt, vô cùng nam tính. Rất trầm ấm, điềm tĩnh nhưng lạnh lùng, đầy uy quyền.

Tôi ngả người xuống ghế một lần nữa, thật mềm mại. Tay tôi nhẹ nhàng sờ lên chiếc ghế bằng da nhẵn mịn đắt tiền. Ngồi xe của Eros giống như ngồi máy bay vậy, rất êm và thoải mái. Yeah, anh ta phóng xe rất nhanh và điêu luyện.

Tôi hít hà mùi hương trong xe. Đó là sự hòa quyện của mùi da, mùi điều hòa và cả mùi hương quen thuộc từ Eros, giống như mùi nước hoaoo-đơ-cô-lôn hoặc sữa tắm gì đó, rất nồng đậm

Quả là một chiếc xe tuyệt đẹp, ắt hẳn nó phải trị giá cả gia tài... giống như chiếc tách từ thời Minh kia.

Anh đột nhiên chạm nhẹ tay tôi, kéo tôi trở về với hiện thực

“Giấy, tôi cần một tờ giấy.” Anh ta vừa nói vừa lấy chiếc bút trong túi áo khoác.

“Juste une seconde, président. Ma secrétaire recoi toujours son blocnotes.”

Tôi ngay lập tức mở chiếc túi màu nâu to đựng của mình và tìm cuốn sổ tay. Ví, gương, khăn giấy, hộp phấn, đèn pin, ô... ôi trời ơi, không có giấy

Nó đâu rồi? Chắc chắn là tôi đã bỏ nó vào trong túi sáng nay.

“Nhanh lên, Jade.” Anh ta cau mày.

“Er... Tôi không mang giấy theo, xin lỗi thưa ngài... er... Ngài Petrakis.”

“Oui, vous pouvez dicter votre numéro de compte bancaire maintenant je vais transférer l’ argent tout de suite. Oui, je suis prêt.” Anh ta nói, mắt liếc về phía chiếc túi xách bằng da màu nâu của tôi.

Ồi không... Tôi biết anh ta đang nghĩ gì. Anh ta định viết lên túi của tôi. Không thể được, đây là túi của bà tôi.

Tôi đã đứng. Anh ta dừng xe bên lề đường, kéo lấy chiếc túi xách của tôi “Tôi sẽ mua cho cô một chiếc túi khác”

“Không... Đừng... Ngài Petrakis, chiếc túi này có ý nghĩa rất lớn với tôi. Đây, hãy viết vào tay tôi.” Tôi ngửa bàn tay về phía anh ta. Mối anh ta mím lại đây về không đồng tình nhưng cuối cùng anh ta vẫn cầm lấy tay tôi đặt lên trên vô-lăng.

Tôi cảm thấy hơi nhột vì chiếc bút và ngón tay anh ta đang viết trên lòng bàn tay tôi. Nó khiến bụng tôi có chút nhộn nhạo, đánh thức những cảm xúc đã chôn vùi sâu trong cơ thể tôi từ lâu.

Tôi nhìn anh ta, mắt anh ta đang dán chặt vào tay tôi. Anh ta trông rất đẹp khi nhìn từ góc này, rất nghiêm túc, có chút khó gần, quyền lực, một doanh nhân đích thực. Nhưng tôi lại thích con người kia của anh ta hơn, cái người trong căn hộ mới vừa đây thôi. Gần gũi, không hề đáng sợ... và biết cười. Thật sự thì đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta cười. Khi ấy, anh ta trông đẹp trai hơn gấp 10 lần bình thường.

Xe của Eros đậu trước tòa nhà trụ sở Petrakis, chiếc SUV màu đen của Donovan cũng đậu ngay sau đó. Donovan vẫn luôn đi sau chúng tôi trên đường tới văn phòng.

Một nhân viên chạy ra mở cửa xe cho tôi. Tôi bước ra khỏi xe, nhanh chóng đuổi theo Eros vào trong tòa nhà.

“Xin lỗi, Cô định đi đâu vậy?” Tôi vừa tới tòa cửa chính của tòa nhà thì một trong số các nhân viên an ninh, người đã đuổi theo tôi ở thang máy hôm qua nói.

“Ồ, xin chào, chúc anh buổi sáng tốt lành, tôi đang...”

“Hey, cô chính là người đã sử dụng thang máy cá nhân ngày hôm qua.” Một nhân viên khác nói. “Cô không biết đọc à? Nó được in đậm ngay phía trên thang máy, “THANG MÁY CÁ NHÂN”

“Yah, thật may mắn là chúng tôi đã không bị sa thải.” nhân viên an ninh số 1 nói

“Đừng có mắc phải sai lầm đó một lần nữa, được chứ?” Nhân viên an ninh thứ 2 cảnh cáo tôi.

“um, okay... Tôi thật sự xin lỗi về sự cố hôm qua.” Tôi nhìn hai người đàn ông cao to đang đứng chặn trước mặt tôi.

“Jade” Tôi nghe thấy giọng nói quen thuộc của Eros vang lên “nhanh lên”

“Tôi phải đi đây, chúc một ngày tốt lành,...um, xin chào.” Tôi nói với hai nhân viên an ninh, trông họ vô cùng ngạc nhiên khi nghe thấy Eros gọi tên tôi. Tôi bỏ họ lại, nhanh chóng bước về phía Eros đang đợi tôi trong sảnh chính.

Tôi bước vào thang máy cá nhân cùng Eros. Trước khi cửa thang máy đóng lại, tôi vẫn kịp nhìn thấy hai nhân viên an ninh kia vẫn đang đứng đó, há hốc mồm nhìn tôi đầy kinh ngạc.

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Hãy Gọi Tôi Là Eros

JADE

“Chào bà Doris” Tôi reo lên đầy phấn khích

“Chào Jade, thật mừng vì cháu đã quay lại. Chúng ta đều rất nhớ cháu.” Bà ấy ôm tôi thật chặt

“Cảm ơn bà Doris, cháu cũng rất nhớ mọi người.” Tôi ôm lại bà. Bà ấy vẫn luôn đối xử với tôi rất tốt, giống như mẹ vậy. Bà mở cửa rộng hơn cho tôi vào.

“Ngài Pertrakis đang nấu bữa sáng trong nhà bếp.”

Tôi không hề cảm thấy ngạc nhiên về điều đó nữa. Thành thạo anh ta cũng tự nấu bữa sáng cho mình, có thể là lúc tâm trạng anh ta đang rất tốt hoặc những lúc công việc không quá bận rộn hoặc cũng có thể là anh ta cần giải tỏa áp lực. Tôi cũng không biết nữa, anh ta quá thất thường, như thời tiết vậy.

Bà Doris kéo tay tôi để tôi lại gần bà ấy hơn và thì thầm “Ta nghĩ là cháu nên vào và ăn sáng cùng ngài ấy. Ngài ấy đã yêu cầu ta chuẩn bị bàn ăn cho 2 người.”

“Thật à?”

“Đúng vậy.”

Tôi lập tức cảm thấy lo lắng. Suy nghĩ về việc cùng ăn sáng với anh ta trên cùng một chiếc bàn nhỏ khiến tôi cảm thấy không được thoải mái – vô cùng ngượng ngịu, giống hệt như những lần trước. Tôi không thể khiến bản thân mình những lời di hiện diện của anh ta và tôi cảm thấy như không gian riêng tư của mình đã bị xâm phạm vậy.

“Cháu không thể. Cháu đã ăn sáng rồi.”

“Ồi, ngài ấy chắc hẳn sẽ vô cùng thất vọng. Ngài ấy đã chuẩn bị một bữa sáng đặc biệt gồm có món xúc xích thịt gà và... bánh kẹp phủ siro dâu tây.”

Tôi rất thích bánh kẹp phủ siro dâu nhiều kem. Đó là món ăn ưa thích của tôi. Hmmm. Tôi rất nhớ những lúc cùng ăn với bà Doris trong bếp.

“Ồ, nghe thật hấp dẫn nhưng cháu đã no mất rồi.”

“Ừ, thật tệ cháu yêu ạ.” Bà ấy cười và quay đi.

Tôi bước về phía bếp, không ngừng suy nghĩ tới món bánh kẹp phủ siro dâu tây với thật nhiều kem.

Tôi nhìn thấy Petrakis ngay khi bước vào nhà bếp. Trong anh ta vô cùng quyến rũ với chiếc tạp dề màu trắng mặc bên ngoài chiếc áo phông xám và chiếc quần đùi màu xanh. Mái tóc thẳng mượt của anh vẫn còn hơi ướt. Trông anh ta rất khỏe khoắn và sạch sẽ.

Anh ta không hề để ý rằng tôi đang nhìn anh ta chằm chằm. Anh ta đang đặt đĩa xúc xích lên bàn, đầu hơi cúi xuống.

Tôi lại vô tình nhìn thấy một lọn tóc rủ xuống trước trán anh ta, tôi nhận ra rằng nó luôn như vậy mỗi khi anh ta cúi đầu. Tôi nhìn nó chằm chằm, thật sự rất muốn đưa tay vuốt nó lại phía sau.

“Chào buổi sáng, ngài Petrakis.”

Anh ta đột nhiên ngẩng mặt lên và nhìn về phía tôi. Đôi mắt màu xám bạc khóa chặt đôi mắt tôi. Tôi không thể chống đỡ nổi, lại đứng như trời chồng ở đó.

“Ngồi xuống đi, ăn sáng cùng với tôi.” Anh ta chỉ vào chiếc ghế.

“Cảm ơn ngài nhưng tôi đã ăn sáng rồi.”

“Vậy hãy uống một tách café đi.”

Tôi gật đầu. “Um, tôi sẽ đi pha café cho ngài ngay đây.”

Tôi bước tới máy pha café và pha cho anh ta một tách espresso mà anh ta ưa thích sau đó pha một tách latte khác cho tôi. Tôi liếc nhìn về phía anh ta, anh ta đang ngồi đọc một tờ nhật báo.

“Cô chắc là cô không muốn ăn chứ?” Anh ta nói, gấp tờ báo lại và đặt xuống bên cạnh bàn.

“Um.. Vâng. Tôi đã no rồi”

“Okay.” Anh ta nhảu mảy.

Petrakis đặt một miếng bánh kếp lên đĩa của anh ta sau đó phủ lên đó một thìa đầy kem và cả siro dâu tây.

Yum! Tôi thèm chết mất, bụng tôi đang réo ầm ĩ, mắt không rời khỏi đĩa bánh.

Anh ta đặt đĩa của mình xuống, nhấp một ngụm café. Tôi cũng nhâm nháp tách latte của mình, cố gắng hướng sự chú ý của mình ra khỏi chiếc bánh kếp ngọt ngào kia.

“Cô đang uống gì vậy?”

“Ah...um... một tách latte thưa ngài.”

“Nó ngon chứ?”

“Yeah, tôi thích nó, rất ngon. Có lẽ ngài cũng nên thử nó vào lúc nào đó, thưa ngài.” Tôi nói, mắt không ngừng liếc về phía chiếc bánh kếp trên đĩa của anh ta. Trông nó thật ngon miệng.

“Hmmm... có thể.” Anh ta đáp “Cô có chắc là cô không muốn ăn không? Chiếc bánh kếp này rất ngon đấy.”

“Um...er...”

“Đây.” Anh ta rướn người về phía trước, thay chiếc đĩa trước mặt tôi bằng chiếc đĩa của anh ta.

Và giờ thì tôi đang ngồi nhìn chằm chằm vào chiếc bánh kếp trước mặt. Tôi không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của nó nữa.

“Cảm ơn ngài” Tôi cười với anh ta còn anh ta chỉ gật đầu đáp lại.

Tôi ăn nó một cách vô cùng thích thú, tới nỗi tôi đã đánh rơi cả chiếc đĩa của mình xuống sàn. Trời ạ.

Tôi cảm thấy vô cùng lúng túng và xấu hổ.

“Um... thật xin lỗi, thưa ngài. Tôi sẽ đi lấy một chiếc khác” Tôi đứng dậy để đi lấy một chiếc đĩa khác trong tủ bếp.

EROS

Jade thật thú vị. Chắc chắn là cô ấy rất muốn ăn chiếc bánh kếp đó nhưng lại cứ cố gắng kiềm chế. Tôi nhận thấy đôi mắt cô ấy dán chặt vào chiếc đĩa của tôi. Cô ấy đã thực sự bị cám dỗ.

Tôi biết cô ấy rất thích ăn bánh kếp phủ siro dâu tây và thật nhiều kem tươi. Đó là lý do tại sao tôi đã làm món này dù tôi chẳng hề thích thú với nó chút nào. Tôi chỉ muốn làm cho cô ấy vui vẻ. Tôi cũng không biết vì sao mình lại muốn làm nhưng vậy, có lẽ vì điều đó cũng khiến tôi cảm thấy vui vẻ.

Ngay khi cô ấy quay người đi về phía tủ bếp để lấy đĩa, tôi đã nhấp thử một ngụm cafe trong tách của cô ấy. Tôi rất muốn biết món latte đó ngon tới mức nào mà khiến cô ấy thích thú tới vậy.

Trước đây tôi đã từng uống thử latte, nhưng nó chẳng có gì đặc biệt với tôi cả. Tôi cảm thấy nó hơi ngọt và không đậm vị. Hương vị và mùi thơm của cafe đã hoàn toàn bị lấn át bởi vị sữa.

Nhưng tách latte của Jade lại không giống thế. Hương vị của nó rất đặc biệt và ngon miệng. Mọi thứ rất hài hòa, vị ngọt, vị đắng của cafe, không quá ít cũng không quá nhiều. Jade nói đúng, nó thật sự rất ngon.

Tôi đợi cô ấy quay lại bàn để chúng tôi có thể bắt đầu bữa sáng cùng nhau. Tôi nhận ra cô ấy ăn rất vui vẻ. Chắc hẳn cô ấy rất thích món bánh kếp. Tôi đặt một miếng xúc xích vào đĩa của cô ấy, tôi tưởng rằng cô ấy sẽ từ chối nhưng cô ấy chỉ cười và nói cảm ơn tôi.

Tôi thích ngồi nhìn cô ấy ăn. Nó không hề quyến rũ hay nhà nhận gì cả. Cô ấy chỉ ăn một cách hết sức tự nhiên và thoải mái, không chút giả bộ. Cô ấy không quan tâm xem có ai đang nhìn cô ấy hay không. Cô ấy chỉ tập trung thưởng thức bữa ăn của mình một cách đầy thích thú.

Một lúc sau, tôi bỏ cuộc, tôi không thể nào thất ca-ra-vát cho mình được, đành bước ra khỏi phòng ngủ. Tôi ở trong phòng khách cùng với Jade, cố gắng xoay sở để thất ca-ra-vát cho mình một lần nữa. Tôi đã thử đi thử lại được mấy lần cho tới khi Jade ngó ý muốn giúp tôi.

“Tôi chịu.” Tôi kêu lên

“Tôi có thể giúp ngài, tôi biết làm việc này.”

Tôi khác ngạc nhiên khi Jade ngó ý muốn giúp đỡ.

Đúng ra thì tôi không hề trông đợi điều đó.

“Chắc rồi.” tôi đáp

Jade giúp tôi thất cà-ra-vát một cách nhanh chóng. Tôi khá ngạc nhiên, những ngón tay thon dài của cô ấy vô cùng khéo léo khi làm việc này.

“Cô đã học nó ở đâu vậy?”

“Từ cha của tôi. Tôi đã từng thất ca-ra-vát giúp ông mỗi sáng.” Cô ấy nói. Mắt cô ấy đột nhiên hơi ươn ướt, chắc hẳn cô ấy rất nhớ cha mình.

Tôi gật đầu. Tôi không muốn cô ấy khóc. Tôi không thể xử lý tình huống đó được. Đó là một trong những điều mà tôi không thể hiểu nổi ở phụ nữ. Nhảy cảm. Dễ xúc động. Hơi điên rồ. Nhưng điều mà tôi luôn cố gắng tránh.

Tôi háng giọng, cố gắng chuyển sự chú ý của cô ấy “Jade, trước khi đi tôi muốn cô luôn mang bên mình bút và sổ tay, được chứ?”

“Vâng thưa ngài”

“Tốt, kể từ bây giờ hãy sử dụng chiếc điện thoại này. Tôi đã lưu sẵn số điện thoại cá nhân và công việc của tôi vào đó.” Tôi lấy chiếc điện thoại Iphone đời mới trong túi và đưa cho cô ấy.

Tôi thấy cô ấy tròn mắt vì sốc, nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại. Biểu cảm của cô ấy giống hết nhưng một đứa trẻ nhìn thấy ông già Noel đang đứng bên cạnh cây thông Noel vậy.

Cô ấy cầm chiếc điện thoại bằng cả hai tay, như thể cô ấy sợ sẽ đánh rơi nó.

“Nó là của cô. Cô có thể cài đặt bất cứ ứng dụng nào mà cô muốn.”

“Oh! Nó trong rất đắ... ý tôi là...”

Tôi biết cô ấy đang muốn nói gì “Được rồi, đi thôi. Chúng ta sẽ tới muộn mất.” Tôi bước về phía cửa.

“Vâng, ngài Petrakis, um... Cảm ơn ngài.” Cô ấy bước sau, cố gắng theo kịp tôi.

Tôi chỉ gật đầu sau đó lịch sự mở cửa cho cô ấy

“Và Jade này...”

“Vâng, thưa ngài?” Cô ấy dừng trước cửa, nhướn mày lên đầy khó hiểu.

Tôi nhìn vào mắt cô ấy rồi mỉm cười.

“Khi không có ai, hãy gọi tôi là Eros.”

*****

Long time no see

Hehee. Mãi mới có thời gian để dịch tiếp:xxx. Vào thấy đã hơn 7000 views rồi L. Mừng rơi nước mắt. huhuu. Cảm ơn các bạn đã yêu quý và ủng hộ nhé:xxxx. Mình sẽ tiếp tục cố gắng dịch nhanh hơn. Hehee

Đừng quên vote và follow để cập nhật truyện nhanh nhất nhé:XXX

P.s: Không hiểu sao mà mình không thể nào comment trả lời các bạn được. huhuu. Một lần nữa, cảm ơn các bạn đã quan tâm nhé:xxxx

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Trúng Thưởng?

“Em có biết hôm nay là ngày bao nhiêu không?”

“Hôm nay 20 mà, phải không?” Chloe nói, nhướn một bên mày đầy khó hiểu

“Không. Hôm nay là 21, đã qua 12 giờ đêm rồi mà. Em nhớ không? Hôm nay là ngày kỷ niệm của chúng mình đấy.” Inigo trêu chọc

Cô ấy thờ dãi, nhẹ nhàng nói, gần như là thì thầm “Inigo, Anh muốn gì.”

“Em, Chloe. Hãy cho anh thêm một cơ hội nữa.” Anh ấy nói.

— Inigo Monteiro và Chloe Petrakis, tiểu thuyết “Catch me” của sweetdreamer33

EROS

Tôi đang ngồi cùng với bạn thân của tôi Inigo Monteiro trong văn phòng và uống café. Chúng tôi đang thảo luận về dự án xây dựng khách sạn mới. Đó là dự án chung của hai tập đoàn Petrakis và Monteiro.

“Cậu thấy café Jade pha thế nào? Rất ngon phải không?” Tôi hỏi Inigo. Tôi đã lắp đặt một máy pha café trong văn phòng cách đây một tuần, khi Jade bắt đầu làm việc cho tôi.

Inigo cười nhạt “anh bạn, tớ không muốn nói điều này nhưng tớ nghĩ là cậu nên thử café ở starbucks đi.”

Tôi rất ghét phải nói điều này... nhưng tôi nghĩ là tôi cần có một người bạn thân khác bởi vì cậu ta vừa chê café của Jade.

Tôi rất muốn nói với cậu ta điều đó và hạ gục cậu ta chỉ trong chưa tới 3 giây... nhưng KHÔNG... Tôi không phải kiểu người đó, tôi là một doanh nhân, không phải một tên sát nhân. Tôi tin vào Chúa và rất kính sợ Người.

Thêm vào nữa thì Inigo là bạn thân của tôi, tôi tôn trọng ý kiến của cậu ấy. Mỗi người đàn ông đều có nhưng sở thích riêng trong cuộc sống, trong mọi việc và trong café.

“Tớ đã uống rất nhiều café ở starbucks hồi còn đi học đại học, anh bạn à, nhưng không... Nó không giống café mà Jade pha.”

“Vậy thì khẩu vị của cậu có vấn đề rồi.” Inigo cười “Hoặc có thể cậu đã bị yểm bùa.”

“Ý cậu là bởi Jade?” Tôi không thích ý kiến vừa rồi của Inigo. Yểm bùa không phải là một từ tốt đẹp để nói về Jade.

“Đúng vậy. Trong suốt một tiếng qua, cậu đã nhắc tới tên cô ấy hơn 10 lần rồi.”

“Bởi vì cô ấy là trợ lý riêng của tớ.”

“Không, đừng đùa tớ anh bạn, tớ hiểu rõ cậu mà. Cậu thích cô ấy, hãy thừa nhận đi. Thậm chí cậu

còn mua cho cô ấy một ngôi nhà. Clint đã kể cho tớ nghe về chuyện đó. Cậu đã tặng nó cho cô ấy chưa?”

Clint Sotto là một trong những quản lý bất động sản của tập đoàn Monteiros.

“Shhh. Im đi, cô ấy nghe thấy bây giờ. Không, tớ chỉ đang cố gắng tìm cách.... Ý tớ là... làm thế nào để tặng cho cô ấy...” Tôi đổi vị trí ngồi, một giọt một hồi đột nhiên chảy từng gáy xuống lưng tôi.

“Mà không để cho cô ấy biết mục đích của cậu. Phải không?”

“Ừ... Không phải! Ý cậu mục đích là gì? Tớ chỉ muốn giúp đỡ cô ấy vì cô ấy là nhân viên của tớ thôi. Tớ đã tới nhà của cô ấy, nó rất nhỏ, không phù hợp cho họ sống ở đó, nó không có lợi cho bệnh tim của mẹ cô ấy.”

“Hahaa... Thấy không? Cậu đã say cô ấy như điều đồ rồi.”

“Cậu không hiểu điều tớ đang nói, anh bạn ạ.”

“Yup, tớ thật sự không hiểu. Nói cho tớ dđiii... tại sao cậu có thể bị cô ấy thu hút được nhỉ? Cô ấy không phải tuýp của cậu. Chuyện gì đã xảy ra với người đàn ông chuyên hẹn hò với các cô người mẫu nóng bỏng rồi? Cậu thích những người đẹp cơ mà?... Cậu biết đấy, kiểu như tóc hung đỏ với mắt xanh... giống cô gái cậu đã kể với tớ ấy. Mà cậu vẫn chưa thể tìm thấy cô ấy à?”

Tôi thở dài, tỏ vẻ giận dữ “Đừng nói nữa, chuyện đó không vui chút nào. Đây, ký đi.” Tôi đẩy tập tài liệu về phía cậu ta. Đó là dự án đang tiến hành của chúng tôi, một trong những khách sạn 5 sao lớn và sang trọng nhất tại California.

“Whoah! Cậu đang đánh trống lảng. Chắc chắn là có điều gì đó.” Inigo cầm lấy đồng tài liệu và ký.

“Không phải. Còn cậu thì sao? Cậu vẫn đang cặp kè với cái cô người mẫu tóc vàng đó à?” Tôi cảm thấy rất buồn cười, khẩu vị phụ nữ của Inigo đã thay đổi. Trái ngược hoàn toàn với Chloe, tóc con bé rất dài, màu đen cùng một thân hình bốc lửa. Còn giờ thì cậu ta đang hẹn hò với một cô nàng tóc ngắn vàng hoe và gầy như que củi.

“Yeah...”

“Nghiêm túc đấy à?”

“có lẽ” Cậu ta cười, nhún nhún vai.

Cậu ta luôn rất thích trêu chọc tôi. Tôi tự hỏi không hiểu vì sao cậu ta lại là bạn thân nhất của tôi nữa. Tôi sống rất khuôn khổ còn cậu ta thì ngược lại. Tôi thích yên tĩnh còn cậu ta thì quá ồn ào. Tôi nhẩn tâm, độc ác, xấu xa còn trong mắt mọi người cậu ta là một người rất tốt. Tôi không cười còn cậu ta lúc nào cũng toe toét. Tôi bị người ta ghét còn cậu ta thì luôn được yêu quý, ngưỡng mộ, đặc biệt là phụ nữ. Chúng tôi gần như trái ngược nhau hoàn toàn.

“Tốt. Tớ cảm thấy mừng vì cậu đã vượt qua. Nghe nói Chloe cũng đang hẹn hò với một anh chàng nào đó. Sau gần 4 năm, cuối cùng con bé cũng đã quên được.” Tôi biết chuyện nhắc tới tên của em gái tôi sẽ ảnh hưởng tới Inigo.

“Thật à? Mừng cho cô ấy.” Inigo nói đầy mỉa mai. Nét mặt vui vẻ của cậu ấy giờ đã trở nên lạnh lùng.

“Yeah, con bé sẽ sớm tốt nghiệp, còn một năm nữa thôi. Và dự án đầu tiên của con bé chính là khác

sạn mới ở California. Con bé sẽ thiết kế toàn bộ nội thất.

“Cậu đang đùa tớ phải không?” Inido đáp lại?

“Không. Cậu sợ gì? Cả hai đều đã vượt qua quá khứ, đã tới lúc làm hòa rồi. Cậu sẽ gặp con bé thường xuyên hơn khi chúng ta làm việc cùng nhau, hãy quen với điều đó.” Tôi trêu chọc.

“KHÔNG. Hãy để cô ấy tiếp nhận dự án khác đi. Một khách sạn khác ở Singapore hoặc Jamaica gì đó. Tớ không muốn làm việc với cô ấy.” Inigo đứng bật dậy. Gương mặt cậu ta đầy giận dữ “Tớ đi đây, gặp lại cậu vào cuối tuần.”

“Tsk...tsk... Chỉ mới nhắc tới tên Chloe thôi mà cậu đã muốn đi rồi. Mà cậu có muốn luyện tập quyền cước với tớ vào ngày mai không?” Tôi hỏi, cố gắng kiềm chế cơn giận dữ của cậu ta. Tôi biết cậu ta sẽ không từ chối. Đó là cách duy nhất để cậu ta trả thù tôi vì những việc tôi đã làm với cậu ta 4 năm trước.

“Chắc rồi, tại sao không chứ. Nhưng với một điều kiện.”

“Gì?”

“Không đồ bảo hộ”

Tôi hít thở sâu “Được thôi”

Đúng vậy, trong suốt gần 4 năm qua, tôi đã trở thành bao cát cho Inigo. Tôi luôn để cậu ấy thắng. Có lẽ Inigo cũng nhận ra rằng tôi không hề cố hết sức để thắng nhưng cậu ấy cũng không nói ra. Tôi biết cậu ấy vẫn ghét tôi vì những gì tôi đã làm còn tôi thì rất hối hận vì điều đó.

Tôi không hiểu vì sao mình lại làm thế, tại sao mình lại trở thành một tên ác quỷ ích kỷ, vô tâm và ác độc tới vậy. Giả như tôi có thể quay ngược thời gian, xóa đi những điều xấu xa mà tôi đã làm với cậu ấy.

Tôi không thường xin lỗi người khác nhưng tôi luôn làm thế với cậu ấy. Cậu ấy là bạn thân nhất của tôi, tình bạn của chúng tôi là một điều vô cùng quý giá đối với tôi. Cậu ấy giống như anh em trong nhà.

Nhưng tôi biết, cậu ấy vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho tôi... Đó là một trong những việc khiến tôi phiền lòng

Một ngày nào đó, tôi sẽ làm bất cứ điều gì để sửa chữa sai lầm.

JADE

“Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy. Cậu ấy trở về sau khi luyện boxing với cậu Inigo cách đây 2 tiếng. Kể từ lúc đó cậu ấy vẫn chưa ra khỏi phòng ngủ.” Bà Doris bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Tôi nhìn đồng hồ, đã 9 giờ rồi. Ngài Petrakis có một cuộc họp rất quan trọng vào 10 rưỡi sáng nay.

“Ngài ấy sẽ bỏ lỡ vụ kinh doanh quan trọng này nếu ngài ấy không dậy sớm.”

“Cháu nói đúng, Vậy thì cháu còn chờ gì nữa? Tới phòng cậu ấy và đánh thức cậu ấy dậy đi. Cháu là trợ lý của cậu ấy, đang cũng là một phần trong công việc mà cháu phải làm.”

Có nên không? Có thể bà Doris nói đúng.

“Yeah, cháu nghĩ là bà nói đúng.”

Tôi gõ cửa phòng ngủ của ngài Petrakis vài lần. Cuối cùng thì tôi cũng nghe thấy tiếng anh ta vọng ra “Vào đi.”

Tôi từ từ mở cửa và nhìn thấy anh ta đang nằm trên giường, mắt nhắm chặt. Anh ta đang mặc độc một chiếc quần đùi màu xám nhạt. Tôi rất ngạc nhiên khi thấy những vết thâm tím khắp trên mặt và trên người anh ta. Thậm chí môi dưới của anh còn bị rách.

Chuyện gì đã xảy ra vậy? Trông anh ta như thể đã bị Inigo hạ gục trọng trận đấu boxing của họ.

“Um, chào buổi sáng thưa ngài. Ngài có một cuộc hẹn lúc 10 giờ và bây giờ đã là 9 giờ rồi.

“Yeah...” Giọng anh ta đầy mệt mỏi. Anh ta mở mắt và từ từ rời giường, đi về phía phòng tắm. “Cô có thể chuẩn bị quần áo cho tôi được không Jade? Tôi sẽ tắm nhanh thôi.”

Anh ta không được khỏe, có lẽ đã bị cảm cúm vì mặt anh ta đỏ ửng lên cùng với những tia máy chẳng chịt trong mắt. Anh ta nên nằm trên giường và hủy bỏ cuộc họp. Chúa ơi, anh ta không phải một cái máy. Mà thậm chí đến máy móc cũng cần phải nghỉ ngơi để tránh bị hỏng.

“Vâng, thưa ngài.”

Tôi mời phòng thay đồ của anh ta ngay khi anh ta bước vào nhà tắm.

Wow, phòng thay đồ của anh ta trông hết như một cửa hàng thời trang nam vậy. Nhưng bộ vest đi làm được treo ở một góc, bên cạnh đó là những chiếc quần đồng bộ. Có cả tá ca-ra-vát với đủ các loại màu sắc. Áo sơ được sắp xếp theo màu và treo gọn gàng ở một góc của căn phòng. Một góc khác treo toàn quần áo mặc thường ngày của anh ta, quần jeans, áo phông, áo khoác da, đồ thể thao,... Anh ta có cả rất nhiều giày. Đúng ra mà nói là anh ta có tất cả các loại giày của đàn ông. Chúng được sắp xếp gọn gàng trên giá giày, có mấy đôi đặt trong tủ kính, mấy đôi khác vẫn còn ở trong hộp.

Tôi chọn một bộ vét màu xém, áo sơ mi trắng, và một chiếc caravat sọc đen xanh. Tôi bước ra khỏi phòng thay đồ và đặt quần áo lên chiếc giường cỡ lớn của anh ta.

Khoảng một phút sau, anh ta bước ra khỏi phòng tắm. Anh ta chỉ quần duy nhất một chiếc khăn tắm ở hông. Chúa ơi! Mắt tôi lại tròn tròn lên.

Tôi thậm chí còn ngạc nhiên hơn nữa khi nhìn thấy Petrakis bị rung mình. Mặt anh ta trông tái nhợt. Anh ta vòng tay ôm lấy mình rồi chạy về phía giường ngủ.

“Ngài vẫn ổn chứ?” Tôi hỏi

“Yeah... yeah... Tôi ổn.” Anh nói trong lúc cố gắng để chui vào trong chăn.

Tôi lấy chăn bông ở cuối giường và cuộn lên người anh ta.

“Vẫn lạnh.” Giọng anh ta vọng lên giữa đồng chăn. Anh ta vẫn run lên cầm cập. Tôi lấy hai cái gối, đắp lên người anh ta.

“Vẫn lạnh sao?” tôi hỏi

“Yeah...”

Tôi không còn lựa chọn nào khác, tôi trèo lên trên đồng chăn gối để giữ ấm cho anh ta.

“Ngài có thấy ấm hơn không?”

Im lặng.

“Um... thưa ngài?”

“Không...thở được” Anh ta rên rỉ

“Ngài làm sao cơ?”

Mắt tôi tròn tròn khi tôi chợt nhận ra điều anh ta vừa nói. ANH TA KHÔNG THỞ ĐƯỢC.

Tôi ngay lập tức nhảy xuống giường. Lấy hai cái gối ra, kéo đồng chăn mền quanh người anh ta. Anh ta đổ mồ hôi như mưa và hẳn là không còn run nữa.

“Ngài ổn chứ?”

“Yeah, tôi đoán vậy.” Anh ta thở hắt hắt, chậm rãi ngồi dậy.

“Tôi sẽ ra ngoài để ngài thay quần áo.”

Anh ra gạt đầu, vẫn thở hắt hắt.

Khoảng 15 phút sau, chúng tôi ngồi ăn sáng cùng nhau. Anh ta ăn rất chậm, hẳn là không có chút khẩu vị nào. Anh ta bị ốm và đang rất trầm tư. Trông có vẻ anh ta đang suy nghĩ gì đó rất đăm chiêu. Tôi biết có điều gì đó đang khiến anh ta không được vừa ý.

Trông anh ta lúc này hoàn toàn khác xa với Eros Petrakis quyền lực mà tôi biết.

Tôi pha cho anh ta một tách latte. Anh ta đã chuyển từ espresso sang latte cách đây 2 tuần. Tôi rất mừng vì ít nhất anh ta cũng đã bắt đầu thử những vị café khác nhau.

Tôi vẽ một mặt cười trên tách café của anh ta để anh ta có thể vui vẻ hơn một chút nhưng vẻ mặt anh ta vẫn không khá lên chút nào.

Sau đó, chúng tôi cùng đi tới văn phòng. Khi chúng tôi ở trong xe thì anh ta đột nhiên nói

“Đợi chút, Jade. Tôi quên điện thoại trong phòng ngủ.”

“Ồ, tôi sẽ lấy nó cho ngài.” Tôi nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của anh ta. Anh ta vẫn chưa cảm thấy khỏe lên. Có lẽ anh ta bị cảm khá nặng và anh ta chỉ tỏ vẻ là mình ổn thôi.

Tôi muốn nói anh ta hãy quay trở lại giường và uống thuốc bởi đó là điều mà những người bị ốm nên làm. Nhưng tôi biết anh ta là một kẻ cứng đầu và kiêu ngạo. Anh ta nhất định sẽ không thừa nhận rằng mình bị ốm... Và, vì Chúa, tôi chưa từng thấy anh ta uống thuốc bao giờ. Anh ta đang cố gắng làm gì đây, tự đày đọa bản thân mình ư?

“Tôi nói, đợi chút.” Anh ta nói đầy ương ngạnh.

“Eros... đừng giả vờ nữa, tôi biết anh đang không khỏe. Tôi sẽ đi lấy điện thoại cho anh, được chứ?” Tôi nói, nhận ra rằng đây là lần đầu tiên tôi gọi thẳng tên anh ta.

Anh ta nhìn tôi rồi sau đó gạt đầu.

Khoảng 5 phút sau, tôi trở lại xe và đưa điện thoại cho anh ta cùng một chai nước tinh khiết.

“Cái này để làm gì?” Anh ta hỏi

Tôi lục trong túi tìm lọ thuốc giảm đau và lấy ra một viên và đưa cho anh ta

“Ngài nên uống nó, nó sẽ giúp ngài cảm thấy khá hơn.”

Anh ta cau mày nhưng vẫn nhận lấy viên thuốc mà không hỏi gì sau đó trả lại chai nước cho tôi,

Anh ta lại xe rất êm và chậm rãi. Tôi không ngừng nhìn về phía anh ta xem anh ta có ổn không

Khi chúng tôi đang ở trong thang máy để lên văn phòng thì anh ta lại mở mồm nói chuyện với tôi tiếp

“Jade”

“Vâng, thưa ngài?”

Anh ta cười và nói “Cảm ơn cô, tôi đã thấy khá hơn rồi.”

Eros đi tới phòng họp ngay lập tức. Khi tôi đang soạn thảo một lá thư kinh doanh thì Pamela bước vào.

“Jade, cô có thể pha cho tôi một tách cappuchino được không? Với hình Angry bird trên đó?”

Uống café 2 lần mỗi ngày vào giờ nghỉ đã trở thành thói quen của Pam. Cô ấy rất yêu cầu đủ các loại hình vẽ nghệ thuật trên café. Mickey Mouse, Hello kitty, Olaff, lợn, hoa, trái tim, ngôi sao, kẹo, quả táo, tên của cô ấy...

Tôi không thể từ chối cô ấy. Tôi không muốn gây xích mích với ai. Tôi là nhân viên mới vì vậy tôi vẫn muốn tạo ấn tượng tốt với mọi người.

“Được thôi.” Tôi đáp

“Cảm ơn cô Jade, cô thật tuyệt. Hãy đặt nó trên bàn làm việc của tôi nhé.” Pam nói trước khi quay đi.

Tôi về nhà ngay khi tan làm. Tôi nhận được tin nhắn của mẹ nói rằng tôi hãy về nhà càng nhanh càng tốt. Bà có một bất ngờ lớn dành cho tôi.

Nhưng tôi lúc tôi về nhà thì đã khá muộn. Ngày nào cũng tắc đường, tôi cảm thấy vô cùng mệt và đói và tôi còn phải học bài, làm bài tập của chương trình học trực tuyến sau bữa tối. Yúp, tôi vẫn đang theo học khóa học trực tuyến đó và quyết tâm sẽ hoàn thành nó.

“Me, chị Jade về rồi.” Sapphire hét lên đầy phấn khích ngay khi tôi bước vào căn hộ nhỏ mà chúng tôi đang thuê. Con bé đang dùng chiếc laptop cũ của tôi, chắc là đang chat chit với bạn bè trên facebook hoặc đọc truyện trên wattpad. Tôi đã đưa nó cho con bé khi Petrakis tặng tôi một chiếc Macbook.

Mẹ tôi bước ra khỏi bếp, trông bà vô cùng hạnh phúc “Ồ... Jade, con không tin được hôm nay mẹ đã trúng gì ở siêu thị đâu.”

“Mẹ trúng thưởng ở siêu thị?” Tôi nhướn mày đầy khó hiểu. Ồ.. Để tôi đoán xem một bộ đồ dùng nhà bếp mới chẳng? Hay một con gà tây cho lễ giáng sinh, hoặc có lẽ là một cái máy giặt mới.

“Đúng vậy con yêu. Đó là món quà giáng sinh tuyệt vời nhất. Một công ty bất động sản đã bốc thăm trúng thưởng và chọn được mẹ là người thắng cuộc.” Mẹ tôi vô cùng phấn khích

“Người thắng cuộc? Mẹ thắng được cái gì cơ?”

“Một ngôi nhà.”

*****

Đề bù lại cho mấy ngày liền không update gì

Mình đã cố gắng để post hẳn 2 chương hôm nay. heheee

Have fun!

CÔ GÁI ĐẲNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Vẻ đẹp thật sự không nên tới từ vẻ bề ngoài như mái tóc được chải chuốt kĩ càng, dây chuyền vàng hay quần áo sành điệu. Vẻ đẹp thực sự nên xuất phát từ bên trong con người bạn. Vẻ đẹp tiềm ẩn, bình lặng, thâm kín mới là thứ tuyệt vời nhất.

JADE

Ngôi nhà mới thật sự là một món quà tuyệt vời đối với chúng tôi. Nó có 4 phòng ngủ, 2 phòng tắm, đầy đủ nội thất và chỉ cách tòa nhà trụ sở của tập đoàn Petrakis vài dãy nhà. Chúng tôi chuyển tới nhà mới trước Giáng Sinh một ngày. Chúng tôi vô cùng phấn khích, đặc biệt là Sapphire. Con bé không ngừng nhảy nhót trên giường trong phòng ngủ toàn màu hồng mới của con bé,

Tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm vì giờ tôi đã ở gần nơi làm việc, Tôi không cần phải dậy sớm để bắt chuyến xe buýt lúc 7 giờ, Và... Tôi cũng có thể tiết kiệm tiền từ số tiền vẫn dành để thuê nhà. Thêm vào đó thì giờ Sapphire cũng ở gần trường nó hơn.

Thật trùng hợp khi mẹ tôi lại có thể trúng được căn hộ này, quá tuyệt vời... và lại còn đúng thời điểm Giáng Sinh nữa. Chúa thật tốt với chúng tôi, tôi thật sự cảm ơn Ngài vì đã cho chúng tôi những đặc ân lớn lao tới vậy. Tôi chắc rằng cha vẫn luôn dõi theo chúng tôi, không bao giờ bỏ rơi chúng tôi.

Chúng tôi đã được đền đáp xứng đáng nhờ làm việc chăm chỉ, tận tụy, đối xử tốt với mọi người và cầu nguyện hàng ngày. Những điều tốt đẹp đã tới, tôi trở thành một trợ lý riêng, giấc mơ được đi học của tôi đã trở thành sự thật và giờ thì là ngôi nhà này.

Đây là ngày lễ Giáng Sinh tuyệt vời nhất kể từ khi cha tôi mất. Chúng tôi còn có cả món gà Tây. Bữa tối vô cùng đặc biệt bởi mỗi nhân viên của Tập đoàn Petrakis đều được nhận túi quà cùng những món đồ Giáng Sinh.

Sau Giáng Sinh, tôi quyết định đi thăm bà nội tôi ở Georgia. Mất khoảng 13 tiếng để đi từ New York tới Georgia vì vậy tôi chỉ đi một mình. Bác sĩ không cho mẹ tôi đi lại nhiều vì tình trạng sức khỏe của bà. Sapphire rất muốn đi cùng tôi nhưng con bé không thể để mẹ ở nhà một mình được.

Bà của tôi, Adelle Collins là một phụ nữ 71 tuổi. Trước kia bà từng là nhân viên công tác xã hội, kể từ khi ông nội tôi mất cách đây 8 năm bà đã dành hết thời gian của mình làm việc tại nữ tu viện Thánh Mary ở Georgia. Con gái của bà, tức em gái của cha tôi, Annie Collins cũng làm việc tại đây.

Nữ tu viện Thánh Mary... Đây đã từng là nhà của tôi. Tôi đã ở đây trong khoảng 1 năm – Trốn tránh.

Các xơ cùng với cô của tôi Annie và bà nội tôi đã giúp tôi vượt qua khủng hoảng. Khi cha tôi mất, tôi đã vô cùng tuyệt vọng. Tôi trở nên bất cần, vô trách nhiệm và hư hỏng.

“Jade, chúng ta rất nhớ con. Mẹ của con thế nào rồi?”

“Mẹ cháu vẫn khỏe bà ạ, bà ấy vừa phải tiếp tục điều trị.”

“Ồ, bà rất tiếc vì chuyện đó. Hy vọng mẹ con sẽ sớm bình phục hoàn toàn.” Bà tôi nói.

“Sapphire thì thế nào? Việc học hành của con bé vẫn ổn cả chứ?” Cô Annie tiếp lời. Bà ấy đang mở túi đồ tạp hóa tôi mang tới tu viện và những món quà nhỏ cho lũ trẻ trong trại mồ côi.

“Vâng, con bé vẫn ổn. Nó là một đứa trẻ thông minh và biết sắp xếp thời gian của mình, vừa đảm bảo việc học mà vẫn có thể tham gia các cuộc thi cosplay của nó. Đó thực sự là đam mê của con bé.”

“Ồ, con bé vẫn còn thích mấy thứ đó sao. Cũng ổn thôi miễn là nó không ảnh hưởng tới việc học của con bé.”

“Không đâu ạ, cô đừng lo.”

“Bà rất mừng cho con, Jade ạ. Con đã có công việc ổn định, được đi học và cả ngôi nhà mới mà mẹ con trúng thưởng được nữa.” Bà cười, rồi nét mặt của bà bỗng dưng thay đổi, mắt ngân ngấn nước. “Bà chắc rằng cha con cũng đang rất mừng.”

“Vâng, thôi nào bà, đừng khóc nữa. Chúng ta phải vui lên mới đúng chứ.”

“Ừ, bà chỉ nhớ cha con thôi. Lúc nào bà cũng khóc khi nhớ tới nó.” Bà lau mắt. “Giá mà bà có thể tới New York để thăm Ruby, Sapphire và cả ngôi nhà xinh đẹp của con nữa.”

“Bà và cô Aunnie có thể tới thăm chúng cháu vào mùa hè này. Cháu hứa.”

“Điều đó thật tuyệt, cháu yêu ạ.” Cô Annie phấn khích nói.

“Bà rất mừng khi con lại là Jade của ngày xưa. Thật tốt khi con đã bỏ mớ tóc giả trên đầu ra.” Bà vừa nói vừa vuốt vệt mái tóc đỏ hoe dài tới ngang lưng của tôi. “Kính của con đâu rồi?”

“Ồ trong túi xách ạ. Con đang đeo kính áp tròng mà bác sĩ đưa cho.”

“Thật tuyệt Jade ạ. Dù có kính hay không con cũng vẫn xinh đẹp như vậy.”

Tôi đang ở Georgia, nơi đây chính là thiên đường tự do cho tôi. Chẳng ai nhận ra tôi, không ai quen biết tôi ngoại trừ những người phụ nữ và các xơ sống trong bốn bức tường của tu viện.

Tôi bỏ tóc giả và kính ra khi vừa đặt chân tới Georgia. Nó không còn cần thiết nữa bởi tôi đã ở rất xa New York... nơi chứa đựng những ám ảnh trong quá khứ của tôi. Tôi mặc quần áo của mình, quần bò bó màu xanh, áo sơ mi trắng và boots cao cổ. Tôi đang thật sự là chính tôi.

“Con lúc nào cũng rất xinh đẹp Jade ạ. Cả trong lẫn ngoài. Đừng che dấu vẻ đẹp bên ngoài của con nữa. Đó không phải là một bất lợi, đó là món quà quý giá mà Chúa đã ban cho con, hãy cảm thấy biết ơn vì những gì con đang có. Cái gì qua rồi hãy để nó qua đi và sống vì tương lai của chính mình.”

Tôi gật đầu, cố gắng tiếp thu những lời bà nói. Giá mà mọi chuyện có thể dễ dàng như vậy. Không thể xóa đi quá khứ đen tối vẫn ám ảnh tôi mỗi đêm. Nhưng tôi vẫn luôn tiếp tục cầu nguyện rằng một ngày nào đó tôi sẽ có thể vượt qua nó.

EROS

“Con đang ở Georgia? Con phải ăn tối với chúng ta hôm nay cơ mà, Eros” Mẹ của tôi, Nine Petrakis nói qua điện thoại ” Bà Karina của con đang ở đây.

“Con biết mà mẹ, nhưng đây là một thỏa thuận quan trọng. Con sẽ trở về ngay khi xong việc được chứ?”

“Nhưng bà vẫn luôn nhắc tên con Eros ạ.”

“Hãy nhấn rằng con cũng rất yêu bà. Thêm nữa thì bà sẽ ở với chúng ta cả tuần mà, chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian để gặp gỡ.”

Bà của tôi, Karina Martins hay Karina Anderson bởi bà đã kết hôn với vệ sĩ của cha tôi, David Anderson. Bà đã 73 tuổi và hiện tại đang sống ở Rio de Janeiro cùng chồng.

“Được rồi, mẹ sẽ nói với bà. Nhưng hãy đảm bảo rằng con sẽ trở về vào tối mai, đó là cuộc họp mặt gia đình. Cô Claudia và chú Raymund cùng các anh chị em họ của con cũng sẽ tới.”

“Chắc chắn rồi, mẹ đừng lo, con sẽ có mặt.”

Tôi cúp điện thoại và bỏ nó vào trong túi quần. Tôi cầm tờ báo trên bàn lên, lật tìm mục kinh doanh. Tôi đang ngồi trong Starbucks và đợi đối tác kinh doanh của tôi, Ngài Clark Morris, một chuyên gia nhà đất lại Georgia.

Tôi nhấp một ngụm Espresso và nhận ra rằng tôi đã đúng. Nó không ngon bằng cà phê của Jade. Tôi đẩy tách cà phê ra và ngả người vào ghế. Khi tôi đang đọc mẩu tin kinh tế tôi bất chợt nhìn thấy bóng dáng một ai đó, rất quen thuộc vừa bước vào quán cà phê.

Một cô gái với mái tóc đỏ hoe bước về phía quầy thu ngân. Trông cô ấy vô cùng nổi bật với vẻ ngoài đầy cá tính.

Chúa ơi! Đó là cô ấy.

Tôi không dám chớp mắt bởi tôi sợ chỉ một cái chớp mắt thôi cô ấy sẽ biến mất. Đây không thể là sự thật được... Tôi đang mơ chăng?... ảo giác?... choáng ngợp trước vẻ đẹp của cô ấy... Cả căn phòng như dường như đang co lại, lồng ngực tôi tắc nghẽn vì thiếu không khí.

Không thể thở được... Đó là cảm giác của tôi khi gặp lại cô ấy một lần nữa.

Gương mặt đáng yêu của cô ấy sáng bừng rạng rỡ như ánh mặt trời mỗi khi cô ấy cười. Cô ấy quá đẹp, quá rạng rỡ với một cơ thể vô cùng hoàn hảo. Cô ấy chắc chắn là người phụ nữ trong mơ của tất cả đàn ông.

Tôi hoàn toàn ngây ra hết như một cậu bé mới lớn, chờ người ra trên ghế. Cơ thể tôi như ngừng hoạt động và mồ hôi thì túa ra như mưa.

Rồi, cô ấy lại nở một nụ cười và nhận lấy cốc nước lạnh từ người pha chế. Mặt anh ta lập tức đỏ bừng. Mẹ nó, anh cũng vừa bị giống như tôi, hoàn toàn đổ gục vì cô ấy.

Cô ấy quay người và đi ra khỏi quán cà phê. Tôi ngay lập tức đứng dậy và đuổi theo cô ấy. Tôi phải nói chuyện với cô ấy.

Ngay lúc cô ấy bước ra khỏi quán cà phê cũng là lúc ngài Clark Morris bước vào.

“Ngài Petrakis, xin lỗi vì tôi đã tới muộn. Tôi có một người bạn từ Đức ghé thăm...”

“Không sao ngài Morris. Nhưng hãy đợi tôi 1 phút, tôi sẽ trở lại ngay lập tức.” Tôi chỉ cài chiếc bàn mình vừa ngồi và nhanh chóng chạy ra phía cửa.

Tôi đang ở bên ngoài quán cà phê, quay hết bên này sang bên khác. Tôi ngó nghiêng khắp nơi, chạy khắp

các góc ngách tìm kiếm trong tuyệt vọng... tìm kiếm bóng hình của cô ấy.

Cô ấy đi rồi. Cô ấy thực sự đi rồi.

JADE

Tôi đang trên xe bus quay trở lại New York, quả một chuyến đi dài, 13 tiếng đồng hồ. Nhưng không sao cả, miễn là bà và cô Annie cảm thấy vui vẻ. Không chỉ thế mà cả bọn trẻ ở trại mồ côi nữa, chúng cũng rất vui.

Tôi định sẽ để dành một chút tiền cho lần ghé thăm tới, tôi muốn tặng chúng nhiều đồ hơn, sách vở, cặp xách, đồ dùng học tập. Tôi không giấu nổi nụ cười khi nghĩ tới gương mặt hạnh phúc của bọn trẻ khi mở những món quà.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, những dãy nhà xinh đẹp, những hàng cây xanh mát và thấp thoáng vài bóng người đi lại trên phố. Tôi yêu Georgia... bầu không khí trong lành ở đây, thức ăn ở đây và cả không gian thoáng rộng hơn hẳn New York. Tôi thở dài và tự nhủ. Tạm biệt Georgia. Hẹn gặp lại vào lần sau.

Tôi ngả người vào ghế và nghe nhạc. Sau đó nhấp một nhúm trà chanh leo Starbucks..

“Hãy nhìn em đi

Chỉ có một khoảng không trống rỗng

Không còn gì gợi nhớ cho em

Những ký ức về khuôn mặt anh

Hãy nhìn em một lần đi

Bởi chỉ có một khoảng không trống rỗng

Và anh đang trở về bên em, chống lại tất cả

Và đó là tất cả những gì mà em phải đối mặt.” (Again all odds – Mariah Carey ft. Westlife)

*****

Mình tự cảm thấy chương này mình dịch hơi bị “khó ngữ” T.T

Các bạn thông cảm nha, trình độ có hạn.Huhuu

Have a nice weekend!!X

CÔ GÁI ĐẲNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Quà Giáng Sinh

Tình yêu rất kiên nhẫn và rộng lượng. Nó không ghen tị, không khoe khoang cũng chẳng hề kiêu ngạo. Nó không thất tín, không tư lợi, không dễ tức giận và luôn đúng đắn. Tình yêu không bắt tay với cái xấu mà làm bạn với lẽ phải. Nó luôn bảo vệ, luôn tin tưởng, luôn hy vọng và kiên nhẫn.

Tình yêu không bao giờ biến mất...

EROS

“Xin chào, cô tên gì vậy?” Tôi hỏi cô gái đang ngồi ở quầy bar. Tôi tranh thủ tiếp cận cô ấy nhân lúc cô ấy còn tỉnh táo và một mình.

Tôi nhìn thấy cô ấy ngay khi cô ấy bước vào quán bar. Mắt tôi vẫn dõi theo cô ấy từ lúc đó tới giờ. Tôi không thể rời mắt khỏi cô ấy, tôi hoàn toàn đồ gục trước vẻ đẹp của cô.

Mà làm gì có ai lại có thể không đồ gục trước nó cơ chứ? Không một người phụ nữ xinh đẹp lộng lẫy nào có thể thoát khỏi con mắt của đàn ông.

Cô ấy trông vô cùng tuyệt vời, chiếc váy bó màu đỏ và đôi giày cao gót màu đỏ giúp tôn lên vóc dáng cao và mảnh mai của cô ấy. Cô ấy rất trẻ có lẽ chỉ khoảng trên dưới 20 tuổi. Cô ấy có một gương mặt rất hài hòa với gò má đầy đặn, mắt to và chiếc mũi thon nhỏ. Đôi môi hồng mềm mại cùng chiếc cằm tròn nhỏ xinh càng làm nụ cười của cô thêm rạng rỡ. Mái tóc đỏ rực rỡ dài tới tận eo tôn lên gương mặt xinh đẹp của cô, làn da trắng mịn sáng bừng trong đêm tối.

Vẻ đẹp của cô như khuấy động trong tôi, cơ thể tôi, tâm trí tôi, tâm hồn tôi. Mẹ nó, Chưa từng có người phụ nữ nào lại khiến tôi kích động tới vậy.

Tôi ngắm nhìn cô ấy trong suốt gần 1 tiếng đồng hồ. Có rất nhiều người đàn ông cố tiếp cận cô ấy nhưng cô ấy chỉ lắc đầu, nhún vai hoặc quay đi hướng khác. Cô ấy không hứng thú với đàn ông. Cô ấy chỉ đang uống với cô gái mà cô ấy đi cùng ở quầy bar.

Bạn cô ấy kéo cô ấy ra sàn nhảy nhưng cô ấy có chút do dự. Cô ấy muốn ở lại quầy bar. Nhưng bạn cô ấy cứ tiếp tục năn nỉ mãi, cuối cùng cô cũng bị ép đi tới loạng choạng đi ra sàn nhảy. Ấy, cẩn thận chứ. Tôi thầm nghĩ khi cô ấy bị lỡ bước.

Lúc đầu cô ấy nhảy trông khá cứng nhắc nhưng càng về sau cô ấy càng thả mình theo giai điệu. Mái tóc đỏ rực ấy cứ hất qua hất lại, tay chân nhún nhảy và lắc người.

Sau đó cô ấy lắc hông chậm chậm, hạ thấp thân người xuống sàn nhảy. Mẹ nó! Tôi há hốc mồm vì kinh ngạc. Cô ấy nhảy như một vũ công chuyên nghiệp vậy, động tác của cô ấy trông vô cùng, vô cùng quyến rũ. Cô thấy thật sự rất biết kích thích một thằng đàn ông chỉ bằng một cái lắc hông.

Những người khác ngừng lại, hầu hết là đàn ông, hoàn toàn chăm chú nhìn cô ấy. Trông cô ấy nhảy thật bốc lửa, vô cùng cám dỗ. Và điều đó hoàn toàn không tệ chút nào, tôi tự cho phép mình bị quyến rũ bởi cô.

Một lúc sau, cô ấy bỏ lại người bạn đang nhậu cùng một người đàn ông khác và đi thẳng về phía quầy.

Tôi tranh thủ cơ hội, đi theo cô ấy.

Tôi ngồi bên cạnh cô ấy và uống whiskey gần 10 phút nhưng cô ấy vẫn không hề để ý tới tôi. Cô ấy gọi một cốc gin, uống một hơi sau đó lại gọi thêm một cốc khác. Chắc hẳn cô ấy muốn say mềm tối hôm đó.

Cô ấy đang cầm ly rượu bằng tay trái khi tôi cố tình hỏi cô ấy bằng một giọng gần như ra lệnh

“Máy giờ rồi?”

Cô giật mình vì ngạc nhiên sau đó xoay cổ tay lại để xem giờ

“Aaaaah!” Cô ấy la ầm lên khi bị rượu đổ vào váy sau đó quay sang nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn

Mẹ kiếp, kể cả khi từa giận, cô ấy trông vẫn rất đẹp.

“Ôi, là lỗi của tôi thưa cô.” Tôi nói

“Tôi làm đổ cốc rượu bởi ngài hỏi tôi mấy giờ trong khi chính ngài cũng đang đeo đồng hồ.” Cô ấy vừa nói vừa nghiêng răng đầy giận giữ. Cô ấy lấy giấy ăn trên bàn, lau váy và chân.

Tôi xin một ít khăn giấy từ người pha chế và đưa cho cô ấy. Sau đó tôi gọi 10 cốc gin đền bù cho cốc mà cô ấy đánh đổ.

“Ngài đang cố khiến tôi say đấy à?” Cô ấy nói ngay khi nhìn thấy mấy cốc rượu trên bàn.

“Sao? Đây không phải điều mà cô muốn sao?”

“Không, thật ra thì đúng vậy. Nhưng thế này thì nhiều quá. Ngài đang vung tay quá trán đấy. Tôi không thể uống hết bằng này được.”

“Đừng lo lắng, tôi sẽ giúp cô.”

“Được thôi, hãy uống cùng hay đi.” Cô ấy đặt mấy cốc rượu thành một đường thẳng ngăn cách giữa hai chúng tôi.

“Tuyệt.” Tôi cầm một cốc rượu lên và uống. Tôi không thích gin nhưng vì cô ấy tôi sẽ uống, “Tên của cô là gì?” Tôi hỏi

“hmmm, ngài có thể gọi tôi là gì cũng được.”

“Ồ, đó là một cái tên thật đặc biệt. Gì cũng được. Tôi chưa gặp ai có cái tên như vậy trước đây.”

“Chuyện đó không vui đâu... Ý tôi là ngài có thể gọi tôi thế nào cũng được.” Cô ấy bướng bỉnh trả lời.

“Vậy là cô sẽ không cho tôi biết tên của cô. Tại sao? Có phải cô đang bị FBI truy nã không đấy? Cô đã ăn trộm gì sao?”

“Chuyện đó không buồn cười chút nào.”

Cô ấy thật sự sẽ không cho tôi biết tên. Thật là một cô gái bí ẩn. “Được thôi, tôi sẽ gọi cô là Red.”

“Red?”

“Yeah, bởi vì cô đang mặc váy màu đỏ, đi giày đỏ và một mái tóc cũng đỏ nốt.”

“Đó là màu hoe... Ý tôi là tóc tôi màu đỏ hoe”

“Hoe... Cái tên đó rất phù hợp với cô đấy, vậy tôi sẽ gọi cô là Ginger.”

Cô ấy đột nhiên im lặng một lúc. Sau đó nói “Yeah, Ginger... Tôi thích cái tên đó” Cô ấy cười và gật đầu “Vậy ngài tên là gì?”

“Hmmm... Có cố gắng. Tôi cũng sẽ không nói có cô tên thật của tôi. Cứ gọi tôi là gì cũng được.” tôi đáp

Cô ấy muốn chơi trò bí ẩn vậy tôi sẽ cùng chơi với cô ấy cho vui.

Tôi đang mặc một chiếc quần bò rách, áo sơ mi đen và một chiếc áo khoác da màu nâu. Tóc của tôi thì trông chả khác gì một ngôi sao nhạc rock, râu ria mọc lởm chởm. Tôi mới tốt nghiệp cách đây hai tháng và kể từ đó tới giờ tôi vẫn chưa hề cắt tóc hay cạo râu. Giờ thì trông tôi hoàn toàn không có vẻ gì là con của một tỉ phú cả. Sẽ không ai trong quán bar nhỏ bé này có thể nhận ra tôi là Eros Petrakis.

“Được thôi... um... Vậy tôi sẽ gọi ngài là... Joseph.” Cô ấy nói.

“Chúng ta sẽ hạ cánh xuống tòa nhà Petrakis bây giờ thưa ngài.”

Tiếng phi công của tôi nói qua thiết bị nghe trên không làm cắt ngang dòng hồi tưởng của tôi.

“Tôi biết rồi, Mike.” Tôi ổn định chỗ ngồi, cảm thấy vô cùng tức giận với bản thân. Máu trong người tôi sôi sục đầu tôi ong lên với những suy nghĩ về sự ngu ngốc của chính bản thân mình

Lẽ ra tôi phải tiếp cận, nói chuyện với cô ấy ngay lập tức. Tôi đã tìm cô ấy suốt hơn hai năm qua và giờ khi tôi đã tìm thấy cô ấy thì tôi lại để lỡ cô ấy một lần nữa. Tôi thật ngu ngốc, hết sức ngu ngốc. Nào tôi gần như ngừng hoạt động ngay khi tôi nhìn thấy cô ấy.

Trực thăng cuối cùng cũng hạ cánh an toàn trên nóc tòa nhà Petrakis sau một lúc lâu do thời tiết xấu.

“Giới đây, Mike”

“Cảm ơn ngài Petrakis” Người phi công cười, yên tâm vì mình đã điều khiển trực thăng rất nhuần nhuyễn.

Tôi ngay lập tức đi vào văn phòng, lấy điện thoại và gọi cho Jade. Tôi cần một tách café, ngay bây giờ. Đó là thứ duy nhất có thể giúp tôi giải tỏa lúc này.

Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được. Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong điện thoại.

Mẹ kiếp, cô ấy đâu rồi? Tôi gọi cô ấy một lần nữa, vẫn không ai nghe máy. Tôi nhìn đồng hồ, đã 10 giờ tối.

Tôi lấy điều khiển, mở rèm ra và nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi nhìn thấy nơi mà Jade và gia đình cô ấy đang ở. Nó chỉ cách đây một vài tòa nhà và tôi hoàn toàn có thể nhìn thấy nó từ phòng ngủ.

Tôi gọi cho cô ấy một lần nữa nhưng vẫn là giọng nói thu âm đều đều vô cảm vang lên.

Jade đâu rồi?

Tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng vì không thể liên lạc với cô ấy. Thay vì nghĩ về Ginger, tôi lại nghĩ tới

Jade. Có lẽ cô ấy đang ngủ và tắt điện thoại thôi.

Tôi kêu lên, bỏ cuộc sau khi gọi cho cô đến lần thứ 10.

JADE

Mãi đến gần sáng tôi mới tới New York. Một chuyến đi thật mệt mỏi vì vậy tôi đã ngủ gần hết quãng đường. Tôi rất ham ngủ, tôi có thể ngủ ở bất cứ đâu, trên ghế, trong bồn tắm, và thậm chí khi tôi còn nhỏ tôi đã từng ngủ quên trong toilet.

Điện thoại tôi bị sập nguồn bởi tôi nghe nhạc suốt quãng đường. Tôi rất thích hát hò và nghe nhạc nhưng thật không may vì giọng của tôi thật kinh khủng. Tôi không thể nào hát đúng giai điệu của bài hát. Cha tôi cũng hoàn toàn bất lực trong việc dạy tôi hát hò.

Ừ thì có thể tôi hát không hay nhưng tôi lại kash có năng khiếu trong việc nhảy nhót. Tôi học Ba-lê từ khi lên sáu tuổi. Tôi luôn là người biểu diễn văn nghệ ở trường và cả ở nhà hát nữa. Nhưng rồi mọi thứ đột nhiên kết thúc, như một giấc mơ. Và giờ thì tôi không bao giờ mơ tưởng tới việc nhảy nhót hay múa may gì nữa.

Tôi mở cửa nhà bằng chìa khóa của mình, đặt chiếc túi xách da cũ mềm và đóng quà mà bà và cô Annie gửi tặng mẹ tôi và Sapphire trên bàn. Tôi nhìn quanh nhà, xem xét từng căn phòng, từng món đồ nội thất, tôi vẫn chưa thể tin nổi rằng chúng tôi đã thật sự có một ngôi nhà... Không phải là một ngôi nhà bình thường... mà là một ngôi nhà với đầy đủ tiện nghi tại New York.

Tôi ngồi xuống ghế sofa, thở dài. Tôi không hiểu sau nhưng tôi cảm thấy có gì đó không đúng về chuyện mẹ tôi đã trúng thưởng được ngôi nhà này. Điều đó quá phi lý.

Mất tôi nhìn chăm chú về phía cây thông Noel sau đó nhìn xuống gói quà bên dưới gốc cây.

Tôi có nên đưa nó cho anh ta không? Nhớ anh ta không thích nó thì sao?

Tôi quỳ xuống trước cây thông Noel và đặt món quà vào trong túi xách.

Hôm nay là chủ nhật, tôi tới nhà thờ cùng với gia đình mình. Chúng tôi đã ăn trưa ở một nhà hàng khá ngon sau đó đi mua sắm và xem phim. Khi chúng tôi về đến nhà thì đã gần 6 giờ tối.

Tôi lục tìm chìa khóa nhà trong túi xách, Tôi đã vô tình chạm phải túi quà khi rút tay ra. Sapphire đã nhìn thấy nó.

“Chị nên tặng nó cho ông chủ của chị đi trước khi chị làm vỡ nó.”

“Mày mai chị sẽ đưa.”

“Tại sao không phải là bây giờ?”

“Chị không nghĩ rằng anh ta có nhà. Giờ này có lẽ anh ta đang ở biệt thự của cha mẹ.”

“Sao chị không thử đi. Dù sao thì cũng chỉ cách có vài dặm nhà thôi mà.”

“Yeah, em nói đúng. Chị đi tắm đây.” Tôi bước vào nhà sau đó đi thẳng tới phòng tắm.

Vài phút sau, tôi đã có mặt ở tòa nhà Petrakis. Bà Doris ra mở cửa cho tôi.

“Chúc mừng Giáng sinh bà Doris.” Tôi ôm lấy bà và thơm lên hai gò má.

“Cháu yêu, chúc mừng Giáng sinh. Cảm ơn cháu vì món quà, Jade ạ. Ta rất thích khăn quàng.”

“Không có gì đâu ạ. Cháu cũng cảm ơn vì món quà của bà. Um... Ngài Petrakis có nhà chứ ạ?”

“Yeah, ngài ấy đang ở trong phòng thay đồ. Cháu đến lúc lắm rồi vì cậu ấy chuẩn bị ra ngoài ăn tối cũng ra đình tối nay. Bà của cậu ấy từ Brazil mới tới và cả cô chú và họ hàng từ Canada nữa.

“Um... Chắc đoán rằng ngài ấy đang rất mệt. Cháu sẽ tặng quà cho ngài ấy vào ngày mai vậy.”

“Tặng quà sao?” Bà Doris hỏi.

“Er... Vâng, cháu về đây.” Tôi cảm thấy rất ngượng khi bà Doris nhướn mày lên nhìn tôi. Có lẽ tôi không nên tặng quà cho anh ta. Anh ta là ông chủ của tôi. Thêm vào đó nữa thì có lẽ anh ta sẽ cảm thấy rất kỳ cục khi nhận quà từ nhân viên của mình

Tôi lập tức quay ra phía cửa và ra khỏi căn hộ. Tôi không muốn bị Petrakis bắt gặp ở đây.

“Tạm biệt bà Doris.” Tôi mở cửa căn hộ để bước ra ngoài thì đột nhiên có ai đó nói

“Jade?”

Ồiiiiiiiiiiii. Tôi từ từ quay lại và nhìn thấy Petrakis từ xa, trông vô cùng nổi bật với bộ vest màu đen. Mắt chúng tôi chạm nhau.

Tôi nhìn khắp nơi tìm Doris nhưng bà ấy đã rời đi và để chúng tôi lại một mình.

“Chào... um... chào buổi tối thưa ngài... Tôi tới để đưa cho ngài...” tôi mở túi xách và lấy món quà ra “...Cái này.”

Tôi đi về phía anh ta còn anh ta cũng sải bước về phía tôi, chúng tôi gặp nhau ở giữa phòng khách.

“Cái gì đây?” anh ta cười và nhận lấy túi quà.

“Quà Giáng sinh của tôi, cho ngài... er... um... chúc ngài sáng sinh an lành.”

Anh ta ngay lập tức mở gói quà, háo hức y như một đứa trẻ, xé gói giấy và chiếc hộp đựng. Mắt anh ta sáng lên khi nhìn thấy một chiếc tách để uống Espresso trong đó

“hy vọng rằng ngài thích nó. Nó không đắt được như... um... chiếc tách cổ thời Minh nhưng... nó rất phù hợp để uống espresso.”

Anh ta im lặng một lúc. Nhìn chằm chằm vào chiếc tách café, như thể nó kỳ lạ lắm. Sau đó lại cười và nói. “Cảm ơn cô, tôi rất thích nó.”

Tôi thở phào, cảm ơn Chúa, anh ta thích món quà của tôi. “Tôi về đây, thưa ngài. Um... Tạm biệt.”

“Đợi một chút, đừng đi vội” Anh ta nói sau đó biến mất ngay lập tức. chắc là quay về phòng.

Tôi đứng đó đợi và khoảng một phút sau, anh ta quay lại với một gói quà màu cam.

“Chúc Giáng sinh vui vẻ, Jade. Đây là quà tặng cô. Hy vọng rằng cô cũng thích nó.” Anh ta cười và đưa món quà cho tôi.

Tôi mở túi quà. Mắt tôi mở to khi tôi nhìn thấy trong đó. Đó là một chiếc túi xách hiệu Hermes màu

nâu rất đẹp.

“Tôi... Tôi không thể nhận chiếc túi này được. Tôi biết rằng nó rất đắt.” Tôi cố gắng dúm chiếc túi lại tay anh ta nhưng anh ta không nhận.

“Không... không... nó không đắt, nó đang được giảm giá. Mẫu mã này đã lạc lậu vì vậy nó rất rẻ.”

Tôi quyết định không hỏi anh ta về giá của nó và nhận món quà. Tôi biết anh ta thật lòng muốn tặng nó cho tôi.

Tôi gật đầu. “um... cảm ơn ngài vì món quà. Tôi về đây. Chúc ngài Giáng sinh vui vẻ.” Tôi quay người và bước về phía cửa.

“Đợi một chút.”

Tôi dừng lại, quay người về phía anh ta một lần nữa.

“Cô có thể đi cùng tôi tối nay được không?”

“Tối này?” Tôi nhìn chiếc váy hoa rộng thùng thình mình đang mặc rồi lại nhìn anh ta.

“Đúng vậy.” anh ta đáp.

“Bà Doris nói rằng ngài sẽ đi ăn cùng gia đình.”

“Ừm, đúng vậy, nhưng tôi cần cô đi cùng... với tư cách là... một trợ lý riêng.

“Nhưng tôi đang mặc quần áo bình thường.”

“Không, đừng lo, trông cô rất đẹp.” Anh ta cởi chiếc áo khoác ra, sẵn tay áp sơ mi lên tới khuỷu sau đó đưa tay vào rồi tung mái tóc được chải gọn gàng của mình

“Đi thôi?” anh ta nói, nở một nụ cười vô cùng ấm áp

Tôi không còn lựa chọn nào khác vì vậy tôi gật đầu.

*****

Dịch xong chương này cảm thấy anh Eros đúng là cao thủ tán gái =)))

Ăn mặc luộm thuộm đầu tóc bù xù thế mà vẫn bắt chuyện được =))

CÔ GÁI ĐẲNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Gặp Gỡ Gia Đình Petrakis

Xinh đẹp không phải là từ để chỉ một khuôn mặt hoàn mỹ mà để nói về một trái tim ấm áp, một tâm hồn thuần khiết.

EROS

“Con đang nghĩ gì thế? Đây là một bữa tiệc gia đình.” Mẹ tôi, Nina Petrakis nói ngay khi bà yêu cầu tôi tới phòng nhạc. “Con không nên mang theo trợ lý riêng của mình tới đây.”

“Vậy tại sao nhà Valientes lại ở đây? Họ cũng không phải người trong nhà mà.”

“Eros, mẹ hy vọng một ngày nào đó chúng ta sẽ là người một nhà. Mọi người đều mong muốn con sẽ kết hôn Stella và con đã nói rằng con sẽ suy xét về điều đó, nhớ chứ?” Stella đứng đầu danh sách các nàng dâu mà bố mẹ tôi muốn tôi kết hôn và cái trò gán ghép của họ thật sự khiến tôi phát điên lên được.

“Vì Chúa, đó là từ 5 năm trước rồi, khi con vẫn còn ở tuổi vị thành niên và lúc đó con còn hoàn toàn say xỉn. Mẹ không nên tin vào nhwuxng gì mà con đã nói trước đây. Thêm vào nữa thì con chỉ đồng ý với tất cả những gì mẹ và cha nói để tránh bất hòa trong gia đình thôi.”

“Nhưng con cũng thấy rằng con bé rất xinh đẹp mà. Nhìn mà xem, con bé đã trở thành một cô gái rất tuyệt vời.”

“Mẹ, với con thì mọi phụ nữ đều đẹp. Điều đó chẳng quan trọng gì cả.”

Tôi hét ầm lên. Yeah, Stella Valiente là con gái độc nhất của Rafael Valiente, một tỉ phú người Ý, một trong những ông trùm lớn nhất thế giới trong lĩnh vực dầu mỏ. Mẹ của cô ta, Natalie Monteiro là cô của Inigo.

Stella là một cô gái rất thanh tú, mong manh, giỏi giang, đức hạnh và chung thủy. Với mái tóc đen nhánh và làn da trắng như tuyết, trông cô ấy thật chẳng khác nào một con búp bê bằng sứ. Yeah, và cô ta cũng được gia đình nâng niu hết như một con búp bê vậy, đặc biệt là ba người anh của cô ta, Franco, Manuel và Xander. Họ lúng nhúng cũng tìm mọi cách để dọa dẫm tôi, với suy nghĩ rằng tôi sẽ phải cúi đầu bởi tôi sẽ cưới em gái họ. Thật ngu ngốc. Họ nên biết rằng tôi không bao giờ cúi đầu trước bất cứ ai.

Tôi hơn hẳn hơn mấy tên ngốc đó về cả tầm ảnh hưởng đối với kinh tế thế giới, danh tiếng và cả tiền bạc.

“Nhìn con xem, Con thậm chí còn không ăn mặc cho tử tế nữa. Vest của con đâu rồi?” Bà ấy nhìn tôi chằm chằm đầy tức giận “Tất cả đã bị phá hỏng, trên bàn không có đủ chỗ ngồi và đầu bếp của chúng ta chỉ chuẩn bị đồ ăn cho 12 người thôi.”

Tôi đi về phía sau ba, nhẹ nhàng mat-xa “Sao mẹ lại phải bực mình vì những chuyện nhỏ nhặt thế. Điều đó không tốt cho mẹ đâu. Mắt mẹ sẽ xuất hiện thêm nhiều nếp nhăn đấy. Jade sẽ ngồi chỗ của con. Con không đói. Con sẽ gặm sandwich trong nhà bếp sau.”

“Không được! Con biết là mẹ không thể để con làm thế”

Tôi cười, tiếp tục mát-xa vai cho bà “Vây hãy để cô ấy ngồi cạnh con, được chứ.”

Mẹ tôi thở dài. “Mẹ sẽ tới nhà bếp và yêu cầu đầu bếp lấy thêm chỗ cho khách”

“Cảm ơn mẹ.”

Khi mẹ tôi đang quay người bước đi, bà đột nhiên dừng lại trước khi mở cửa “Cái túi xách mà Jade đang dùng là con đưa cho con bé à?”

Tôi thở mạnh. Bà ấy nhận ra chiếc túi. À thì điều đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên lắm. Mẹ tôi có cả một bộ sưu tập các loại túi xách và bà là một chuyên gia trong việc nhận định hàng xịn và hàng nhái. “Vâng” tôi thừa nhận.

Bà gật đầu “Cha con cũng đã tặng mẹ một chiếc giống hệt như vậy màu đen làm quà Giáng sinh. Đó là mẫu trong bộ sưu tập mới nhất của Hermes và nó đáng giá cả gia tài. Con bé có biết điều đó không?”

“Chắc là không ạ.” Tôi nhún vai.

“Và con cũng vừa mới tặng con bé một ngôi nhà.” Bà nhướn mày “Và con bé thì vẫn tưởng rằng đó là nhờ mẹ nó trúng thưởng trong siêu thị”

Khốn kiếp! Ai nói với bà về chuyện đó vậy? Đó là một bí mật cơ mà.

Dường như những bà mẹ luôn biết tất cả mọi thứ liên quan tới con cái của họ.

“Đừng lo lắng con trai, mà sẽ không nói với ai đâu. Cha con và Chloe cũng không biết về chuyện này.”

“Ai đã nói với mẹ thế?” Tôi gật đầu đầy thất vọng. Tôi muốn sự riêng tư. Nếu được thì tôi không muốn bất cứ ai biết về những gì mà tôi đã làm, đặc biệt là gia đình tôi.”

“Saamantha. Bà ấy đang họp với quản lý bất động sản khi con gọi cho anh ta để hỏi tìm nhà. Bà ấy vẫn cập nhật thông tin thường xuyên cho mẹ từ lúc đó.”

Samantha Miller Monteiro. Mẹ của Inigo, bạn thân của mẹ tôi. Họ luôn hứng thú với việc kể cho nhau nghe về con cái cũng như những bí mật của chúng.

Ôi, phụ nữ!

“Con biết việc mình đang làm, và đó là tiền của con. Con đã làm việc rất chăm chỉ để kiếm được. Con có thể dùng nó vào bất cứ việc gì mà con muốn” tôi trả lời, nhét tay sâu hơn vào túi quần

“Dĩ nhiên là con có thể rồi, con trai” Mẹ tôi cười, khẳng định một lần nữa rằng bà không có ý định can thiệp vào bất cứ quyết định nào của tôi. “Mẹ chỉ tự hỏi liệu hành động đó được xem như là con đang làm từ thiện hay... giữa con và Jade đang có gì đó mà mẹ nên biết hay không.”

Tôi cười với bà và lắc đầu.

“Mẹ nghĩ quá nhiều rồi. Mẹ đi và yêu cầu với bếp trưởng đi. Khách của mẹ sắp chết đói hết rồi.”

“Ồi, đúng rồi, chúng ta sẽ nói chuyện sau.” Bà nói về đi ra khỏi phòng.

JADE

Lẽ ra tôi không nên tới đây. Đây không phải là chỗ dành cho tôi. Tất cả mọi người đều đang nhìn tôi từ

đầu tới chân như sinh vật lạ. Trông tôi chẳng khác nào con bé ăn xin khi so với những người phụ nữ trong những bộ trang phục đẹp đẽ và đắt tiền kia. Họ đều trang điểm rất xinh đẹp, đầu tóc được chải chuốt cầu kì cùng những bộ trang sức sáng bóng đắt tiền. Tôi cảm thấy vô cùng lạc lõng. Giá như ở giữa sàn có thể xuất hiện một cái lỗ cho tôi chui xuống.

Tôi vẫn nhớ như in biểu cảm của mẹ Eros khi anh ấy giới thiệu tôi với bà. Mắt bà mở tròn vì ngạc nhiên và nhìn Eros với anh mắt kiêu, Con mang cái gì đến đây thế này?

Nhưng sau đó bà ấy lập tức bình thản trở lại, chào hỏi tôi rất thân thiện và giới thiệu tôi với chồng của bà, tức cha của Eros, ngài Markos Petrakis.

“Anh yêu, em muốn anh gặp Jade Collins. Cô ấy từng là người giúp việc trong căn hộ của Eros và giờ thì cô ấy là trợ lý riêng mới của thằng bé.”

“À, dĩ nhiên rồi.” Ngài Petrakis khoác vai vợ mình, kéo bà lại gần hơn “:Rất vui được gặp lại cô Jade” Ông ấy cười với tôi sau đó nhìn vợ mình “ Em biết đấy, Eros rất thích café mà Jade pha. Thần gbes nói ddos là món café ngon nhất mà nó từng được uống.”

“Vâng, em biết. Eros cũng đã nói với em về điều đó, em rất muốn được nếm thử một tách.” Bà Petrakis nói.

“Dĩ nhiên rồi thưa bà. Hãy nói với tôi bất cứ lúc nào bà muốn.”

Bà Petrakis cười sau đó xin phép rời đi. Tôi nhìn thấy bà đi về phía Eros và họ cùng nhau rời khỏi phòng khách.

Ngài Markos Petrakis hỏi tôi về mấy nguyên liệu tôi dùng để pha café. Sau đó ông kể cho tôi nghe về những loại café ngon nhất mà ông nhwuxng được thử ở những đất nước khác nhau. Sự đậm đà của café ở Costa Rica, hương vị của café Jamaican và sự độc đáo trong café ở Puerto Rican.

“Gì vậy, một bài thuyết trình về café ạ?”

Tôi nghe thấy một giọng phụ nữ vang lên phía sau mình. Tôi quay lại và nhìn thấy một cô gái trẻ vô cùng xinh đẹp đang cười với tôi. Cô ấy thật hoàn hảo và lộng lẫy. Cô ấy hoàn toàn nổi bật giữa các cô gái xinh đẹp trong phòng.

“Con yêu, cha đang kể cho Jade nghe về những loại café mà cha đã từng uống. Con biết rằng cô ấy pha café rất ngon chứ?”

“Thật sao? Wow. Gia đình tôi rất thích uống café. Đặc biệt là cha tôi và anh Eros. Nhân tiện thì tên tôi là Chloe.”

“Tôi là Jade, er... là trợ lý riêng của ngài Petrakis

“Ồ, tôi hiểu. Tôi lại cứ tưởng cô là bạn gái anh ấy cơ.” Cô ấy nhướn lông mày đầy vẻ dò hỏi

“um... không... dĩ nhiên là không rồi thưa cô.”

Cô ấy cười và nói “Tôi đang đùa cô thôi, Jade. Hãy gọi tôi là Chloe.”

“Vậy tôi xin phép thưa các quý cô. Jade, cô ở lại cùng với Chloe nhé.”

“Vâng, ngài Petrakis. Um.. Cảm ơn ngài.”

Tôi cảm thấy rất ngại ngùng khi đứng cùng với em gái của Eros, Chloe Petrakis. Mặc dù cô ấy rất thân thiện và luôn cười với tôi rất thoải mái nhưng tôi vẫn cảm thấy có chút không đúng. Cô ấy trông như một nàng công chúa, một ngôi sao nổi tiếng vậy... còn tôi thì hoàn toàn lu mờ trước sắc đẹp của cô ấy.

“Cô có muốn cùng tôi tới vườn hoa hồng không Jade?”

“Dĩ nhiên rồi, tôi rất thích hoa hồng..”Tôi đồng ý ngay tức khắc và đi theo cô ấy.

Vườn hoa rất đẹp. Có đủ loại hoa hồng với đủ màu sắc – đỏ, trắng, hồng đào, vàng và hồng – rực rỡ trobông với hương thơm ngào ngạt. Vô cùng dễ chịu. Mảnh vườn cũng được chăm sóc rất cẩn thận. Các loại hoa hồng cùng màu được trồng thành khóm với nhau và được bao quanh bởi đá sỏi.

“Đây từng là sân chơi của chúng tôi khi chúng tôi còn nhỏ. Nhưng khi tôi vào đại học thì Eros bắt đầu trồng hoa hồng tại đây vào mỗi cuối tuần. Anh ấy tự mình xới đất và bố trí vườn hoa.

“ngài ấy trông hết số hoa này ư?”

“Đúng vậy, tất cả. Mẹ tôi rất cô đơn khi chúng tôi không còn ở nhà thường xuyên như trước nữa. Ít nhất thì nó cũng khiến mẹ tôi bận rộn và vui vẻ hơn.”

Tôi cảm thấy rất ấn tượng với ông chủ của mình. Tôi có thể nhận ra được anh ấy yêu mẹ của mình tới mức nào. Quả là một người đàn ông của gia đình. Anh ấy thích nấu ăn và làm vườn.

Chloe ngắt một bông hoa hồng và cài nó lên tai phải của ôi. Sau đó cô ấy nhìn tôi chăm chăm từ trên xuống dưới. Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Cô rất đẹp. Cô chỉ không muốn thể hiện nó ra thôi.” Cô ấy nói.

“Không phải thế.”

“Cô là Jade. Tôi biết cô rất đẹp khi tôi nhìn thấy... và tôi cũng có thể hiểu được lại sao anh Eros lại thích cô.”

“Um, tôi nghĩ rằng cô đã hiểu sai về sự có mặt của tôi tới nay.”

Cô ấy lại nở một nụ cười hoàn mỹ sau đó lắc đầu ” Cô là người phụ nữ đầu tiên anh ấy mang về nhà để gặp gia đình – và cái cách mà anh ấy cô... rất khác... rất đặc biệt. Tôi mừng vì cô rất điềm đạm. Thỉnh thoảng tôi cảm thấy rất khó chịu mấy người phụ khác cứ tìm đủ mọi cách để quyến rũ anh trai tôi. Họ thậm chí còn lợi dụng tôi. Họ muốn trở thành bạn tôi chỉ để tiếp cận với anh ấy.”

“Không... ngài ấy chỉ là ông chủ của tôi thôi thưa cô.”

“Hãy gọi tôi là Chloe.”

“Ý tôi là cô Chloe. Ngài ấy nói rằng cần tôi có mặt ở đây để tiện sai bảo.”

“Hahaaa.. Anh ấy nói vậy sao? Đừng tin những gì anh ấy nói. Tôi chắc rằng anh ấy thích cô.”

“Tôi không nghĩ vậy. Quan hệ của chúng tôi chỉ là quan hệ bình thường giữa ông chủ và nhân viên thôi.”

Cô ấy nhìn chăm chăm chiếc túi xách của tôi. “Anh trai tôi không tin vào tình yêu, cũng không thích mấy trò lãng mạn. Anh ấy đã nhìn thấy những điều mà tình yêu có thể gây ra, người ta phải chịu đựng vì

nó hay chết vì nó nhưn thế nào... giống như những gì xảy ra với cha mẹ tôi. Đối với anh ấy tình yêu là ác mộng, là thứ có thể hủy hoại con người. Anh ấy không muốn trở nên giống như vậy.”

“Có lẽ ngài ấy chưa yêu bao giờ.”

“Chắc chắn rồi. Cô đã yêu bao giờ chưa Jade?”

“Um... Rồi. nhưng anh ấy không yêu tôi.”

:Thật đáng buồn. Chúng ta rất giống nhau. Tình yêu đầu của tôi cũng rất tệ. Anh ta là một tên ác quỷ và anh ta là bạn thân của anh trai tôi. Anh ta đã khiến tôi sống trong khổ sở suốt mấy năm trời. Cho tới tận bây giờ, tôi vẫn không thể tin nổi tại sao anh lại có thể làm như thế với tôi. Tôi căm hận anh ta.”

Bạn thân của anh trai cô ấy? Vậy đó là Inigo Monteiro.

“Nhưng cô sẽ không thể hạnh phúc nếu cô cứ hận một ai đó. Lòng hận thù sẽ chẳng giải quyết được vấn đề gì cả. Nếu cô muốn quên anh ta thì đừng căm hận anh ta. Hãy học cách tha thứ và lãng quên.”

Chloe thờ dài nảo nuột “Điều đó chẳng dễ dàng chút nào. Nhưng tôi sẽ suy nghĩ về những gì cô nói. Nó cũng có ý đúng.” Cô ấy cười và bước tới gần tôi hơn. Chúng tôi cứ đứng đó, chiêm ngưỡng vẻ đẹp tuyệt vời của vườn hoa hồng trước mắt. ” Tôi có thể thấy rằng cô là một cô gái rất tốt, Jade ạ. Tôi biết đó là một trong những lý do mà Eros thích cô.”

“Um... vâng, như là trợ lý riêng của ngài ấy.”

“Eros cần phải được ai đó nhắc đi nhắc lại với anh ấy rằng anh ấy không phải là Chúa trời. Anh ấy quá độc đoán bở tiền và quyền lực của anh ấy. Đôi khi chính tôi cũng không thể hiểu nổi anh ấy nữa.” Cô ấy lại tiếp tục nở một nụ cười với tôi.

“Em đang dọa cô ấy đấy, Chloe. Anh không nghĩ rằng anh sẽ tha thứ cho em nếu ngày mai cô ấy nộp đơn xin việc cho anh đâu.”

Giọng nói của Eros vang lên khiến chúng tôi giật thót mình vì ngạc nhiên. Hai chúng tôi ngay lập tức quay về phía anh ấy đang đứng chỗ cửa ban công.

“Ồ! Em chỉ nói cho ấy biết suy nghĩ của em về anh thôi mà anh trai. Anh thật tốt bụng, ân cần và tử tế. Một mẫu anh trai lý tưởng, phải không Jade.”

Tôi cười và hướng ánh mắt nhìn về điển trai khó cưỡng nổi Eros về phía Chloe xinh đẹp rạng ngời.

“Tới giờ ăn tối rồi. Cả hai người hãy vào nhà đi, ngay bây giờ.

09c[z

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Thậm chí tôi còn chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ yêu anh. Chỉ có duy nhất một thứ mà tôi biết, tôi biết nó từ trong từng bộ phận của cơ thể, từ đầu tới chân, tôi biết nó tận sâu trong lồng ngực trống rỗng – cái cách tình yêu có thể trao cho ai đó sức mạnh để phá hủy bạn.”

– Stephenie Meyer, Twilight

EROS

“Xin chào, em khỏe chứ?” Tôi chào Stella sau đó trao cho cô ấy một cái ôm nhẹ

“Em khỏe, cảm ơn anh” Cô ấy đặt tay lên tay tôi “anh không tới dự tiệc sinh nhật của em vào tháng trước.”

“Lúc đó anh đang ở Nga.” Tôi lùi một bước, khiến tay cô ấy trượt khỏi cánh tay tôi

“Em đã rất mong rằng anh sẽ đến” Cô ấy trả lời, nở một nụ cười quyến rũ như mọi lần.

Tôi cười. “Thỏa thuận kinh doanh quan trọng với anh hơn việc đi tới một đất nước khác chỉ để dự tiệc, Stella à.”

Cô ấy chớp mắt, có lẽ để giấu đi nỗi đau “Em hiểu. anh là một người bận rộn, giống cha em.”

Tôi đột nhiên cảm thấy tội lỗi. Sao tôi lại ác mồm ác miệng với cô ấy tới vậy. Việc gán ghép đó thậm chí cũng chẳng phải chủ ý của cô ấy

Thực tế mà nói, Stella chính là mẫu phụ nữ lý tưởng để lấy làm vợ cho những người đàn ông giống như tôi. Cô ấy là con của một tỉ phú và cô ấy biết cách ứng xử khi làm vợ một tỉ phú. Cô ấy đã được dạy dỗ những điều như vậy

Bên cạnh đó chúng tôi còn có rất nhiều bạn chung, những mối liên hệ chung, những người mà chúng tôi cùng qua lại. Từ trước tới giờ, chúng tôi luôn gặp nhau trong những bữa tiệc, những dịp đặc biệt hay các sự kiện quan trọng. Cha mẹ chúng tôi là bạn thân của nhau, anh họ của cô ấy, Inigo, là bạn thân nhất của tôi.

Cha mẹ chúng tôi muốn chúng tôi sẽ kết hôn với nhau. Vì những lý do rất hiển nhiên. Để hai tập đoàn Petrakis và Valiente có thể hợp tác với nhau trong thị trường kinh doanh thế giới.

Nhưng, tôi không ngu ngốc tới mức lại đi vào vết xe đổ đó một lần nữa. Tôi sẽ không bao giờ kết hôn chỉ vì những lý do đó. Tôi có chính kiến của riêng mình, tôi sẽ là người quyết định sẽ kết hôn với ai và vào lúc nào. Không ai có thể ép buộc tôi, kể cả cha mẹ tôi đi chăng nữa.

Tập toàn Valiente chẳng là gì khi so sánh với tập đoàn Petrakis. Việc hợp tác giữa hai tập đoàn đồng nghĩa với việc chúng tôi sẽ bị thua thiệt và bất lợi.

Ích gì? Tôi không gọi đó là ích gì. Đó là việc hoàn toàn dễ hiểu. Chọn một người phù hợp để có thể chia sẻ mọi thứ và tin tưởng lẫn nhau. Thị trường kinh doanh luôn tràn ngập những kẻ với khao khát cạnh tranh, phá hủy, điều khiển và thống trị.

Tôi ngồi ở đầu kia của bàn ăn, đối diện với cha tôi. Tôi ngồi giữa Stella và Jade. Stella đang nói chuyện với em họ tôi, Paul, cậu ta rõ ràng đã bị cô ấy mê hoặc.

Jade ngồi bên cạnh, cô ấy không biết cách cư xử thế nào cho đúng. Cô ấy chỉ ăn trong im lặng và lắng nghe mọi người nói chuyện. Trông cô ấy có vẻ rất thích thú với đồ ăn, đồ tráng miệng và rượu vang trước mặt.

Có tất cả 13 người đang ngồi trên bàn ăn. Cha mẹ tôi, Chloe. Còn có bà tôi, Karina Martins Anderson. Em gái của mẹ tôi Claudia và chồng của cô ấy, chú Raymund và con của họ Paul và Cassandra. Sau đó là nhà Valientes, Stella và cha mẹ cô ấy, Rafael và Natalie. Và dĩ nhiên cuối cùng là tôi và Jade

Cha tôi và Rafael Valiente đang mãi nói chuyện với nhau. Họ lại nói về kinh tế. Họ thường cố gắng kéo tôi vào cuộc hội thoại của họ nhưng tôi chỉ trả lời những gì được hỏi và không nói gì thêm.

Chúa ơi, đây là bữa ăn gia đình, không phải hội nghị kinh doanh.

“Vây, buổi trình diễn Giáng sinh của em thế nào rồi Cassandra?” Tôi hỏi em họ tôi, Cassandra, một ca sĩ nhạc pop nổi tiếng ở Canada.

“Rất tuyệt. Chỗ ngồi chật kín và khán giả rất thích nó. Đó là một sự kiện khá thành công.”

“Bà nghe nói rằng tất cả số tiền con kiếm được từ đó sẽ được mang đi làm từ thiện giúp những đứa trẻ bị mắc bệnh ung thư tại Canada.” Bà tôi hỏi Cassandra.

“Vâng, đúng rồi ạ.”

“Bà rất mừng vì con có lòng thương người như vậy, hãy cố phát huy nhé.”

“Cảm ơn bà.”

“Bà rất muốn được nghe cháu hát cho chúng ta sau bữa tối, Cassandra. Và... Chloe có thể chơi violonlin, giống như ngày trước vậy.” Mắt bà chuyển từ Cassandra sang Chloe.

“Chắc chắn rồi.” Chloe cười. Con bé không phải một nhạc công violin chuyên nghiệp nhưng nó chơi khá tốt. con bé vẫn thường biểu diễn trong trường, các bữa tiệc và sự kiện.

“Ồ và hãy để Stella chơi piano nữa. Con bé đã đạt giải ba trong cuộc thi piano ở Ý vào năm ngoái mà.” Mẹ tôi phấn khích.

“Dĩ nhiên rồi. Phải không Stella”. Bà Natalie Valiente hỏi con gái mình

“Vâng, thưa mẹ.”

“Ta rất mong chờ tiết mục biểu diễn của các cháu đấy.” Cô Claudia nói đầy phấn khích.

Tất cả mọi người đều bật cười trước phản ứng của cô Claudia.

“Đợi chút” Paul đột nhiên nói lớn, cắt ngang tiếng cười của mọi người. Sau đó nói “Vây còn Jade thì sao? Cô có muốn cùng biểu diễn với các cô ấy tối nay không?”

Jade tròn mắt đầy kinh hãi. Cô ấy bị sốc bởi lời đề nghị của Paul.

Tôi chỉ muốn túm lấy Paul và đâm vào miệng anh ta ngay lúc đó. Jade hát rất tệ và với hoàn cảnh gia đình như vậy ắt hẳn cô ấy không biết chơi bất cứ một loại nhạc cụ nào.

“Không... không.. Hãy mặc kệ cô ấy, Paul. Cô ấy rất hay xấu hổ.” Tôi lắc đầu, hoàn toàn không đồng ý với ý kiến cho Jade tham gia cùng.

“Thôi nào, Eros. Anh có phải cha Jade đâu. Cô ấy có thể tự quyết định chuyện đó được mà.” Paul nói và khiến tôi cứ nhìn chăm chăm về phía anh ta đấy khó chịu.

Tất cả mọi người đều nhìn Jade đợi chờ câu trả lời của cô ấy. Mắt cô ấy mở to và vô tình chạm mắt tôi. Sau đó cô ấy nhìn hết người này tới người khác trong bàn ăn. Và cuối cùng thì, cô ấy gật đầu.

Mẹ kiếp!

Một lúc sau, tất cả mọi người đều tập trung ở phòng khách. Cassandra mở màn với bài cover ca khúc “Listen” của Beyonce Knowles.

Hãy lắng nghe bài hát trong tim tôi

Một giai điệu tôi có thể bắt đầu nhưng chẳng thể kết thúc

Hãy lắng nghe âm thanh từ tận sâu trong tôi

Tất cả mới chỉ là bắt đầu để tìm sự giải thoát

Đã tới lúc giấc mơ của tôi được lên tiếng

Chúng sẽ không còn bị gạt đi hay biến thành của bạn chỉ bởi vì bạn chẳng lắng nghe.”

Tôi đổ mồ hôi như mưa. Bồn chồn. Khó chịu. Quỷ tha ma bắt! Tôi thật sự rất lo lắng cho Jade – Cô ấy đang ngồi ở đó, cùng với Chloe, rõ ràng là hoàn toàn đắm chìm say sưa trong giọng hát êm dịu ngọt ngào của Cassandra.

Tại sao cô ấy lại gật đầu? Cô ấy không biết rằng giọng hát của mình thật kinh khủng sao? Tôi không muốn cô ấy trở thành trò cười trước mặt gia đình tôi.

Hãy nghe tôi, tôi đang ở một mình giữa ngã tư đường rộng lớn

Dù ở nhà của chính mình mà tôi cứ ngỡ như hoàn toàn xa lạ

Tôi cố gắng, hết lần này tới lần khác để nói ra những điều tôi luôn suy nghĩ

Lẽ ra bạn phải biết chứ

Và giờ thì tôi đã hoàn toàn mất lòng tin với bạn

Bạn không biết những gì tôi đang cảm nhận

Tôi không phải một con rối mà bạn tạo ra

Tôi đã từng đi theo tiếng gọi của bạn

Nhưng giờ thì tôi phải tìm một lối đi riêng cho bản thân mình

Cuối cùng thì bài hát cũng kết thúc, đến lượt Chloe lên chơi Violin. Con bé sẽ chơi bản nhạc yêu thích của bà tôi “Moon River”

Chloe chơi violin rất giỏi, đặc biệt là bản “Moon River”, con bé đã chơi bài này từ hồi 20 tuổi. Tất cả

mọi người đều vỗ tay khi Chloe chơi hết bản nhạc và cúi đầu chào khán giả.

Tôi ngày càng trở nên căng thẳng hơn khi Stella bắt đầu đánh piano.

Tiếp theo sẽ là Jade. Tôi cảm thấy bất lực trước suy nghĩ rằng mọi người sẽ cười nhạo cô ấy khi nghe cô ấy hát “I will always love you” của Whitney Houston. Tôi không muốn Jade phải xấu hổ hay bị cười nhạo bởi bất cứ ai, đặc biệt là gia đình tôi.

Stella chơi Piano rất thành thực nhưng bản nhạc mà cô ấy chọn khá ồn ào và khó nghe. Nó không phải là âm nhạc nữa. Đúng vậy, bản nhạc mà cô ấy chơi cho thấy cô ấy là một nghệ sĩ piano tài năng nhưng sẽ thích hợp hơn nếu nó được chơi trong khán phòng lớn chật kín khán giả. Chơi bản nhạc đó trong một căn phòng nhỏ với ít người quả thật... chối tai.

Khi Stella đàn xong, tất cả mọi người đều vỗ tay. Rõ ràng đều thở phào vì cuối cùng nó cũng kết thúc. Stella cười rạng rỡ và nhún gối chào.

Sau đó Paul nói đã tới lượt của Jade.

Mẹ kiếp, cô ấy sẽ làm trò hề cho mọi người mất.

Tôi muốn nói Paul đừng ép buộc Jade hát nhưng cô ấy đã đứng dậy, thẹn thùng đi về phía chiếc đàn piano.

Tôi tưởng là cô ấy sẽ hát chứ?

Cô ấy ngồi xuống chiếc ghế trước đàn piano, đặt tay lên phím đàn. Sau đó bắt đầu chơi một vài nốt..

Chúa ơi, nó chẳng ra giai điệu gì cả!

“Xin lỗi” Cô ấy cười, gãi gãi đầu, mặt cô ấy đỏ ửng lên vì xấu hổ “Sau đây tôi xin phép được đàn bài River flows in you”

Mọi người đều vỗ tay, khuyến khích cô ấy tiếp tục.

Sau đó cô ấy tiếp tục chơi. Bắt đầu bằng vài nốt cùng một lúc... rất chậm.. sau đó dừng lại...

Cảm ơn trời, cuối cùng thì cô ấy cũng đàn đúng nốt. Tôi nín thở, hy vọng rằng cô ấy sẽ tiếp tục chơi đúng giai điệu. Mắt tôi không hề rời cô ấy một khắc.

Jade tiếp tục chơi đàn... chậm rãi và rất tuyệt vời.

Tôi rất ngạc nhiên. Tôi cười đầy nhẹ nhõm và cảm thấy rất tự hào về cô ấy. Tôi khác hẳn trước với cái cách cô ấy thả hồn vào trong từng nốt nhạc, giống như nó đi thẳng vào trong trái tim tôi. Thật ngạc nhiên khi cô ấy có thể chơi đàn hay tới như vậy. Jade quả thật là một cô gái luôn mang đến những bất ngờ thú vị.

Tất cả mọi người đều vỗ tay khi bản nhạc kết thúc

“Thật tuyệt vời” Bà tôi ôm lấy Jade ” Cháu đã khiến ta bật khóc. Những cảm xúc đó, ta hoàn toàn có thể cảm nhận được nó.”

“Cảm ơn bà Anderson. Cháu mừng vì bà thích nó.”

“Ta rất thích. Bản nhạc đó rất tuyệt và cháu chơi rất hay.”

Sau đó, Cassandra lại tiếp tục hát. Tôi gọi Jade và nói chuyện với cô ấy ở ban công.

“Tôi không biết rằng em lại biết chơi piano đấy.”

“Um... Thật ra thì tôi không biết chơi, thưa ngài.”

“Ý em là gì? Em vừa mới chơi xong mà?”

“Đó là bản nhạc duy nhất mà tôi biết.” Cô ấy cười, khoe hàm răng sáng bóng.

“Thật sao?” Tôi bật cười “Em chơi rất hay”

“Cảm ơn ngài, tôi đã học đó từ gì Annie của tôi trong tu viện”

“Trong tu viện? Tại sao em lại ở...?”

“Eros, mẹ hỏi liệu anh có thể ăn tối cùng mọi người vào ngày mai không? Gia đình mẹ sẽ ở lại New York một tuần.” Stella đột nhiên xuất hiện, cắt ngang cuộc nói chuyện của tôi và Jade.

“Anh e là không được, Stella. Anh rất bận”

“Kể cả buổi tối ư?” Cô ấy nhướn mày.

Tôi bí mật ra hiệu với Jade, chắc cô ấy sẽ hiểu

“Jade, kiểm tra giúp tôi lịch trình của tối mai?”

Jade lập tức lấy sổ ghi chép trong túi cô ấy “Um... ngày mai...” Cô ấy liên tục lật mấy trang trong quyển sổ tay ” Ngài cô một cuộc hẹn ăn tối với vợ chồng ngài Sheikh Raschid.”

“Thấy chưa? Anh rất bận” Tôi nhún vai.

“”VẬY còn tối thứ 3 hoặc thứ 4 thì sao?” Stella khẳng khái nói, đôi mắt cô ấy đột nhiên trở nên sắc lạnh.

Jade lại lật sổ ghi chép một lần nữa và nói “Ngài sẽ có một cuộc họp qua video với các nhà đầu tư Nhật Bản vào tối thứ ba và một sự kiện gây quỹ từ thiện vào tối thứ tư. Ngài sẽ bay tới California vào thứ năm và ở đó cho tới Chủ nhật.”

Biểu hiện của Stella hoàn toàn thay đổi. Rõ ràng là cô ta rất khó chịu. ” Được thôi, em sẽ giúp anh nhấn lại chính xác với mọi người. Vậy hẹn gặp lại anh, vào một lúc nào đó.”

“Yeah, đúng vậy”

Ngay khi Stella rời đi, tôi bật cười và nói với Jade ” Làm tốt lắm, Jade”

JADE

Hầu như cả buổi tối tôi đều ở cùng với Chloe và Cassandra. Tôi chỉ ngồi nghe họ nói về thời trang, mỹ phẩm, bạn trai, những chuyến du lịch và cả công việc của họ. Lúc đầu tôi cảm thấy khá ngượng ngịu nhưng sau đó tôi đã thích ứng được và cảm thấy rất thoải mái khi ở cùng họ. Họ rất thân thiện với tôi.

Tôi đột nhiên cảm thấy khát vì vậy tôi đã hỏi Chloe xem tôi có thể lấy nước ở đâu.

“Tôi cũng khát. Đi nào, tôi sẽ dẫn cô tới bếp.”

Tôi đi theo Chloe tới nhà bếp của họ. Nó rất rộng và đẹp với rất nhiều chạn kính. Bát, đĩa, cốc chén đều được bày biện bên trong đó.

Khi tôi đang mãi ngắm mấy thứ đồ sứ trong chạn kính thì tôi đột nhiên bắt gặp một thứ rất quen thuộc... Một chiếc tách Trung Quốc cổ từ thời Minh!

*****

Không biết wattpad bị làm sao í:(

Không post được truyện lên T.T

Khổ ghê cơ:(

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hình Phạt?!

JADE

Một chiếc tách cổ từ thời Minh!

Tôi nhìn chiếc tách gần hơn, quan sát từng chi tiết nhỏ trên nó. Tôi không thể nhầm được. Nó giống hệt chiếc tách mà tôi đã không may làm vỡ.

Tim tôi đập dồn dập, mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng. Vô cùng hoang mang và khó chịu. Không. Eros đã nói chiếc tách bị vỡ đó là đồ cổ, một chiếc tách Trung Quốc từ thời Minh trị giá 36 triệu đô la. Nó vô cùng hiếm, là duy nhất trên đời.

“Cô ổn chứ? Trông cô cứ như vừa gặp ma thế.” Chloe hỏi tôi. Cô ấy đứng sau tôi, cầm một cốc nước lọc “Nước của cô đây.”

“Cảm ơn.” Tôi nhận cốc nước, uống ngon lành. Sau đó đặt nó lên trên bàn “Um... Chiếc tách này là đồ cổ phải không?” Tôi hỏi Chloe, chỉ tay vào chiếc tách Trung Quốc bên cạnh chạn kính.

“Chiếc đó?” Chloe cười ngặt nghẽo, trông vô cùng thích thú “Dĩ nhiên là không phải rồi. Mẹ tôi không thích đồ cổ, đặc biệt là tách và đĩa.”

“Nhưng đó không phải là chiếc tách cổ từ thời Minh vô cùng quý giá sao?” Tôi hoang mang hỏi

“Cô đang nói về chuyện gì thế? Mẹ tôi và tôi đã mua chiếc tách đó ở Walmart.”

“Ở Walmart? Ý cô là.... Thật sao?” Tôi không thể tin nổi điều mà tôi vừa nghe. Nhưng chiếc tách cổ của Trung Quốc này được mua ở Walmart ư? Tôi vẫn chưa thể tiêu hóa hết những gì cô ấy vừa nói. Đầu óc tôi hoàn toàn đóng băng.

“Đúng vậy, nó trị giá 1 đô.”

“1 đô? 1... đô-la?” Tôi cao giọng đầy ngạc nhiên. Tôi vô cùng choáng váng, cố gắng sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu.

“Ừ. Tôi là người chọn nó mà, nên tôi biết. tôi rất thích các thiết kế của phương Đông. Sao cô lại ngạc nhiên thế?”

“Tôi đã nhìn thấy một chiếc tách giống hệt ở nhà anh cô”

“Tôi biết, mẹ đã đưa cho anh ấy một số đồ dùng trong nhà khi anh ấy ra ở riêng. Chúng tôi có rất nhiều chiếc tách giống như vậy ở dưới tủ.” Chloe tủi tủi ra và chỉ cho tôi khoảng 6 hộp đựng những chiếc tách giống hệt.

Tôi hoàn toàn không nói nên lời vì sốc sau đó nín thở vì tức giận.

Anh ta đã xem tôi như một con ngốc. Anh ta thật sự đã lừa tôi như lừa một đứa chẳng biết gì. Chiếc tách mà tôi vô tình làm vỡ hoàn toàn không phải là một chiếc tách cổ trị giá tới 36 triệu đô. Nó chỉ là một chiếc tách bình thường, giống như mấy chiếc tách ở đây, được mua với giá 1 đô ở Walmart!

Tôi hít thở sâu, cố gắng kiểm soát cơn giận của mình ” Chloe, cô có thể giúp tôi một việc được không?”

“Chắc chắn rồi, gì vậy?”

EROS

“Đó là một màn trình diễn tuyệt vời, tôi rất ấn tượng đấy.”

Không trả lời. Cô ấy quay mặt ra phía ngoài cửa chiếc Bugatti Veyron của tôi.

“Vậy là em đã học chơi piano tại tu viện.”

Không trả lời. Cô ấy ngả ghế ra và nhắm mắt lại.

Được thôi. Cô ấy không muốn nói chuyện với tôi. Nhưng mà vấn đề gì cơ chứ? Sự im lặng này thật sự đang giết chết tôi.

Tôi nhìn vào đồng hồ đeo tay, đã gần nửa đêm. Sau đó tôi nhìn cô ấy đang cuộn tròn trên ghế xe. “Đã muộn rồi và tôi biết em đang rất mệt. Sáng mai em không cần phải tới căn hộ của tôi. Tôi sẽ tới nhà đón em lúc 9h.”

Vẫn không trả lời.

Mẹ kiếp. Cô ấy thật sự đang khiến tôi tức điên lên được. Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy thế? Tôi đã nói hay làm gì sai sao?

“Jade” Tôi nói, bằng giọng điệu đầy uy quyền

Không trả lời.

Tôi nhìn cô ấy một lần nữa. Tôi biết cô ấy chỉ đang giả vờ ngủ. Tôi chắc rằng cô ấy đang buồn bực vì một điều gì đó... hoặc một ai đó. Và việc này khiến tôi thực sự khó chịu.

Tôi đậu xe phía bên ngoài ngôi nhà của họ. Trước khi tôi kịp tắt điều thuốc thì tôi thấy cô ấy tỉnh dậy, sau đó lấy một thứ gì đó trong túi ra – một chiếc hộp.

“Đây, của ngài đây. Tôi hy vọng là ngài đang rất vui, thưa ngài Petrakis.” Cô ấy gắng từng tiếng một. Chuyện gì xảy ra với cô ấy thế?

“Cái gì đây, một món quà giáng sinh khác sao?” Tôi cười, cố gắng làm cô ấy cảm thấy khá hơn.

Cô ấy không cả lời, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lạnh.

“Em ổn chứ? Trông em khá buồn bực?”

“Mở ra đi” Cô ấy nói đầy tức giận.

Tôi mở chiếc hộp ra và nhìn thấy một chiếc tách vô cùng quen thuộc trong đó. Ồi, thôi xong. “Ồ! Một chiếc tách uống café nữa sao, Cảm ơn em.”

Đôi mắt xanh của cô ấy faadn tới lại, đầy nguy hiểm “Ngài không nhận ra nó sao? Nó giống hệt chiếc tách mà tôi đã không may đánh rơi trong phòng ngủ của ngài đấy.”

Đồ bể rồi. Đó là lý do tại sao cô ấy trong buồn bực tới vậy. Cô ấy đã nhìn thấy chiếc tách trong nhà bếp. Chloe. Chắc chắn con bé đã góp phần không nhỏ trong chuyện này.

“Thật sao?” Phủ nhận. Phủ nhận. Phải phủ nhận nó. Tôi giả vờ xem xét chiếc tách, cô gắng tranh thủ thời gian để nghĩ ra một lý do nào đó hợp lý cho những gì mà mình đã làm. ” Không giống mà.”

“Giống. Đó là chiếc tách mẹ ngài mua trong Walmart với giá 1 đô cùng với chiếc tách bị vỡ. Nó hoàn toàn không phải đồ cổ hay là được để lại từ thời Minh.”

“Thật sao? Ồ, tôi đã không biết đấy.” Tôi nhún vai, đặt chiếc hộp xuống ghế sau.

“Đó là tất cả những gì ngài muốn nói? Rằng ngài không biết?” Môi cô ấy mím lại đầy giận dữ. “Ngài đã đe dọa sẽ đưa tôi vào tù nếu tôi không làm việc cho ngài bởi tôi đã làm vỡ một chiếc tách cổ trị giá 36 triệu đô!”

“Tôi đã làm vậy ư?”

“Ngài biết rằng tôi đang nói gì mà, đừng giả vờ nữa.” Giọng cô ấy đầy lạnh lùng

“Jade, đã muộn rồi. Chúng ta sẽ nói về chuyện này vào sáng mai, được chứ?”

“Không. Chúng ta cần nói ngay bây giờ. Ngài đã nói dối.” Giọng cô ấy run lên nghe như sắp khóc tới nơi.

Tôi cảm thấy rất tội lỗi. Tôi đã đe dọa, khủng bố cô ấy để cô ấy tiếp tục làm việc cho tôi. Tôi đã nói dối và khiến cô ấy tổn thương. Tôi cảm thấy mình chẳng khác gì loài cầm thú.

“Tôi xin lỗi, Jade”

Cô ấy lắc đầu, đầy hoài nghi ” Tại sao ngài lại nói dối tôi?” Cô ấy nói bằng giọng rất nhỏ.

“Em biết lý do mà. Tôi cần cafe của em.”

“Café... Chỉ bởi vì café thôi sao.” Cô ấy nhếch môi đầy mỉa mai. “Ngài biết không? Ngài giống hệt một cậu bé hư hỏng. Tất cả những gì ngài muốn ngài đều có được nó một cách dễ dàng. Ngài dùng tiền để kiểm soát và sai khiến người khác.”

Những điều cô ấy nói thật sự khiến tôi tức giận. Mẹ nó. “Nếu em nghĩ rằng tôi có một cuộc sống rất dễ dàng chỉ bởi vì tôi được sinh ra trong một gia đình giàu có thì em nhầm rồi. tôi cũng gặp những khó khăn của riêng tôi. Em không bao giờ có thể biết đươc những áp lực mà tôi đã phải vượt qua để có thể đứng ở vị trí của tôi bây giờ đâu.”

“Tôi chắc rằng những áp lực đó không bao gồm việc lo lắng xem làm thế nào để kiếm tiền mua thức ăn sống qua ngày, để trả tiền thuê nhà và cả tỉ loại phí khác.” Cô ấy thật sự trở nên kích động

“Em mệt rồi, em cần nghỉ ngơi.” Tôi ra khỏi xe, định vòng qua và mở cửa cho cô ấy.

Nhưng cô ấy đã mở cửa xe trước khi tôi kịp làm gì. Cô ấy bước ra, đi thẳng về phía cửa chính.

Tôi đi theo cô ấy. Tôi cũng không biết vì sao tôi lại làm thế. Nhưng cái suy nghĩ về việc cô ấy đang vô cùng giận tôi khiến tôi thật sự vô cùng khó chịu.

Trước khi mở cửa nhà, cô ấy quay lại, chỉ tay vào ngực tôi và nói “Ngài đã nói dối tôi, đe dọa tôi. Ngài là loại đàn ông gì vậy? Tôi không thích ngài. Tôi thật sự không thích ngài một chút nào.” Mắt cô ấy lóe

lên đây giận dữ

“Em không còn lựa chọn nào khác. Em phải ở bên tôi.” Tôi nhìn lại cô ấy.

“Không có chuyện như vậy nữa đâu, Quý ngài giàu có ạ”

“Đừng có gọi tôi như vậy” Chưa từng có ai dám gọi tôi như vậy hay bất cứ cái tên nào khác đi nữa trước đây. Khi Jade nói vậy, tôi thật sự rất muốn trừng phạt cô ấy, nhưng tôi không thể

“Tôi có thể gọi ngài bằng bất cứ cái tên nào mà tôi muốn, bởi vì ngài đã không còn là ông chủ của tôi nữa. Sáng mai tôi sẽ nộp đơn xin nghỉ việc.”

“Được thôi, em cứ thử xem. Tôi xem em định làm gì để phá vỡ hợp đồng. Em đã ký hợp đồng lao động, nhớ chứ?”

“HA! Ra đó đúng là chuyện môn của ngài, đe dọa người khác. Mặc kệ cái hợp đồng quái quỷ đó, tôi không quan tâm.” Cô ấy nói đầy bướng bỉnh.

“Vấn đề của em là gì? Lẽ ra em phải cảm thấy biết ơn vì em đã có một công việc và một mức lương thỏa đáng chứ – Em thậm chí còn trở thành một thứ ký. Em nên biết rằng khoog có bất cứ một ai thuê em làm thư ký khi mà em chẳng có chút kinh nghiệm nào cả.”

“Tôi thà làm bảo vệ còn hơn là làm việc cho một kẻ dối trá, quỷ quyết đáng khinh như ngài.”

Những điều cô ấy nói thật sự khiến tôi điên tiết. Cô ấy quả thật là một cô gái nóng nảy và cứng đầu.

“Một kẻ đáng khinh huh?”

“Đúng vậy, ngài thật ĐÁNG KINH.”

“Được thôi, tôi sẽ cho em biết thế nào mới là đáng khinh.”

Tôi thô bạo kéo cô ấy về phía mình sau đó áp môi mình lên môi cô ấy, một nụ hôn trừng phạt.

*****

Long time no see.

Heheee. Sorry for that.”>

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Nụ Hôn

“Tôi không chắc rằng trước đây tôi đã bao giờ hạnh phúc tới vậy như hôm nay hay chưa, nhưng một lần nữa, luôn là như vậy, khi chúng tôi ở bên nhau. Tôi chưa bao giờ muốn nó kết thúc.” – Nicholas Sparks, the best of me.

JADE

Khi tôi đang bận thở hổn hển thì Eros đột nhiên túm lấy tay tôi và kéo mạnh tôi về phía anh ta.

“Ngài làm cái gì...” Mấy tiếng chưa kịp nói ra đã hoàn toàn bị nuốt mất khi anh ta cúi đầu và đặt một nụ hôn đầy thô bạo lên môi tôi.

Ôi chúa ơi!

Tôi hoàn toàn choáng váng. Cơ thể tôi như đóng băng còn tim thì đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tôi không thể tin nổi rằng anh ta hôn tôi.

Tôi theo bản năng đẩy anh ta ra nhưng anh quá khỏe, nó gionosng hệt như đang đẩy vào tường vậy. Tay anh ta vòng quai eo tôi kéo tôi lại gần hơn với cơ thể nóng rực của anh ta. Anh ta xoay đầu, hôn tôi đầy thô bạo, trừng phạt và giận dữ. Ôi chúa ơi, không...

Môi Eros vô cùng mềm mại và ướt át và chắc chắn anh ta đang đợi tôi đáp trả. Nhưng tôi hoàn toàn bất động. Nụ hôn của anh ta khiến tôi không còn chút sức nào, não tôi hoàn toàn đóng băng – tôi vô cùng hoang mang.

“Hôn anh, Jade” Anh ta thì thầm bằng giọng nói gần như ra lệnh

Lại dán môi vào môi tôi, anh ta ngấu nghiến nó, dùng lưỡi ép buộc tôi phải hé môi ra. Anh ta vô cùng thành thạo, hôn tôi một cách cuồng nhiệt.

“Mẹ nó, hôn tôi” Giọng anh ta đứt quãng đầy ham muốn.

Tôi cố gắng kháng cự lại anh ta nhưng nó hoàn toàn không có tác dụng. Mùi hương của anh ta rất dễ chịu và đôi môi của anh ta mềm mại, ẩm áp và ngọt ngào. Tôi siết chặt nắm tay cho tới khi móng tay đâm chặt vào lòng bàn tay để có thể kiềm chế cảm giác muốn được tiếp xúc với anh ta.

Sau đó nụ hôn của anh ta trở nên rất dịu dàng... chậm rãi và say mê... khiến đầu gối tôi mềm nhũn ra như bún. Tất cả giận dữ đều biến mất, cảm xúc của tôi hoàn toàn bị xáo trộn. Nụ hôn của anh ta khiến cơ thể tôi tràn ngập phấn khích, tôi run lên bởi sự ngọt ngào dịu dàng đó.

Tôi hoàn toàn tan chảy như một viên kẹo bị đun nóng. Tôi nóng bừng lên vì ham muốn, tôi rất muốn đáp trả nụ hôn của anh ta... Tôi không thể chịu thêm được nữa... Tôi muốn hôn anh ta... lâu... thật lâu...

Tôi nhún chân lên, đẩy mình tới gần anh ta hơn và từ từ hé môi để anh ta có thể hôn tôi sâu hơn, dài hơn. Khi tôi hoàn toàn bị khuất phục trước nụ hôn mạnh bạo của anh ta thì anh ta đột nhiên rời khỏi môi tôi

Tôi từ từ mở mắt, nhìn thấy anh ta đang nhìn tôi chăm chăm. Một sự thật vọng hay có lẽ là tuyệt vọng hiện lên gương mặt anh ta.

“Tôi sẽ đón em lúc 9h sáng mai.” Là tất những gì anh ta nói trước khi anh ta quay người và trở lại xe.

Anh ta nói gì cơ? Tôi cảm thấy vô cùng hoang mang. Não tôi không chịu hoạt động. Sau đó bản năng mách bảo tôi rằng tôi cần phải đuổi theo anh ta, và tôi đã làm thế.

“Đợi chút...”

Anh ta đang định mở cửa xe thì tôi gọi. Anh ta từ từ quay lại, đối mặt với tôi một lần nữa.

Tôi đứng trước mặt anh ta, vô cùng bối rối. Tôi không biết tại sao mình lại đuổi theo. Tất cả những gì tôi biết đó là tôi cần phải làm vậy.

Sau đó não tôi dần hoạt động trở lại... và đúng vậy – mọi thứ đều có lý do, tôi phải hỏi anh ta một vài chuyện và anh ta cần phải trả lời tôi ngay bây giờ. Tôi nhìn anh ta chăm chăm, cố gắng sắp xếp mấy câu chữ sao cho hợp lý

Tôi muốn biết tại sao anh ta lại hôn tôi. Anh ta đã bị tôi thu hút ư? Hay nó chỉ có nghĩa là anh ta muốn tôi im lặng? Anh ta rời đi ngay sau nụ hôn cuồng nhiệt đó mà không một lời giải thích nào? Anh ta không thể làm thế được.

Ngay khi tôi vừa có đủ dũng khí để hỏi anh ta tôi chợt nhận ra rằng anh ta không hề nhìn tôi. Anh ta đang nhìn xuống đất, cắn cắn môi và nhét tay vào trong túi quần. Anh ta trông hoàn toàn không giống với ông chủ thô lỗ, quyền lực thường ngày của tôi. Anh ta trông giống hệt một cậu trai mới lớn... bị bắt gặp anh trộm xe của cha và sắp sửa bị quở trách/

“Tại sao lại hôn tôi?” Tôi hỏi

Anh ta chỉ liếc qua tôi sau đó lắc đầu.

“Tại sao... có phải ngài...”

“KHÔNG” Anh ta nhìn tôi đầy giận dữ. “Dù câu hỏi của cô là gì thì câu trả lời vẫn là không, Jade. Tôi hy vọng rằng cô đã hiểu.”

Phải mất một lúc tôi mới hiểu được những gì mà anh ta nói. Sau đó tôi nhìn thẳng vào mặt anh ta và gật đầu ” Yeah, tôi đã hiểu.”

Tôi định hỏi rằng liệu có phải anh ta đã thích tôi rồi không và câu trả lời của anh ta là KHÔNG. Vậy tại sao anh ta lại hôn tôi?

Mặc dù lẽ ra tôi nên cảm thấy nhẹ nhõm vì anh ta không thích tôi nhưng tại sao tôi lại cảm thấy đau tới vậy?

Đêm hôm đó, tôi không tài nào chợp mắt. Tôi không thể ngừng suy nghĩ về Eros. Về nụ hôn của anh ta. Về mùi hương cơ thể anh ta. Về mùi vị khi hôn anh ta. Ohhhh... Đầu tôi tràn ngập hình ảnh của anh ta và môi tôi vẫn còn sưng đỏ sau nụ hôn ấy. Tôi cứ thức đến tận rạng sáng, nghĩ về anh ta.

Yeah, tôi ghét anh ta với anh ta đã nói dối tôi về chiếc tách cổ ấy và cả vì nụ hôn của anh ta. Tại sao? Để khiến tôi im miệng? Hay anh ta muốn chứng minh anh ta là một người thô lỗ, nóng nảy tới mức nào?

Và giờ, tôi chẳng còn cách nào khác ngoài việc tiếp tục làm việc cho anh ta. Tôi không thể từ chức bởi tôi đã ký hợp đồng với công ty.

Sáng hôm sau, đúng 9h, tôi vô cùng ngạc nhiên khi thấy Donovan đang ở trước cửa nhà.

“Sếp của tôi đến đón cô. Bà của ngài ấy bắt ngờ đến để ăn sáng cùng ngài ấy. Ngài ấy sẽ có mặt ở công ty lúc 10h” Donovan thông báo cho tôi dù tôi không hề hỏi anh ta đang ở đâu.

Tôi gật đầu, hỏi anh ấy liệu có thể đổi chủ đề được không. Thật ra, tôi cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm vì Donovan đã tới đón tôi. Tôi không thể tưởng tượng nổi cảm giác gượng gạo tới mức nào nếu Eros tới đón tôi sau những gì đã xảy ra tối qua.

EROS

“Đã 9h rồi. Không phải đã đến giờ cháu đi làm rồi sao?” Bà của tôi, Karina Anderson nói. Bà đến căn hộ của tôi lúc 8h để ăn sáng cùng tôi.

“Hmmm... Cháu không nhớ nổi lần gần đây nhất chúng ta ăn sáng cùng nhau là lúc nào bà ạ, cháu có thời gian mà.”

“Đừng nói dối. Cháu không thể lừa ta được đâu. Ta hiểu cháu của ta mà. Có điều gì đó đang khiến cháu phiền lòng. Cháu không thích ngồi đây nói chuyện phiếm với ta và công việc luôn là ưu tiên quan trọng đối với cháu. Vậy, có chuyện gì thế?”

“Bà đang nói gì thế ạ. Cháu chẳng phiền muộn về vấn đề gì cả. Dĩ nhiên là cháu thích nói chuyện với bà rồi, về chủ đề yêu thích của bà, bi kịch tình yêu của cha mẹ cháu.”

“Đúng vậy, đó quả thật là một bi kịch nhưng chúng nó đã tìm thấy nhau, một lần nữa. Đó là tình yêu đích thực.”

“Tình yêu đích thực? Không, đó là mù quáng thì đúng hơn. Nếu cháu là cha cháu, cháu sẽ giải quyết vấn đề theo cách khác và hoàn toàn cắt đứt quan hệ với mẹ cháu.”

“Không thể tin nổi. Đó có phải là lý do khiến cháu luôn dị ứng với tình yêu không? Vì mối tình của cha mẹ cháu?”

Tôi đặt tờ báo xuống bàn và đứng dậy. “Cháu chỉ đơn giản là có định nghĩa khác về tình yêu thôi.”

“Ta biết, hoàn toàn không liên quan đến cảm giác, phải không?”

Tôi đi về phía bà, đỡ bà đứng dậy “Đúng vậy”. Tình yêu chỉ là một cách viết khác của tình dục thôi. Tôi muốn bổ sung thêm nhưng tôi chắc hẳn bà sẽ không đồng ý.

Thật ra, tình yêu là một quyết định, và chắc chắn không phải một cảm giác. Tình yêu phải được lý trí kiểm soát chứ không phải trái tim hay bất cứ thứ gì có thể hủy hoại thậm chí giết chết bạn.

Tôi đã chứng kiến những điều mà tình yêu đã gây ra cho những người xung quanh tôi. Cha tôi đã suýt chết vì tình yêu mà ông dành cho mẹ tôi. Và em gái tôi, Chloe... đã yêu khi còn bé còn quá nhỏ. Nó gần như đã phá hủy chính bản thân nó, gia đình, cuộc sống và cả sự nghiệp học hành. Con bé tự cho phép mình trở thành nô lệ của tình yêu.

Đã gần 10h sáng khi tôi trên đường tới văn phòng. Tôi cố tình không tới đón Jade. Tôi không thể đối mặt với cô ấy sau những gì tôi đã làm đêm qua.

Tôi bật đài và nghe nhạc trong khi lái xe. Tôi không thể nào ngăn bản thân mình thôi nghĩ về Jade

Nằm tại nơi này cùng với em kề bên

Thật khó thể có thể chống lại những cảm giác này

Khí đến thờ đỗi với anh cũng trở thành một điều khó khăn

Anh muốn chìm đắm mãi trong giây phút này

Chìm đắm trong nụ cười của em

Yeah, tối qua tôi không thể nào yên giấc. Jade luôn hiển hiện trong tâm trí tôi. Cô ấy hỏi vì sao tôi lại hôn cô ấy. Câu trả lời của tôi là tôi thật sự không biết. Cô ấy hỏi tôi một câu khác – chắc chắn có liên quan tới tình yêu hoặc thứ gì đó lạng mạn... Sau đó câu trả lời của tôi là KHÔNG. Tôi không muốn cô ấy quá coi trọng nụ hôn đó và cố gắng suy nghĩ về ý nghĩa của nó. Vì Chúa, nó chỉ đơn thuần là một nụ hôn, không hơn, không kém.

Anh chưa bao giờ mở lòng với bất cứ ai

Rất khó để quay trở lại

Khi anh đang ôm em trong vòng tay

Chúng ta đừng vội vã

Hãy ôm nhau thật chậm thật chậm thôi.

Đột nhiên, tôi cảm thấy rất hối hận vì những gì mình đã làm. Me kiếp! Lẽ ra tôi không nên hôn cô ấy. Chúng tôi sẽ rất gượng gạo sau nụ hôn đó. Cô ấy là trợ lý riêng của tôi, cô ấy sẽ không thể thoải mái làm việc với tôi nữa...

Chỉ một nụ hôn dưới ánh trăng

Chỉ một cái chạm nhẹ của ngọn lửa cuồng nhiệt bùng sáng

Anh không muốn khiến mọi thứ rối tung lên

Anh không muốn đẩy mọi chuyện đi quá xa

Nụ hôn. Nó bắt đầu ngay khi tôi nhìn thấy Jade tại căn hộ. Tôi đã không gặp cô ấy suốt 4 ngày, và tôi rất nhớ café của cô ấy. Nó giống như ánh mặt trời sau bao ngày mưa, nhưng thức ăn sau cả năm chết đói. Cô ấy trông vô cùng xinh đẹp, đứng đó và mỉm cười với tôi

Chỉ một khoảng khắc trong đêm tối

Và có thể em chính là người tôi vẫn hằng chờ đợi suốt cuộc đời

Vì em yêu à, anh vẫn ổn thôi dù chỉ với một nụ hôn chúc ngủ ngon.

Tôi cứ nhìn chằm chằm về phía cô ấy nhưng cô ấy không hề để ý. Chắc hẳn cô ấy sẽ cảm thấy hoảng sợ nếu cô ấy biết tôi đã phải cố gắng để ngăn lại cái thôi thúc muốn được hôn cô ấy ngay lúc đó

Anh biết nếu chúng ta dành một chút thời gian cho điều này

Nó sẽ mang chúng ta lại gần nhau hơn

Đến với thứ tình yêu mà chúng ta luôn tìm kiếm

Anh chưa bao giờ cảm thấy chân thực tới vậy

Không, anh chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vời tới vậy.

Và rồi, cái khao khát được hôn cô ấy một lần nữa lại xuất hiện khi chúng tôi ở trong xe. Nhưng lúc đó cô ấy đang rất buồn bực vì chiếc tách chết tiệt và điều đó khiến tôi rất khó chịu. Lẽ ra tôi không nên nói dối về chuyện đó. Tôi đã hơi quá đáng.

Sau đó cô ấy nói với tôi rằng cô ấy sẽ từ chức và thậm chí cô ấy còn gọi tôi là một tên đáng khinh... Mẹ kiếp, chưa từng có ai dám nói tôi như vậy. Cô ấy là người duy nhất có đủ dung khí để làm thế.

Tôi rất tức giận cô, cô ấy khiến tôi điên tiết. Và hôn cô ấy là hình phạt duy nhất tôi có thể nghĩ tới. Và cuối cùng thì tôi cảm thấy như chính tôi mới là người bị trừng phạt

Chỉ một nụ hôn dưới ánh trăng

Chỉ một cái chạm nhẹ của ngọn lửa cuồng nhiệt bùng sáng

Anh không muốn khiến mọi thứ rối tung lên

Anh không muốn đẩy mọi chuyện đi quá xa

Cô ấy ghét nụ hôn của tôi. Cô ấy thậm chí còn không thèm đáp trả. Tôi đợi cô ấy đáp trả nụ hôn của tôi, dù dẫu cô ấy đắm chìm trong nó nhưng không ấy không làm – Không hề phản ứng. Tôi không thích điều đó... Tôi cảm thấy như mình bị từ chối.

Yeah, lúc đầu tôi có chút thôi bạo nhưng sau đó tôi đã rất dịu dàng với cô ấy. Mẹ nó, chắc hẳn giờ cô ấy sẽ xem tôi như một tên khốn nạn.

Chỉ một khoảng khắc trong đêm tối

Và có thể em chính là người tôi vẫn hằng chờ đợi suốt cuộc đời

Vì em yêu à, anh vẫn ổn thôi dù chỉ với một nụ hôn chúc ngủ ngon.

Tốt nhất là tôi không nên đề cập đến chuyện tối qua khi tôi gặp cô ấy ở văn phòng. Tốt nhất là không giải thích gì cả. Tôi nhất là quên hết những gì đã xảy ra. Và tốt nhất là không nên lặp lại sai lầm đó một lần nữa.

Đúng vậy, đó là cách tốt nhất. Cô ấy đã chứng tỏ rằng mình là một cô gái rất cứng đầu và tôi không thể mạo hiểm để mất café của cô ấy một lần nữa, không bao giờ.

“Chào buổi sáng, ngài Petrakis” thư ký của tôi, cô Pamela Leech chào tôi với nụ cười chuyên nghiệp.

Tôi gật đầu với cô ấy, sau đó mắt tôi vô tình lướt qua tách café trên bàn làm việc của cô ấy, có hai hình trái tim trên đó. Trông nó rất quen thuộc, chỉ có một người có thể làm được điều đó trong văn phòng, đó là Jade

Tôi đột nhiên cảm thấy rất tức giận. Sau đó ngay lập tức tôi nói mà không thèm nhìn cô ta “Cô Leech, cô bị sa thải!”

*****

Lâu rồi không up thì nên up 2 chương nhi:”>

Enjoy!!!

Tien thể thì có bạn nào có thể cho mình biết là sao mà mình không comment được trên wattpad không? Huhu. Sao cả điện thoại lẫn máy tính đều không cmt được nè:((((. Ai kiu tuiiiiiii

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Một Năm Sau

“Cảm giác tuyệt vời nhất chính là lúc bạn nhìn về phía anh ấy và nhận ra rằng anh ấy cũng đang nhìn bạn”

Một năm sau

JADE

“Chúc mừng năm mới!”

Khoảng một triệu người tập trung ở quảng trường Thời Đại cùng nhau chào đón khoảnh khắc chuyển giao sang năm mới. Pháo hoa rực rỡ khắp bầu trời New York. Không gian tràn ngập hoa giấy bay. Mọi nơi đều vang lên tiếng cười cùng những lời đón chào năm mới.

Tất cả mọi người đều vô cùng hạnh phúc. Họ ôm nhau. Hôn nhau. Một vài người thậm chí còn bật khóc nhưng không phải vì buồn đau mà vì hạnh phúc, vì hy vọng và cả một cơ hội để có thể khiến mọi thứ trở nên tốt đẹp hơn. Nó giống như bắt đầu một cuộc sống mới, một khởi đầu mới và đặt ra một mục tiêu mới – giống như trang giấy đầu tiên trong cuốn sách 365 tờ.

Tôi đang ở quảng trường Thời Đại cùng với em gái tôi Sapphire và bạn bè thân thiết cũng như hàng xóm của chúng tôi, Jason, Walter, Vera và Megan.

Jason và Walter là cặp đôi đồng tính sống bên cạnh nhà chúng tôi. Họ đã nhận nuôi một bé gái rất xinh tên là Thea. Mẹ tôi chính là người chăm sóc con bé mỗi ngày.

Jason là một nhà báo cho một tờ nhật báo nổi tiếng tại New York. Trước đây anh ấy từng là một người mẫu quảng cáo nhờ vẻ ngoài vô cùng điển trai của mình. Người yêu của Jason, Walter, làm chuyên gia trang điểm. Anh ấy làm việc cho một salon làm đẹp cho người nổi tiếng tại Manhattan.

Vera và Megan là chị em. Vera là một chuyên gia điều trị bằng lao động còn em gái cô Megan là một y tá. Họ sống cùng với cha của mình, một người đàn ông góa vợ, bác sĩ Simon Barnes trong căn hộ kề bên Jason và Will. Chúng tôi đã có một khoảng thời gian rất vui vẻ. Chúng tôi đã uống bia và ăn uống trong một quán ăn mới ở trung tâm quảng trường Thời Đại. Một trong những DJ khởi đầu của New York đã chơi những bản nhạc vô cùng sôi động, chúng tôi đã nhảy nhót hát hò, chúc mừng cùng nhau.

Khi chúng tôi đang trên đường quay trở về nhà thì tôi vô tình đâm phải một ai đó – đồng nghiệp của tôi, Rodrick. Anh ta làm việc tại văn phòng thiết kế nội thất và kiến trúc và được biết đến như một người rất thích tiệc tùng. Anh ta đang đi cùng với bạn bè của mình. Có khoảng 6 người và hầu hết đều là phụ nữ.

“Jade cô đang ở đây sao! Thật không thể tin nổi. Tôi cứ tưởng rằng cô sẽ chỉ ở nhà và đan áo len cho mèo trong dịp năm mới thôi chứ! Hahaha!” Rodrick cười phá lên. Bạn của anh ta cũng nhại theo và cười lớn.

“Xin chào Rodrick. Chúc mừng năm mới.” Tôi cười với anh ta.

“Chuyện gì mà vui vậy em yêu?” Jason đứng phía sau tôi ngắt lời.

“Em yêu?” Rodrick hỏi. Anh ta nhướn một bên lông mày đầy khó hiểu.

“Đúng vậy, EM YÊU. Đó là từ dành cho những người yêu nhau mà. Hay tôi phải đánh vắn nó cho anh?”

“Ồ, xin lỗi... tôi cứ nghĩ... tôi không biết rằng cô ấy đã có người yêu.” Rodrick lắp bắp. Anh ta bước lùi về phía sau một bước.

“Giờ thì anh biết rồi đấy. Chúng tôi đã bên nhau được một thời gian rồi.” Jason hất mặt. Trông anh ấy có vẻ rất khó chịu với cái thái độ khinh khỉnh của Rodrick.

“Thật sao?” Rodrick nhìn tôi chăm chăm. Mắt anh ta trợn tròn lên đầy vẻ tò mò.

“Ừm... Ồ...à...” và giờ thì tôi là người lắp bắp. Tôi không biết cách nói dối.

Ồi... Tại sao Jason lại phải nói dối cơ chứ. Tôi chắc rằng tôi sẽ trở thành trung tâm của mọi lời đồn thổi khi quay lại làm việc vào thứ hai.

“Yeah, từ ngày còn đi học.” Jason đáp.

“À... nhân tiện thì tôi là Rodrick Philips, tôi là nhà thiết kế nội thất của tập đoàn Petrakis. Jade và tôi là đồng nghiệp.”

Jason gật đầu và giới thiệu về bản thân mình. “Jason Smith, nhà báo”

“Này, chúng ta phải đi thôi.” Walter, người yêu thật sự của Jason xuất hiện và bảo chúng tôi đi nhanh lên.

“Chào Rodrick. Hẹn gặp lại anh ở văn phòng.”

“Chào Jade, chúc mừng năm mới.” Rodrick đáp.

Một năm tám tháng. Đó là khoảng thời gian mà tôi làm việc với Eros, pha café cho anh ta cùng như trợ lý riêng.

Kể từ khi Pamela Leech bị đuổi việc, tôi làm việc với anh ta nhiều hơn để giúp anh ta trong vấn đề quản lý cũng như hỗ trợ. Tôi giống như là người giúp anh ta liên lạc với những người trong và ngoài công ty, duy trì hệ thống văn phòng, ghi chép tại các cuộc họp, gọi video, gặp mặt các vị quan chức cao cấp, sắp xếp và duy trì lịch trình, xếp lịch hẹn, giải quyết các loại giấy tờ, email, fax, báo cáo, thuyết trình cho anh ta, sắp xếp và tham dự các cuộc họp và đảm bảo rằng anh ta đã được chuẩn bị kỹ càng để gặp mặt cũng như là liên lạc với khách hàng, những nhà đầu tư và những nhân viên khác.

Tôi cũng phải giúp anh ta trong những vấn đề riêng tư như là mua quà, hoa cho gia đình hoặc bạn bè của anh ta (kể cả phụ nữ) vào những dịp đặc biệt hoặc chẳng vì lý do gì. Tôi sắp xếp các cuộc hẹn để cắt tóc, thử vest hay thậm chí là cuộc hẹn với nha sĩ cho anh ta,...

Tôi mua áo sơ-mi cho anh ta, chọn cà-vạt... và không, không bao gồm đồ lót.

Tôi luôn đi cùng với Eros trong mọi cuộc giao dịch kinh doanh mà anh ta tham gia không kể là ở đâu. Dublin, Istanbul, Amsterdam, HongKong, Tokio, Dubai, Qatar, Úc,... Đúng vậy, đó quả thật là giấc mơ trở thành sự thật – được du lịch vòng quanh thế giới, trải nghiệm những nền văn hóa khác nhau, gặp gỡ những con người khác nhau.

Anh ta cũng yêu cầu tôi đi cùng anh ta trong các sự kiện gây quỹ từ thiện, party hay những sự kiện mà anh ta là người phát biểu, khách mời danh dự hay cắt băng khánh thành... Nhưng thường xuyên hơn đó là những dịp đặc biệt của gia đình như sinh nhật, đám cưới, lễ kỷ niệm...

Và dĩ nhiên – tôi vẫn pha café cho anh ta. Và tôi nhận ra rằng dù tôi có dùng loại café gì, có dùng loại nước gì thì anh ta cũng vẫn thích café mà tôi pha.

Tôi làm việc từ 9 giờ tới 5 giờ chiều từ thứ hai tới thứ sáu và 9 giờ sáng đến 12 giờ trưa vào thứ bảy. Tôi thường hiếm khi phải làm việc ngoài giờ vì Eros biết tôi đang phải tham gia khóa học trực tuyến. Thực ra thì tôi sắp xếp việc học và làm rất tốt. Đó chỉ là vấn đề quản lý thời gian thôi.

Anh ta tới đón tôi đi làm mỗi buổi sáng, tôi bảo anh ta không cần làm vậy nhưng anh ta vẫn làm. Anh ta nói rằng anh ta chỉ muốn đảm bảo rằng tôi sẽ không vắng mặt hay đi muộn bởi anh ta không tha thứ cho nhân viên đi làm muộn.

Anh ta mua hoa, socola, bánh kem, hoa quả, nước hoa, máy ảnh, sách, ví... cho tôi. Anh ta rất thích tặng quà cho tôi thậm chí là khi chẳng vào dịp gì.

“Em có thích nó không?” Anh ta luôn hỏi như vậy mỗi lần tặng cho tôi thứ gì đó.

“Vâng, tôi thích.” Anh ta gật đầu cười đầy thỏa mãn sau đó quay người bước đi.

Thỉnh thoảng anh ta cũng hỏi tôi về bài tập của khóa học. Cũng có những lúc anh ta giúp tôi làm bài luận. Anh ta vô cùng tài giỏi trong vai trò một doanh nhân cũng như tất cả các lĩnh vực khác. Anh ta dạy tôi những kiến thức để điều hành một công ty, những chiến lược trong việc lên kế hoạch, quản lý nhân viên cũng như là toàn bộ tổ chức. Anh ta trở thành cố vấn của tôi.

Ngoài kinh doanh thì anh ta rất thích nói chuyện về những sự kiện xảy ra gần đó. Anh ta đọc báo mỗi buổi sáng, xem tin tức trên tivi hoặc internet mỗi tối. Anh ta thường nói chuyện với tôi về những vấn đề đó. Vì vậy tôi cũng làm như thế, cập nhật thông tin liên tục để có thể trả lời lại anh ta. Và giờ thì tôi cảm thấy nó khá thú vị. Tôi nhận ra rằng việc biết chính xác những gì đang xảy ra tại đất nước mình cũng như toàn Thế giới là hết sức quan trọng.

Khi chỉ có hai chúng tôi như ở trên đường hay trong máy bay, anh ta thường khiến tôi cười rất nhiều. Anh ta kể cho tôi về những chuyện cười mà anh ta đã từng nghe, về bộ phim thú vị mà anh ta xem và cuốn sách anh ta vô cùng thích “Chúa tể của những chiếc nhẫn”. Anh ta rất thích kể cho tôi nghe về những hiện tượng kỳ lạ và những câu chuyện thú vị về con người cũng như đất nước. Tôi học hỏi rất nhiều từ anh ta.

Gần đây anh ta trở nên rất nhạy cảm. Anh ta lúc nào cũng buồn phiền và bối rối. Anh ta chỉ ngồi ở bàn và suy nghĩ. Anh ta hoàn toàn không có tâm trạng để làm việc chút nào.

“Ngài ổn chứ? Có điều gì đang khiến ngài phiền lòng sao?”

Anh ta gật đầu

“Là gì vậy? Ngài có thể nói cho tôi nếu ngài muốn. Tôi sẽ không nói với ai đâu.”

“Tôi biết, Jade. Tôi tin em. Nhưng...” Anh ta lưỡng lự.

“Nhưng gì?”

“Nhưng em không thích tôi nếu tôi nói ra điều đó.”

“Tôi nghĩ là giờ tôi đã hiểu ngài rõ hơn. Và tôi không nghĩ rằng điều đó tồi tệ đến mức tôi phải thay đổi cái nhìn về ngài.”

Anh ta gật đầu, hít sâu. Anh ta kể cho tôi nghe rằng cách đây 5 năm, anh ta từng làm một điều vô cùng tồi tệ đối với em gái và bạn thân của mình, Inigo và điều đó đã khiến họ chia tay. Và giờ anh ta rất muốn sửa chữa lỗi lầm đó.

Cảm giác tội lỗi khiến anh ta không thể nào thoải mái được. Gần đây nó càng khiến anh phát điên. Dự án hợp tác giữa hai tập đoàn Petrakis và Monteiro nhằm xây dựng một khách sạn sang trọng bậc nhất thế giới ở California được thành lập. Vì vậy anh ta phải làm việc với Inigo thường xuyên hơn. Thêm vào đó thì Chloe mới tốt nghiệp chuyên ngành thiết kế nội thất lại trường thiết kế nội thất New York. Và giờ thì cô ấy đã sẵn sàng để sử dụng những kiến thức mà mình có được để đóng góp cho việc kinh doanh của gia đình. Inigo và Chloe sẽ làm việc cùng nhau.... Và điều đó hoàn toàn là một thảm họa – giống như THẾ CHIẾN 3 vậy.

Sau khi anh ta kể cho tôi nghe về việc mà anh ta đã làm... Đúng vậy, tôi cảm thấy rất thất vọng về anh ta. Nhưng tôi chấp nhận bởi anh cũng là một con người mà con người thì cũng có những sai lầm... và quan trọng hơn cả là anh ta cảm thấy hối hận về những việc mình đã làm. Anh ta chỉ làm đúng vai trò của một người anh, một người con. Nghe lời cha mẹ để bảo vệ đứa em gái bé nhỏ và làm tổn thương tới cô ấy cũng như bạn thân nhất của mình.

“Vẫn chưa muộn đâu. Ngài vẫn có thể sửa chữa những lỗi lầm đó. Chúng ta cần tìm cách đưa họ lại với nhau.” Tôi an ủi. Nhìn thấy anh ta như vậy thật sự khiến tôi đau lòng. Mềm yếu. Phiếm muộn. Khổ sở. Hoàn toàn không giống với người đàn ông thô lỗ, kiêu ngạo, quý quyết mà tôi biết.

Tôi rất ngạc nhiên khi anh ta đột nhiên nắm lấy tay tôi. Tôi cảm thấy như có một dòng điện chạy qua người. Cảm giác được chôn giấu trong sâu thẳm trong trái tim bỗng bùng cháy. Sau đó, tôi nhớ về nụ hôn đó.

Nụ hôn đã xảy ra cách đây 1 năm. Nụ hôn chưa bao giờ được đề cập tới hay giải thích. Giống như nó chưa từng xảy ra. Giống như nó chẳng là gì. Một nụ hôn đã hoàn toàn bị lãng quên.

Nhưng làm sao tôi có thể quên được cơ chứ. Nó luôn ám ảnh tôi mỗi ngày. Nó hoàn toàn phá vỡ bức tường ngăn cách tôi tạo ra giữa hai chúng tôi. Tôi bắt đầu nghĩ về anh ta... quan tâm anh ta... và... thích anh ta.

Mỗi khi chúng tôi nhìn nhau, ánh mắt anh ta nhìn tôi như thể chúng tôi đang hôn nhau. Mỗi lần chúng tôi chạm tay, trái tim tôi lại đập lộn một nhịp. Mỗi khi chúng tôi ở bên nhau, nó giống hệt như khi chơi mất trò mạo hiểm, cô thể tôi trở nên hết sức phấn khích.

Thời gian dần qua... Tôi cảm thấy rất bình yên, như ở nhà, khi ở bên anh ta... hết sức an toàn. Anh ta không chỉ là một người sếp, mà là một người thầy, một người cố vấn và một người bạn của tôi nữa.

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Ghen !!

Về mặt khoa học, tình yêu là một phản ứng hoá học của bộ não với một người khác. Đồng tử mắt giãn rộng, tim đập nhanh và não bộ hoạt động hết công suất.

Về mặt tình cảm, tình yêu đích thực là khi hai tâm hồn cùng hoà hợp. Không một lý do. Tất cả chúng ta đều biết tình yêu là gì. Nhưng hầu hết chúng ta đều không biết cách để yêu.

EROS

“HÃY NÓI VỚI CÔ ẤY. Cậu không thể cứ như thế mãi được.” Rod Brent khuyên tôi. Anh ấy là đội trưởng đội vệ sĩ tại toà nhà Petrakis và là anh em họ của chú tôi, Raymund. Với tôi anh ấy cũng giống như người trong nhà và anh ấy còn là một người bạn thân thiết của Donovan.

Tôi đâm mạnh vào bao cát. “Arrrgggghhhh”. Tôi kêu lên và liên tục đâm đá hết lần này tới lần khác vào bao cát. “TÔI KHÔNG THỂ”. Tôi gần như hét lên. Tôi thở hổn hển, hết hơi vì sử dụng quá nhiều sức. Tôi hít sâu, khôi phục năng lượng, sẵn sàng tiếp tục tấn công đối thủ của tôi, túi cát màu đỏ. “Anh biết rằng tôi không thể. Tôi đã quá mệt mỏi vì đã hôn cô ấy. Tôi không thể mất mặt thêm lần nữa được.”

“Nhưng cô ấy cũng thích cậu” Donovan nói. Anh ấy đang ngồi uống cafe cùng Rod ở góc phòng tập.

“Cô ấy chỉ thích tôi với cương vị của một nhân viên đối với cấp trên của mình. Không hơn không kém.”

“Anh không hiểu sao cậu cứ phải phức tạp hoá vấn đề lên để làm gì. Hãy cứ nói với cô ấy rằng cậu thích cô ấy. Thế thôi.” Rod là một người rất ngoan cố và to mồm. Anh ấy có những nguyên tắc và triết lý sống riêng.

“Cô ấy sẽ hoảng sợ và rời bỏ tôi một lần nữa mất. Cô ấy rất quan trọng đối với tôi. Tôi không thể làm việc mà không có cô ấy được”

“Thấy không. Cậu đang quá phụ thuộc vào cô ấy rồi đấy. Từ cafe, caravat, thời gian biểu cho tới mấy cuộc họp kinh doanh,... Tất cả mọi thứ. Anh e rằng lần tới cậu sẽ nói rằng cậu không thể sống thiếu cô ấy mất.” Donovan nói.

“Chắc bây giờ cậu ta đã không thể sống thiếu cô ấy nữa rồi. Cậu ta rơi vào bẽ tình rồi.” Rod nói với Donovan và cả hai bộ họ cùng cười phá lên.

M* kiếp! Hai tên khốn này đang cười vào mặt tôi. “Này, một câu nữa đây, hai người bị sa thải.”

“Ầyyyyy. Cậu không thể đùa bọn anh bằng chuyện đó nữa đâu nhóc ạ. Anh đã miễn dịch với nó rồi.” Rod ngừng cười và tỏ ra nghiêm túc “Cậu biết không... Cậu đã yêu cô ấy rồi nhưng cậu lại không chịu chấp nhận điều đó. Bởi cậu đã dùng cái đầu để không chế trái tim rồi. Tình yêu không thể dùng lý luận và số liệu hay kế hoạch chiến lược được đâu. TÌNH YÊU... Không phải là suy nghĩ mà là CẢM GIÁC.” Rod vỗ ngực.

“Đúng vậy. Nó kết nối mọi người, giống như cậu và Jade ấy. Có một mối liên hệ giữa hai người, giống như lực hút của nam châm vậy. Đó chính là tình yêu. Shakespeare đã nói rồi, tình yêu không phải là ở vẻ

bề ngoài mà là ở trái tim, nhớ chứ?”

“Mẹ kiếp, Donovan. Tôi không yêu cô ấy. Mặc kệ Shakespeare. Ông ta thậm chí còn không biết ý nghĩa thật sự tình yêu là gì.”

“Gì cơ? Cậu hết thuốc chữa rồi. Anh bỏ cuộc. Anh không thể tin được là cậu lại nói như vậy” Rod lắc đầu

Donovan cười lớn “Tôi đã bảo mà”

“Được thôi. Cứ xem là như vậy. Thế cậu muốn gì ở cô ấy? Sex? Nếu cậu muốn thế thì hãy làm đi, làm cho đến khi nào cô ấy không thể chịu nổi nữa” Rod cau kinh nói.

Đôi khi Rod thật sự rất thô lỗ. Những lúc như vậy tôi chỉ muốn đâm vào mặt anh ấy. Tôi nhìn anh ấy đầy giận dữ khiến cho anh ấy ngừng nói.

“Cái gì? Không đời nào. Jade không phải loại con gái như vậy. “Cô ấy sẵn sàng chạy cả trăm mét nếu bạn yêu cầu. Hahaa” Donovan nói “Jade là một cô gái biết quan tâm người khác, đáng yêu, chung thủy và thành thật. Cô ấy xứng đáng có được một người đàn ông chăm sóc cô ấy tận tình và yêu cô ấy thật lòng. Cô ấy không phải loại con gái hư hỏng lăng lơ. Cô ấy là một người phụ nữ thích hợp để lấy làm vợ.”

“Tôi biết. Cậu sẽ phải cưới cô ấy nếu cậu muốn lên giường với cô ấy” Rod nói.

“Tôi không thèm khát tới vậy.” Tôi đâm mạnh vào bao cát.

“Có, cậu có đấy. Nhìn xem, cậu chẳng khác gì một con thú đang điên cuồng che giấu cảm xúc của mình. Cậu cau kinh và dễ dàng nổi giận với bất cứ ai. Nhưng khi Jade xuất hiện thì khuôn mặt cậu hoàn toàn thay đổi, cậu cười nhiều hơn việc mà cậu chưa bao giờ làm trước đây. Đừng có tỏ ra là mình không có gì nữa. Điều đó ảnh hưởng tới tất cả mọi người.” Rod cười lớn.

“Và hãy thương cho cái bao cát đó với. Nó đã phải hứng chịu toàn bộ nỗi thất vọng của cậu vì Jade rồi. Nếu nó biết nói thì chắc chắn nó cũng sẽ nói với cậu giống như bọn anh thôi.” Donovan cau nhàu

“Cả hai người, DỪNG LẠI ĐI. Hai anh chẳng giúp đỡ được gì cho tôi cả. Tôi cố gắng xin lời khuyên của hai anh xem làm thế nào để có thể ngăn cái ... THỨ khốn khiếp này lại – nhưng thay vào đó các anh lại lên mặt dạy dỗ tôi như với một thằng nhóc bảy tuổi.”

“Được thôi. Thế này nhé, chúng ta đã nói về chủ đề này trong suốt cả năm qua rồi. Cậu đã hẹn hò với vài cô người mẫu mà bọn anh gợi ý, nhưng rút cuộc cậu vẫn muốn Jade.” Rod bắt đầu nói lý lẽ “Lúc nào cũng là Jade. Cậu luôn nói về Jade. Dù cậu có phủ nhận bao nhiêu lần đi nữa, sự thật vẫn là sự thật. Tôi khá chắc rằng trong đầu cậu luôn ngập tràn hình ảnh của Jade.”

“Anh đang làm quá mọi chuyện lên đấy” Tôi rầy ghét những khi Rod nói nhiều. Anh ấy toàn nói những điều vô nghĩa. Anh ấy rất giỏi trong việc phóng đại mọi thứ.

“Cậu nghĩ như vậy sao?” Rod tự bào chữa sau đó cười với Donovan “Này, anh hãy nói cho cậu ấy nghe sự thật đi”

Donovan chỉ cười và gật đầu.

“Tất cả bắt đầu từ nụ hôn đó. Nó khiến tôi... Vô cùng khao khát cô ấy.” Tôi thừa nhận. Hương vị ngọt ngào của Jade chẳng khác nào chất độc xâm nhập vào máu tôi, khiến tôi luôn thèm khát hương vị đó, giống như bị nghiện vậy.

“Nhưng anh tưởng cậu đã kiểm chế được? Nụ hôn đó xảy ra cách đây 1 năm rồi. Lần này lại sao nữa? Cậu lại hôn cô ấy tiếp à?” Donovan đứng dậy, bước tới gần tôi.

“Không... Nhưng tôi đã chạm vào tay cô ấy.”

“Uh-oh” Rod vừa lắc đầu vừa cười “và cậu cảm thấy như có dòng điện chạy qua phải không. M* nó, cậu gặp rắc rối to rồi nhóc ạ.”

“Tôi biết. Tôi không hiểu có chuyện gì xảy ra với mình nữa. Cô ấy trông vô cùng xinh đẹp và hoàn hảo, cô ấy đứng đó, đôi mắt màu lục bảo ấy rung rung nước mắt và tôi đã không thể kiểm chế được. Tôi đã chạm vào tay cô ấy” Tôi nhún vai.

“Anh nghĩ rằng cậu nên gọi cho Kendra Packer – dù anh chẳng thích cô ta chút nào, một ả đàn bà điên rồ. Anh không thể quên được cái tát cô ta dành cho anh và những vệ sĩ khác.” Rod nói. “Nhưng anh chắc rằng cô ta có thể khiến cậu hải lòng ở trên giường và giúp cậu quên đi Jade”

“KHÔNG ĐỜI NÀO. ả ta là một con khốn”

“Đúng vậy, một con đ*ém chính hiệu. Cô ta đáng bị vứt bỏ” Donovan lạnh lùng nói.

“May mắn là anh không bị cô ta tát đấy” Rod nói với Donovan

Sau đó tất cả chúng tôi cùng cười phá lên. Đột nhiên chúng tôi nghe thấy một giọng nữ ở phía cửa phòng tập

“Xin lỗi”

Cả ba chúng tôi cùng nhìn chăm chăm người phụ nữ đang đứng ở cửa. Đó là Jade.

Nhịp tim tôi tăng vọt ngay khi tôi nhìn thấy cô ấy. Nó luôn như vậy mỗi lần cô ấy xuất hiện.

“Chào buổi sáng, Jade” Rod và Donovan đồng thanh

“Chào buổi sáng” Cô ấy đáp

“Trông cô càng ngày càng xinh đẹp đấy” Rod trêu chọc

“Cảm ơn ngài Brent”

“Hmmm. Tôi có một đứa cháu làm ở hải quân Mỹ, nó đang muốn tìm người yêu. Có khi chúng ta nên sắp xếp thời gian để cô có thể gặp nó” Rod nói. Rõ ràng là đang muốn khiến tôi ghen.

“Vâng, chắc rồi ngài Brent”

Cái gì? Mẹ kiếp! Cô ấy đồng ý. Tôi chắc chắn sẽ đá vào mông anh, Rod ạ.

Tôi hít sâu, cố gắng kiểm chế tức giận sau đó tháo găng tay ra. Tôi vớ hộp khăn giấy trên ghế, lau mặt và cổ.

Tôi đã bảo Jade tới đây sớm để chúng tôi có thể cùng bàn luận về bài thuyết trình cho cuộc họp hôm nay. Tôi không ngờ là cô ấy lại đến sớm như vậy. Mới 7 rưỡi sáng. Tôi muốn chúng tôi ngồi ăn sáng với nhau giống như trước đây. Tôi rất nhớ cảm giác đó

Tôi bước về phía cô ấy, tự hỏi liệu cô ấy có nghe được cuộc trò chuyện của chúng tôi về cô ấy hay

không

“Jade”

“Chào buổi sáng, thưa ngài. Đây là tài liệu cho bài thuyết trình hôm nay.” Cô ấy đưa cho tôi một chiếc túi hồ sơ.

“Cảm ơn.” Tôi nhìn cô ấy một cách chăm chú. “Em đứng đây bao lâu rồi?”

Cô ấy nhướn mày đầy vẻ khó hiểu “ý ngài là sao cơ?”

Tôi cười “Ý tôi là em có nghe thấy cuộc nói chuyện của chúng tôi không?”

“Nói chuyện? Về cái gì cơ?”

VỀ EM. Tôi rất muốn nói vậy, nhưng tôi biết cô ấy sẽ hoảng sợ nếu tôi nói thế. “Về... À...” Tôi cố gắng bịa ra một cái gì đó nhưng không thể “về... phụ nữ... Không... Không... Về... Yeah, phụ nữ” tôi nói. Mẹ kiếp

“Không. Tôi không nghe thấy gì cả” cô ấy đáp. Sau đó chúng tôi bước lên cầu thang, đi lên phía căn hộ của tôi.

Mấy tháng qua, em gái tôi, Chloe đã bắt đầu làm việc tại công ty. Con bé được chỉ định phụ trách toàn bộ việc thiết kế nội thất cho dự án hợp tác giữa hai tập đoàn Petrakis và Monteiro tại California, khách sạn New world và khu nghỉ dưỡng cạnh bờ biển. Và con bé phải hợp tác với người yêu cũ của nó, tức bạn thân của tôi, Inigo Monteiro.

Ôn trời, cuối cùng thì Chloe và Inigo nói chuyện bình thường. Nhưng vấn đề là Chloe đã phát hiện ra sự thật, và giờ thì con bé đang vô cùng tức giận với tôi. Nhưng tôi rất hiểu con bé. Nó sẽ tha thứ cho tôi thôi. Nó chỉ cần một chút ít thời gian để nguôi cơn giận.

Tôi đã nói chuyện với cha của Inigo, ngài Lucas Monteiro, khi tôi nghe trợ lý của Chloe, Rodrick nói chuyện với Jade

“Chào Jade, hôm nay trông cô thật rạng rỡ”

“Cảm ơn Rodrick”

“Tôi rất ghen tị với cô, có một người bạn trai tuyệt vời như vậy”

“À...ừm...” Jade lấp bắp

“Bạn trai cô tên là Jason Smith phải không? Tôi đã nhìn thấy tên anh ấy trên báo... Blah...blah... blah...”

Cô ấy có bạn trai? Sau tất cả thì cô ấy đã có bạn trai rồi sao? Chết tiệt!

Giận dữ. Bị phản bội. Bị lừa dối. Đó là tất cả những gì tôi cảm thấy lúc này.

Chloe đã bắt đầu bài thuyết trình nhưng tôi hoàn toàn không có tâm trạng nào để nghe nữa. Tôi vô cùng khó chịu và tức giận. Tôi đã nắm chặt nắm đấm mấy lần để kiểm soát cơn giận dữ ngày một mạnh mẽ trong tôi. Tại sao em lại có thể làm như thế với tôi, Jade?

Bạn thân của tôi, Inigo đã tới. Nó có khiến tôi rời sự chú ý một chút nhưng tôi vẫn không thể ngăn bản

thân nhìn chăm chăm về phía Jade đầy tức giận. Cô ấy thậm chí còn không biết tôi đang nhìn cô ấy.

“Ngài vẫn ổn chứ?” Jade hỏi

“Tôi ỔN.” Tôi nói. Cô là đồ dối trá! Tôi chủ muốn hét lớn vào mặt cô ấy

Một lúc sau, Chloe thông báo tới giờ nghỉ, đúng lúc ấy điện thoại của tôi đổ chuông. Là từ tập đoàn vận chuyển hàng hoá bằng đường thủy mà tôi đã báo giá về việc lắp đặt 3 tàu chở hàng.

“Tôi rất tiếc, thưa ngài Petrakis. Chủ tịch hội đồng quản trị đã từ chối mức giá mà ngài đưa ra. Ngài đã phản hồi quá muộn. Khi nhận được mail thì chúng tôi đã kí kết hợp đồng với một xưởng sản xuất tàu khác và...”

“Chúng ta đã thất bại trong vụ làm ăn với tập đoàn vận chuyển hàng hoá của Nhật” Tôi nghiêng rằng

“Tại sao? Chúng ta đã cho họ mức giá ưu đãi nhất mà” Jade mở to mắt đầy ngạc nhiên.

“Nhờ ơn cô đấy. Cô đã trả lời quá muộn”

“Sao cơ? Nhưng ngài đã nói rằng phải đợi thông báo của ngài mà? Tôi chỉ làm theo những gì ngài khuyên nhủ. Ngài muốn là bên cuối cùng báo giá mà”

“Vây, giờ thì đó là lỗi của tôi phải không? HA. Hãy đổ lỗi cho bộ não đần độn ngu dốt của cô ấy, quý cô thân mến ạ”

Mặt Jade ngay lập tức đỏ bừng. Cô ấy đứng bật dậy và chạy ra khỏi phòng họp.

CHẾT TIẾT! Tôi vừa làm gì thế này? Tôi lại gây chuyện với cô ấy rồi.

Tôi đứng dậy và đuổi theo cô ấy.

*****

Tiện thể có mấy bạn hỏi thì mình xin phép được trả lời

ĐÂY LÀ TRUYỆN MÀ MÌNH DỊCH NHÉ (như mình đã có ghi ở trong phần giới thiệu truyện í)

Cảm ơn các bạn đã quan tâm

CÔ GÁI ĐẲNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Mắt tôi nhoè đi, cổ họng nghẹn đắng. Tôi không thể nào ngăn cho nước mắt ngừng rơi được nữa. Tôi đứng bật dậy, chạy vào nhà vệ sinh nữ.

Có thể Eros sẽ nghĩ tôi thật không biết cách hành xử khi rời đi như thế. Nhưng ai mà thèm quan tâm cơ chứ! Chính anh ta cũng là một kẻ lỗ mãng. Anh ta không quan tâm liệu điều đó có khiến tôi bị tổn thương không.

Tôi cảm thấy như vừa bị gậy bóng chày đập vào đầu và hất nước lạnh vào mặt. Sự thật đã đập vào mặt tôi. Anh ta vẫn là kẻ lỗ mãng, ác độc và ngạo mạn như trước. Tôi tưởng rằng anh ta đã thay đổi.

Tôi chưa bao giờ tin vào chuyện ẩn tượng đầu tiên sẽ không bao giờ thay đổi. Nhưng với trường hợp của anh ta thì nó hoàn toàn đúng. Chúa ơi! Tôi đã nhầm rồi. Anh ta sẽ – KHÔNG BAO GIỜ- thay đổi cả.

Thất vọng. Tức giận. Đau khổ.

Đầu óc tôi hoàn toàn hỗn độn và trái tim đau đớn như vừa bị ai đâm. Anh ta nói đúng. Tôi thật ngu ngốc khi yêu anh ta.

Tôi không muốn khoác nhưng tôi không thể nào ngăn được nước mắt rơi. Tôi cảm thấy vô cùng đau lòng. Chúa ơi, tôi đã tưởng rằng anh ta cũng quan tâm tới tôi... Thậm chí là thích tôi... Và cuối cùng thì hoá ra anh ta nghĩ rằng tôi thật ngu ngốc và đần độn.

Có Chúa mới biết được tôi đã phải cố gắng tới mức nào để hoàn thành công việc một cách tốt nhất – không phải chỉ vì nghĩa vụ của tôi mà còn vì tôi muốn làm hài lòng anh ta, muốn khiến anh ta vui vẻ. Tôi cố gắng hết mình để tìm hiểu về việc kinh doanh, để hiểu nó, để đuổi kịp anh ta. Tôi làm theo mọi thứ anh ta khuyên bảo, từ công việc giấy tờ cho tới những việc cá nhân của anh ta. Tôi thậm chí còn đặt công việc và ANH TA lên trên gia đình mình. Sinh nhật năm ngoái của mẹ tôi, tôi đang cùng anh ta ở Toronto và trong ngày lễ gia đình ở trường của Sapphire, tôi lại có mặt ở buổi họp mặt của gia đình Petrakis.

Thật không công bằng. Anh ta đổ lỗi cho tôi trong vụ thoả thuận thất bại với tập đoàn vận chuyển của Nhật trong khi tôi chỉ làm theo những gì anh ta nói. Rõ ràng anh ta đã bảo tôi đợi lệnh của anh ta và tôi đã làm theo.

Tôi thở dài, đang hai bàn tay lại với nhau và nhìn nó chằm chằm. Tôi bỗng dưng cảm thấy vô cùng thất vọng. Vụ thoả thuận đó chắc hẳn phải đáng giá cả gia tài. Hàng tỉ đô. Tôi biết rằng một phần của số tiền đó sẽ được dùng để quyên góp cho quỹ từ thiện của Eros dành cho trẻ em nghèo trên khắp thế giới. Anh ta luôn dành một phần thu nhập của mình cho những việc đó. Thật ra thì anh ta có quyền tức giận. Nhưng... Không! Anh ta đã gọi tôi là ngu ngốc, đần độn, thiếu năng.

Tôi căm ghét anh ta! Anh ta quá độc ác và vô tâm.

Tôi bước về phía phòng vệ sinh nữ, vặn nắm cửa. Nó bị khoá rồi. Nhưng tôi nghe thấy có ai đó đang nói chuyện ở bên trong vì vậy tôi đã thử gõ cửa

Cửa nhà vệ sinh ngay lập tức được Chloe mở ra.

“Jade!” Giọng Chloe đầy vẻ ngạc nhiên “Cô không sao chứ?”

Tôi lao thẳng vào nhà vệ sinh, tiến về phía bồn rửa tay. Tôi tháo mớ mi giả dày cộp trên mắt và mở vòi nước để rửa mặt.

“Vâng, tôi vẫn ổn. Đừng để ý đến tôi” giọng tôi run lên. Tôi cố gắng cắn môi để kiềm chế cơn nước nứa, nhưng tôi không thể nào ngăn được nước mắt rơi.

“Cô đang buồn. Có phải anh Eros đã quát cô không?” Chloe tỏ vẻ quan tâm. Cô ấy trở thành một người bạn thân thiết của tôi kể từ khi Eros đưa tôi tới buổi gặp mặt gia đình Petrakis cách đây 2 năm.

“Đúng vậy. Anh ta đổ lỗi cho tôi trong vụ thỏa thuận thất bại với tập đoàn vận chuyển Nhật Bản. Anh ta đã bảo tôi phải đợi chỉ đạo của anh ta, ưu tiên những việc khác trước... Và giờ thì anh ta bảo tôi là ngu ngốc, dằn dặt... Tôi thề... Tôi sẽ nghỉ việc” tôi rất đau khổ đến nỗi không nói nên lời. Tôi lấy một tờ khăn giấy và lau mặt. Tôi cảm thấy vô cùng đau buồn và bối rối đến nỗi tôi đã vô tình tháo cả bộ tóc giả của mình.

Chloe nhìn tôi đầy kinh ngạc. Cô hắng giọng rồi nói “đừng bỏ, Jade. Tôi chắc rằng anh Eros không có tình nói vậy đâu. Cô là một người phụ nữ thông minh, tất cả mọi người đều biết điều đó. Thêm vào đó thì anh ấy không thể nào làm việc mà không có cô. Tôi sẽ nói chuyện với anh ấy.”

“Xin đừng. Tôi hiểu anh ta. Anh ta là một kẻ vô tâm. Anh ta nghĩ rằng anh ta hơn người, anh ta là tuyệt vời nhất, giỏi giang nhất và không bao giờ mắc sai lầm. Ugh! Xin lỗi Chloe, chỉ là lúc này tôi cảm thấy vô cùng căm ghét anh ta.” Tôi nói, búi lại tóc và đội tóc giả lên đầu.

Chloe cười “còn thiếu, anh ấy còn là một kẻ hách dịch độc đoán nữa. Tôi vẫn rất ghét anh ấy vì những gì mà anh ấy đã làm với tôi và Inigo nhưng... Tôi không còn lựa chọn nào khác, anh ấy là anh trai của tôi. Tôi không thể nào ghét anh ấy được. Ồi tôi biết anh ấy yêu tôi và chỉ làm những gì tốt nhất cho tôi.” Cô ấy nhìn vào gương, chỉnh sửa tóc tai. “Anh ấy cần một người phụ nữ khônggg xem anh ấy là tài giỏi, một người phù hợp với tính cách của anh ấy... Một người có thể khiến anh ấy phải cúi đầu.” Cô ấy vòng tay quanh ngực.

“Tôi không nghĩ rằng có người như vậy tồn tại trên đời”

“Tôi lại nghĩ là có.” Cô ấy quay sang và mỉm cười. “Tôi phải đi đây. Gặp lại cô sau nhé Jade”

“Ừ, cảm ơn cô, Chloe” Tôi đáp trước khi Chloe rời khỏi phòng vệ sinh.

Tôi lau nước mắt sau đó nhìn chằm chằm đôi mắt đỏ ửng của mình trong gương. Nước mắt không ngừng rơi xuống hai gò má, tôi cứ cầm khăn giấy lau hết lần này đến lần khác.

Sau đó tôi nghe thấy có tiếng gõ cửa

“Jade, tôi biết là em đang ở trong đó. Hãy mở cửa ra đi”

Tim tôi lại đập mạnh khi nghe thấy giọng của anh ta. Cổ họng nghẹn đắng khiến tôi không thể thốt nên lời. Tôi quyết định giữ im lặng, lờ đi sự có mặt của anh ta. Nước mắt tôi lại rơi không ngừng.

“Jade, tôi xin lỗi. Tôi không biết có chuyện gì đã xảy ra với tôi nữa. Tôi thật ngu ngốc khi nói ra những điều như vậy.” Anh ta tiếp tục đập cửa

Tôi vẫn im lặng, nghe anh ta nói. Tôi tới gần cửa, dựa người vào tường.

“Tôi xin lỗi. Tôi không cố tình đâu. Tôi chỉ đang buồn bực vì vài chuyện” Sau đó, anh ta lại nói “Jade, mở cửa ra đi, tôi muốn nhìn thấy mặt em trong lúc nói chuyện” Anh ta đập cửa. “Em biết rõ rằng, em KHÔNG HỀ ngu ngốc... Thực ra mà nói thì em rất thông minh. Tôi mới là kẻ ngu ngốc khi nói ra những lời như vậy với em.”

“Tôi không đổ lỗi cho em vì chuyện giao dịch thất bại đó. Đó hoàn toàn là lỗi của tôi, được không? Em chỉ làm theo những gì tôi bảo. Mà ai mà cần quan tâm xem cái thoả thuận đó thế nào cơ chứ, chúng ta sẽ kiếm được nhiều hơn trong những dự án lớn sắp tới. Tôi không muốn em phải bận lòng vì chuyện đó. Mọi chuyện đều ổn cả.”

Thật ư? Tôi không tin. Tôi biết mấy cái thoả thuận kinh doanh đó quan trọng với anh đến nhường nào. Nó giống như không khí mà anh hít thở, nước mà anh uống mỗi ngày vậy.

“Jade, mở cửa ra NGAY bằng không tôi sẽ phá khoá đấy”

Thật sao? Không đời nào. Ngài Eros vĩ đại mà tôi biết sẽ không làm như vậy. Anh chỉ đang cố dọa tôi thôi, đồ khốn

“Trả lời tôi đi, mẹ kiếp”

“Được thôi, em không cho tôi lựa chọn nào khác. Tôi sẽ phá cửa trong 10 giây nữa”

Vậy sao? Cứ thử đi quý ngài Superman. Nhưng tôi biết anh sẽ không làm vậy. Tôi bước tới phía gương, lau nước mắt. Tôi thở dài, đợi anh ta đếm ngược, tôi sẽ mở cửa ra khi anh ta đếm tới 0.

RẦM!!!

Tôi giật nảy mình vì tiếng chiếc cửa đổ rầm xuống sàn nhà. Chúa ơi! Eros thật sự đã đập hông cửa rồi.

Tôi vòng cung kinh ngạc. Anh ta đứng thẳng lại, chỉnh sửa bộ comple trên người sau đó bước vào nhà vệ sinh nữ như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Đôi mắt màu xám bạc của anh ta nhìn thẳng về phía tôi.

Tôi chỉ đứng đó, nhìn anh ta chằm chằm, không nói nên lời. Tôi thở dồn dập, tim đập nhanh một cách ngu ngốc. Tôi cảm thấy vô cùng đau khổ bởi hàng loạt những cảm xúc hỗn độn. Phấn khích. Tức giận. Tồn thương.

Anh ta sải bước về phía tôi, mắt vẫn dính chặt vào mắt tôi. Anh ta bước tới gần hơn, nhìn tôi đầy mãnh liệt. Anh mắt anh ta thật dịu dàng, thông cảm và đầy quan tâm

“Jade” anh ta dừng lại trước mặt tôi

“Anh không đếm” tôi nuốt nước bọt, ngẩng mặt lên và chạm phải ánh mắt anh ta

“Em đang nói về cái gì thế?”

“Không có gì” Tôi nói “tại sao anh lại phải phá cửa? Anh có thể gọi điện cho người phụ trách để lấy chìa khoá dự phòng cơ mà.” Tôi cắn môi, cố gắng kiềm chế cơn tức.

Anh ta lắc đầu “đừng nhắc đến cái cửa chết tiệt đó nữa. Tôi đã rất lo lắng. Em không trả lời tôi. Tôi đã nghĩ rằng có chuyện gì đó xảy ra với em”

“Anh thấy đấy, tôi vẫn ổn. Hãy để cho tôi yên” tôi cố gắng nói bằng giọng bình thường, để giấu đi

tiếng run nơi cổ họng. Tôi hắng giọng, cố gắng xoá bỏ cơn nức nở đang trực trào.

“Em không ổn. Em đang đau buồn” anh ta lắc đầu đầy thất vọng “tôi cảm thấy thật tồi tệ khi làm em khóc”

Tôi hít thở sâu, ngăn cho bản thân thôi run rẩy “không sao. Tôi quen rồi”

“Jade. Tôi xin lỗi. Tôi luôn nghĩ rằng em là một cô gái rất thông minh. Em không hề ngu ngốc, em biết mà. Nếu em thật sự ngu ngốc thì em đâu thể trở thành trợ lý riêng của tôi”

Tôi nhìn về phía tường. Tôi không thể nhìn thẳng vào anh ta. Tôi đang rất điên tiết. Tôi có thể tha thứ cho anh ta dễ dàng nhưng tôi sẽ không quên. Có lẽ sẽ phải mất vài ngày hoặc vài tuần gì đó.

Tôi bóp trán, liếc về phía anh ta “nếu ngài không phiền thì tôi xin phép trước, tôi cảm thấy không được khỏe”

Tôi tiến về phía cửa nhưng anh ta đã nhanh hơn một bước chặn đường tôi. Tôi ngay lập tức lùi về phía sau một bước, tránh tiếp xúc với cơ thể anh ta.

“Jade”

“Làm ơn. Hãy để cho tôi một mình”

“Được thôi.” Anh ta gật đầu “chiều nay em hãy nghỉ ngơi đi. Tôi sẽ bảo Donovan đưa em về”

“Không. Hãy... Để cho tôi một mình” tôi đáp sau đó quay người bước đi.

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Một Thiên Thần?

Anh là một người đàn ông tuyệt vời, và em không biết những cảm giác này tới từ đâu. Tất cả những gì em biết đó là em vô cùng, vô cùng yêu anh. Em ước gì thời gian có thể ngừng trôi để em có thể mãi được ở bên anh, không cần phải suy nghĩ tới bất cứ điều gì khác. Em thích mọi thứ thuộc về anh, cả cái cách gượng mặt anh biểu lộ những gì anh suy nghĩ, đặc biệt là khi ta nhìn vào mắt nhau, tóc anh được vuốt gọn gàng về phía sau, đôi mắt nhắm lại và môi khẽ mở. Thất thôi. Đó là tất cả những gì mà em muốn nói. Hãy xoá nó đi.”

-Emily Giffin – Something borrowed

JADE

“Jade chưa có bạn trai. Jason Smith là gay. Anh ta đã kết hôn với anh chàng tên là Walter Graham cách đây một năm. Họ nhận nuôi một bé gái, mẹ của Jade chính là người trông con bé.” Donovan nói. Chúng tôi đang cùng nhau đi lên căn hộ của tôi.

“Anh chắc là anh tìm đúng người chứ?”

“Chắc chắn. Đó là Jason Smith duy nhất mà Jade quen biết. Và anh ta hiện đang là phóng viên tại một tờ nhật báo. Chính Rodrick cũng đã khẳng định khi được đưa cho bức ảnh.”

Vậy là mọi thứ đã rõ ràng. Jade không hề có người yêu.

Gánh nặng trên vai tôi như được trút bỏ. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm và phấn chấn hơn cả khi đạt được một thỏa thuận kinh doanh quan trọng – giống như một cánh cửa mới vừa được mở ra... Hy vọng mới... Cơ hội mới.

Nhưng tôi cũng cảm thấy rất kinh khủng. Tại sao ư? Bởi vì tôi lại phạm phải sai lầm một lần nữa. Tất cả những việc liên quan đến cô ấy đều khiến tôi hành động hết sức phi lý. Tôi cảm thấy vô cùng bối rối, đôi khi lại hoảng sợ bởi thứ tình cảm mà tôi dành cho cô ấy. Tôi thậm chí còn quát nạt, nặng lời hay nhấn tâm với cô ấy. Tất cả những gì tôi làm chỉ là để kháng cự lại tình cảm mà tôi dành cho cô ấy.

Và giờ thì cô ấy rất buồn và rất căm ghét tôi. Ai mà chẳng thế cơ chứ? Tôi đã gọi cô ấy là ngu ngốc, đần độn, thiếu năng. Tôi không biết điều gì đã xui khiến tôi nói nặng lời với cô ấy như vậy. Chỉ là tôi cảm thấy vô cùng tức giận khi nghe rằng cô ấy đã có người yêu. Suy nghĩ về việc cô ấy cùng với một người đàn ông khách thật sự khiến tôi như phát điên.

Lạy Chúa, tôi mới chính là một kẻ ngu ngốc. Tôi không thể khống chế được cảm xúc của mình, tôi luôn cảm thấy vô cùng bối rối và hỗn độn khi cô ấy ở bên.

Sáng nay tôi lại làm thêm một chuyện ngu ngốc nữa ở nhà vệ sinh nữ. Tôi đã phá hỏng cánh cửa ở đó. Jade nói đúng. Lẽ ra tôi nên gọi cho bảo vệ toà nhà để lấy chìa khoá dự phòng. Tại sao tôi lại không nghĩ đến chuyện đó cơ chứ? Mẹ kiếp, tôi lại bị cảm xúc khống chế một lần nữa – và điều đó thật sự khiến tôi cảm thấy lo sợ.

Tôi vô cùng đau lòng khi nhìn thấy Jade cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh của mình để che giấu đi những tổn thương mà cô đang có. Cô ấy đã khóc. Mắt cô ấy sưng húp và đỏ ửng lên. Tay cô ấy còn đang nắm

chặt tờ khăn giấy.

Cô ấy trông vô cùng yếu ớt và mỏng manh. Mắt cô ấy mở to, mồm há hốc khi nhìn thấy tôi phá cửa nhà tắm. Tôi thật sự muốn ôm cô ấy trong vòng tay mình, để cô ấy cảm thấy an toàn. Tôi chỉ muốn được bảo vệ cô ấy, gạt bỏ hết những gánh nặng trên vai cô. Mẹ kiếp, giá mà tôi có thể làm mọi thứ theo ý của mình...

Đúng vậy, tôi quan tâm tới cô ấy, rất nhiều... Tôi thích được ở bên cô ấy... Mãi mãi. Ngay cả khi không ở bên cô ấy, tâm trí tôi cũng vẫn luôn hướng về phía cô ấy. Cô ấy là người đầu tiên tôi nghĩ tới khi tỉnh dậy và cũng là người cuối cùng tôi nhớ tới trước khi chìm vào giấc ngủ.

Đây là cảm giác mà tôi chưa bao giờ cảm nhận được trước đây. Nó rất khó hiểu, đáng sợ và bẽ tắc.

“Cô ấy rất buồn. Cô ấy sẽ không tha thứ cho tôi đâu.” Giọng tôi đầy đau khổ. Tôi nằm vật xuống sofa trong phòng khách, đặt một chân lên bàn.

“Hãy năn nỉ cô ấy” Rod Brent nói. Tôi đã gọi anh ấy khi chúng tôi về tới căn hộ.

“Đó là một ý kiến hay đó Rod. Tôi đang nghĩ tới việc mua cho cô ấy một chiếc xe hơi, loại mui trần chẳng hạn.” Mắt tôi sáng bừng. Đây quả là một cơ hội tốt để tặng cho cô ấy một chiếc xe hơi. Cô ấy sẽ học cách lái xe. Sẽ rất thuận tiện để cô ấy đưa gia đình mình đi công viên, rạp chiếu phim, nhà thờ hay bất cứ nơi nào mà họ muốn.

“Một chiếc xe hơi? Như vậy thì hơi quá.” Donovan không đồng tình

“Quần áo mới thì thế nào? Chắc chắn là Jade rất cần nó đấy”

Rod cười phá lên

Tôi nhìn Rod bằng ánh mắt sắc lạnh “điều đó không vui đâu”

“Xin lỗi, tôi đùa thôi.” Anh ta nhún vai. “Có lẽ cô ấy sẽ thích đồ trang sức chẳng, như kim cương chẳng hạn? Người ta vẫn hay nói rằng kim cương là bạn thân nhất của phụ nữ mà.”

Donovan lắc đầu “Tôi không nghĩ vậy, Jade không phải kiểu người như thế. Cô ấy khác xa với kiểu phụ nữ mà anh nói tới. Cô ấy không phải người ham vật chất. Anh không thể dùng những thứ đắt tiền để mua chuộc cô ấy được đâu”

“Vậy thế giải pháp của anh là gì? Hoa và sô cô la sao? Mấy kiểu đó quá lỗi thời rồi”

“Tại sao không? Jade đích xác là một cô-gái-tiền-sử mà. Hoặc chú có thể tặng cho cô ấy mấy món đồ mà cô ấy thích như đồ chơi, gối, khung ảnh.”

Tôi cười toe toét nói “tôi biết cô ấy thích gì rồi”

JADE

“Dee. Dậy đi. Dee. MỞ CỬA RA.” Sapphire, em gái tôi, đập cửa phòng tôi ầm ầm. Tôi mắt nhắm mắt mở, vợ lấy chiếc đồng hồ trên bàn, mới 7 giờ. Tôi rên rỉ. Hôm nay là chủ nhật, là ngày tôi được nghỉ. Đã tới lúc rời khỏi giường và làm một điều gì đó mà tôi muốn.

“Dee, nhanh lên. Sếp của chị đang ở đây”

Mắt tôi tròn tròn.

Eros đang ở đây? Tôi có nghe nhầm không vậy? Eros đang ở đây ư? Nhưng hôm nay là chủ nhật cơ mà?

Tôi bật dậy và ra mở cửa. Tôi đã hoàn toàn tỉnh táo và hết sức căng thẳng.

“Dee, sao mãi chị mới dậy thế.” Saph gần như đã hét lên ngay khi tôi mở cửa phòng.

“Em nói gì cơ? Sếp của chị đang ở đây?”

Đúng vậy, anh ta đang ở dưới tầng nói chuyện với mẹ. Và anh ta đã mua một vài thứ mang đến... Hmmm... Mấy chiếc bánh pancakes với siro dâu tây và kem.”

“Cái gì? Ôi Chúa ơi! Chúa ơi! Anh ấy đang làm gì ở đây vậy? Vì Chúa, hôm nay là chủ nhật cơ mà.”

“Em không biết, chị nhanh lên đi. Em xuống tầng trước đây. Em phải xử lý mấy cái bánh nó ngay mới được.” Sapphire nói và rời khỏi phòng tôi.

Tôi lấy bàn chải, khăn mặt rồi chạy như điên vào phòng tắm,... Quay lại phòng ngủ... Rồi lại đi ra, đội tóc giả lên. Tôi đánh răng, rửa mặt, tắm rửa. Phewwww, tôi đã xong xuôi mọi việc trong vòng 10 phút.

Tôi lao xuống tầng, đi thẳng đến phòng khách. Nhưng anh ấy không ở đó.

Anh ấy đây rồi? Tôi ngó ra ngoài cửa sổ, con Bugatti Veyron của Eros vẫn đậu phía trước cửa chính. Sau đó tôi nghe thấy giọng của mẹ tôi cùng một người đàn ông vọng ra từ phía nhà bếp.

Tôi bước vào nhà bếp và nhìn thấy Eros đang đứng ở chỗ bàn bếp và uống Cafe. Trông anh ấy rất trẻ trung và điển trai trong chiếc áo phong tấc và quần Jeans mài. Mái tóc anh ấy vẫn còn hơi ướt. Anh ấy đan cười và chăm chú nghe Sapphire nói về mấy nhân vật Otaku.

Sapphire ngồi bên cạnh anh ấy ăn bánh còn mẹ tôi thì đang đứng phía sau bếp nấu nướng.

“Chào buổi sáng” tôi nói

Ba cặp mắt cùng quay sang nhìn tôi làm tôi thấy đỏ mặt. Tôi cảm thấy rất xấu hổ khi thấy Eros ở trong nhà của mình.

“Jade, xem Eros mua gì này” mẹ tôi chỉ cho tôi một hộp bánh. “Loại bánh yêu thích của con đấy, bánh kẹp dâu tây”

Mẹ gọi anh ấy là Eros? Họ đã thân quen đến vậy rồi sao?

“Ngon lắm. Em không thể tin được một tí phú như anh Eros lại có thể nấu nướng giỏi đến vậy” Sapphire nói

Chúa ơi, thậm chí Sapphire cũng gọi anh ấy là Eros. Từ khi nào mà họ lại gọi anh ấy bằng tên thế kia? Cảm giác thân thuộc?

“Saph” Tôi quát. Con bé đôi khi quá vô ý và không thật sự quan tâm tới những thứ mà nó nói ra.

Eros cười. “Anh biết nấu rất nhiều món đấy. Anh đã bắt đầu nấu nướng hồi học đại học. Anh cảm thấy rất thích nó”

“wow! Sở trường của anh là món gì?” Sapphire hỏi

“Cánh gà chiên. Mọi người trong nhà anh đều rất thích món đó. Họ nói nó rất ngon”

“Giá mà bọn em cũng được ăn. Jade rất thích món cánh gà chiên. Đó là món ưa thích của chị ấy.”

“Thật sao? Anh không biết đấy.” Anh ấy đột nhiên nhìn về phía tôi. Trông anh ấy có vẻ rất thích thú “Lần tới anh sẽ mang theo cánh gà chiên”

“Không... Không... Đừng để ý. Thật ra thì tôi thích rất nhiều loại thức ăn như là mỳ trứng, sushi, gà chiên cay, cơm thập cẩm, mì và nhiều món khác nữa.” Tôi đảo mắt. Sapphire đang cung cấp cả đồng thông tin của tôi cho anh ấy. Tôi sợ rằng sắp tới con bé sẽ nói với anh ấy rằng tôi đang đội tóc giả mất.

“Nhưng cánh gà chiên vẫn là món chị thích nhất, đúng không mẹ?” Saph khẳng khái

“Đúng vậy” mẹ tôi đồng tình, mẹ tôi nhướn mày ra hiệu cho tôi. Nói chuyện với cậu ấy đi, nhanh!

“Um.. Tôi có thể nói chuyện với anh, ý tôi là...” Tôi gật đầu, ra hiệu cho anh ấy đi theo tôi.

“Chắc chắn rồi” Eros đứng dậy, đi theo tôi ra phòng khách.

“Anh đang làm gì ở đây thế?” Tôi hỏi

“Mang bánh cho em”

“Tại sao?”

“Một món quà để làm lành chẳng?”

Tôi thờ dãi “anh không cần phải phiền phức như vậy”

“Tại sao không? Tôi biết là em rất thích bánh kếp”

“Yeah... Nhưng làm ơn... Tôi chỉ muốn được một mình... Suy nghĩ”

“Nghĩ về chuyện gì cơ?” Anh ấy nói, tay vò vò tóc “đừng có nghĩ tới chuyện từ chức. Tôi sẽ không để cho em làm thế đâu.”

“Ngài không thể cấm tôi làm bất cứ chuyện gì mà tôi muốn”

“Em biết rằng tôi có thể, Jade ạ”

“Ồ, anh không thể. Hãy để cho tôi yên. Lẽ ra anh không nên xuất hiện ở đây”

“Tại sao không? Tôi muốn gặp em. Để xem liệu em có còn buồn nữa không”

“Vậy giờ thì anh biết rồi đấy. Mời anh đi cho”

“Jade, làm ơn, tôi xin lỗi, tôi hứa nó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì, bất cứ điều gì để em có thể tha thứ cho tôi”

“Thật không?”

“Thật. Tôi sẽ không dừng lại chừng nào em tha thứ cho tôi.”

Tôi biết ý của anh ấy, anh ấy sẽ không cho tôi yên nếu tôi không tha thứ cho anh ấy.

“Được thôi” tôi khoanh tay trước ngực, hất cằm lên nói “vậy tôi muốn được ăn món cánh gà chiên ngay bây giờ”

Anh ấy cười và nói to “Được thôi”

Buổi sáng hôm đó, tôi đã đi cùng anh ấy mấy quán tạp hoá xung quanh. Chúng tôi mua nguyên liệu để anh ấy có thể làm món cánh gà chiên và salad Caesar. Anh ấy cũng mua thêm một ít rượu vang nữa

11 giờ kém 15, anh ấy bắt đầu nấu nướng trong nhà bếp của chúng tôi. Tôi luôn ở bên cạnh trợ giúp. Tôi thật sự rất ấn tượng trước kĩ năng nấu nướng của anh ấy. Ướp thịt gà, chiên gà, thái rau, làm salad.

Eros đã cùng ăn trưa với chúng tôi. Trông anh ấy khá vui vẻ và thoải mái. Mẹ và Sapphire luôn cười phá lên trước những câu chuyện cười mà anh ấy kể. Anh ấy nói về rất nhiều thứ, kể cả mấy chuyện nhỏ nhặt giống như một người bình thường. Anh ấy chăm chú lắng nghe cả mấy câu chuyện con gái của Sapphire và mấy lời đồn thổi của mẹ tôi về hàng xóm xung quanh, về mấy diễn viên nổi tiếng... Anh ấy hứng thú với mọi thứ mà chúng tôi làm.

Tôi nhìn anh ấy và anh ấy cũng nhìn tôi. Tôi cười và anh ấy cũng cười. Tôi không biết điều đó có nghĩa là gì nhưng... Anh ấy trông hoàn toàn khác với Eros Petrakis kiêu ngạo, hống hách, thô lỗ mà tôi biết... Hoàn toàn không phải một ác quỷ... Mà là một thiên thần.

CÔ GÁI ĐẲNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Đính Hôn?

Rất khó để có thể giả vờ yêu một người, khi bạn không yêu họ

Nhưng để giả vờ như bạn không yêu một người trong khi bạn thật sự rất yêu người đó còn khó hơn gấp vạn lần.

JADE

“Wow, răng đẹp đó! Chị trông xinh hơn rất nhiều khi không có niềng răng đấy” Sapphire nói. Con bé đang ngồi trong phòng khách, xem bộ phim Hàn Quốc ưa thích của mình “Boys over flower” và ăn Cheetos.

“Chị cảm thấy có chút kì cục. Răng chị đều hơn và có vẻ yếu hơn một chút” tôi cười với con bé, thờ phào nhẹ nhõm vì cuối cùng cũng đã được tháo niềng răng.

“Awwwww... Chị cười trông đáng yêu quá”

“Ohhhhh. Cảm ơn em” Tôi đặt túi xách lên bàn, sau đó ngồi xuống ghế.

“Nhân tiện thì em vừa mới chat với Joseph lúc nãy.”

“Thật sao?” Tim đột nhiên nảy lên. Cái tên Joseph Nevin vẫn luôn khiến tôi cảm thấy như vậy. Mặc dù nó không đập liên hồi một cách ngu ngốc như trước đây nhưng trái tim tôi vẫn thấy rộn rang mỗi khi nghe ai đó nhắc tới tên anh ấy

Tôi vẫn thích anh ấy, mặc dù đã 4 năm rồi kể từ lần đây nhất chúng tôi gặp gỡ. Suy nghĩ về anh ấy thỉnh thoảng vẫn lướt qua tâm trí tôi. Thật sự không dễ dàng để quên được anh ấy. Anh ấy là bạn thân nhất của tôi, là anh trai tôi, là người đưa cho tôi những lời khuyên hữu ích.

Nhưng hoàng tử quyền rũ trong lòng tôi đã thay đổi. Trong giấc mơ của tôi, chàng hoàng tử có mái tóc đen thay vì màu vàng như trước. Vóc người anh ấy trông thon gọn và khỏe mạnh. Thậm chí giọng nói của anh ấy cũng đầy quyền lực và oai vệ.

Tôi biết tại sao. Là bờ Eros.

Tôi không thể ngăn bản thân mình rơi vào bẫy tình của anh ấy. Ai có thể cơ chứ? Gần như ngày nào tôi cũng nhìn thấy anh ấy. Anh ấy vô cùng đẹp trai, tự tin, thông minh, chăm chỉ, biết quan tâm, hài hước... đúng vậy, hài hước, với những câu chuyện cười... có lần tôi tưởng tôi đã suýt chết vì cười quá nhiều. Anh ấy là một người hoàn toàn khác khi chúng tôi ở bên nhau. Tôi cảm giác như giữa hai chúng tôi có một mối liên hệ nào đó... một mối liên hệ mà chỉ hai chúng tôi hiểu được,

Nhưng, Eros rất cố chấp trong chuyện tình cảm. Anh ấy không tin vào tình yêu hay lãng mạn. Suy nghĩ về TÔI và EROS, ở bên nhau, mãi mãi – không thể nào...

Rất nhiều lần tôi đã tự nhủ với bản thân đừng mê đắm anh ấy bởi kết cục của chuyện đó sẽ chỉ là tôi bị tổn thương thôi. Nhưng trái tim của tôi không chịu nghe lời! Tôi đã cố gắng hết sức nhưng tôi không thể. Anh ấy giống như một vị thần trong truyện cổ Hy Lạp.

Còn tôi chỉ là một cô gái bình thường. Đó là lời biện hộ của tôi.

Nhưng tôi biết cách để kiểm soát cảm xúc của mình. Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, không bị ảnh hưởng bởi nụ cười của anh ấy, ánh nhìn của anh ấy và cả nét thu hút của anh ấy. Tôi không muốn tự làm mình bẽ mặt bởi không đời nào anh ấy lại cưới một người như tôi. Anh ấy chỉ xem tôi như thư ký, một người bạn hoặc một ai đó mà anh ấy cần để giúp anh ấy trong mọi việc.

Đúng vậy, anh ấy quan tâm tới tôi, tôi có thể cảm thấy điều đó... nhưng tôi không muốn suy nghĩ tới ý nghĩa của những hành động đó. Bởi có thể đối với anh ấy nó chẳng là gì cả.

Tôi không muốn bẽ mặt một lần nữa, giống như những gì đã xảy ra với Joseph. Tôi đã tưởng rằng anh ấy yêu tôi, bởi anh ấy rất ngọt ngào, đáng yêu và quan tâm tôi. Tôi thấy mình giống như một nàng công chúa mỗi khi chúng tôi ở bên nhau. Anh ấy giới thiệu tôi với bạn bè của mình, ôn tôi, hôn lên trán tôi, giúp đỡ tôi làm bài tập về nhà và cả việc nhà nữa. Tôi hoàn toàn yêu anh một cách điên cuồng, cả thế giới của tôi chỉ xoay quanh một mình anh. NHƯNG, sau tất cả, là tôi đã ngộ nhận. Anh ấy quan tâm, chăm sóc tôi như một người em gái. Tôi thật ngu ngốc khi nghĩ rằng anh ấy cũng yêu tôi.

Tôi không muốn trải nghiệm chuyện đó một lần nữa. Tốt hơn hết là tôi nên đợi người đó thổ lộ cảm xúc của mình trước – để tránh bị bẽ mặt.

“Anh ấy thế nào rồi?” Tôi hỏi Saph. Tôi vẫn rất tò mò về cuộc sống của Joseph hiện tại.

“Anh ấy đã trở thành một bác sĩ và hiện tại anh ấy đang đi thực tập ở Canada.”

“OH, thật tuyệt! Cuối cùng thì anh ấy đã đạt được ước nguyện của mình”

“Yeah... Anh ấy lại hỏi em số chị, nhưng em vẫn không cho. Theo lệnh của chị, đúng không?”

“Đúng vậy. tại sao anh ấy lại xin số của chị?”

“Dee, hai người là bạn tốt của nhau, dĩ nhiên là anh ấy muốn liên lạc với chị.”

Tôi thờ dãi. Đúng vậy, nhưng anh ấy đã từ chối tôi. Thật ra thì anh ấy không nói hẳn ra... nhưng tôi cảm thấy nhưng mình bị từ chối và vô cùng bẽ mặt. Lẽ ra tôi không nên hôn anh ấy. Lần cuối cùng chúng tôi ở bên nhau không phải là một kỷ ức đẹp. Giả như tôi có thể quay ngược thời gian và không bao giờ thổ lộ tình cảm của mình với anh.

“Anh ấy nói cách đây 6 tháng anh ấy có ở New York cùng bạn gái. Lúc đó anh ấy rất muốn gặp chị nhưng anh ấy không có số, thật tiếc”

“Bạn gái?”

“Đúng vậy. Anh ấy có bạn gái rồi, họ vừa mới đính hôn”

“Cái gì?” Tôi cảm thấy ngực đau nhói, giống như trái tim tôi bị ai đó bóp chặt. Joseph đã đính hôn sao? Không!

Tôi vô cùng ngỡ ngàng. Tôi không thể chấp nhận được sự thật rằng Joseph đã đính hôn, Joseph của tôi sắp kết hôn. Mắt tôi nhòe nước.

“Vị hôn thê của anh ấy cũng là một bác sĩ. Họ làm việc tại cùng một bệnh viện ở Canada. Em đã thấy ảnh của chị ấy, rất xinh đẹp- Và chị đoán xem? Chị ấy có mái tóc dài màu đỏ hoe giống hệt chị” Saph nói tiếp “Đám cưới sẽ diễn ra trong 2 tuần nữa ở Canada, anh ấy muốn chúng ta cũng tới dự.”

Tôi không thể chịu nổi. Chúa ơi, hãy cứu giúp con. Tôi cảm thấy cả thế giới như vừa sụp đổ và tôi đang bị hút vào một cái hố đen vô tận. Tôi không thể thở nổi. Oh... Tôi thật sự không thể thở được... Nỗi đau quá lớn. Tôi cảm thấy như mình sắp ngất đến nơi.

“Dee? Chị vẫn ổn chứ? Sao trông chị nhợt nhạt thế?”

“Ừ, chị không sao.” Tôi đứng phắt dậy, chạy lên tầng... vào phòng của tôi, nơi mà tôi có thể khóc cả đêm.

EROS.

Chuyện gì xảy ra với Jade vậy? Cô ấy bị ốm sao? Cô ấy đã như vậy cả tuần rồi.

Không có sức sống. Khô sớ. ảm đạm.

Tôi đã hỏi cô ấy liệu nhà cô ấy có ai bị bệnh hay mới mất không, liệu có phải cô ấy gặp khó khăn hay một chuyện gì đó khiến cô ấy buồn bã tới vậy – nhưng cô ấy bảo không. Cô ấy chỉ nói rằng buổi tối cô ấy ngủ không được ngon.

Tôi cố gắng làm cho cô ấy vui. Tôi mua cho cô ấy hai thùng sữa tươi để cô ấy có thể ngủ ngon hơn. Ngày tiếp theo tôi mua cho cô ấy cuốn tiểu thuyết của nhà văn mà cô ấy ưa thích, John Green. Sau đó tôi bảo Donovan mang cho cô ấy ít cách gà chiên. Tôi hôm qua tôi tới nhà cô ấy, mang cho cô ấy món bánh mà cô ấy ưa thích cùng kem Haagen-Daz.

“Chuyện gì xảy ra với cô ấy vậy?” Tôi hỏi Donovan, trong lúc anh ấy chờ tôi trên con Land Rover.

“Có lẽ cô ấy bị PMS”

“Cái gì?”

“PMS. Hội chứng tiền kinh. Tháng nào phụ nữ cũng có mấy ngày như vậy.”

“Tôi biết. Choe cũng thế. Con bé trở nên rất khó chịu, và dễ bị kích động, Nhưng không – tôi không nghĩ là Jade cũng như vậy. Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy như vậy trước đây.”

“Có lẽ có điều gì đó khiến cô ấy phiền lòng.” Donovan trả lời.

“Tôi cũng nghĩ vậy. Giá mà cô ấy nói với tôi. Tôi không thể chịu đựng nổi khi cô ấy cứ như vậy.” Tôi kêu lên và ngồi trầm ngâm, nhìn người và xe cộ qua lại qua cửa sổ.

****Đám cưới của Inigo Monteiro và Chloe Petrakis”

“Các cháu định tổ chức đám cưới từ khi nào vậy?” Chú của tôi, Raymund hỏi.

“Lẽ ra con nên cưới sớm hơn. Chúng ta cần có người thừa kế.” Bố của tôi, Markos nói.

“Con đã nhìn thấy Stella chưa? Con bé trông rất đáng yêu. Đã đến lúc con tiến lên bước nữa rồi Eros. Làm sao mà con có thể kết hôn với con bé khi con không chịu chủ động như thế được?” Mẹ tôi thì thào trong khi ở lễ cưới.

“Khi bằng tuổi cháu ta đã cưới Sophia rồi.” Ông nội Inigo, Enrique Monteiro nói.

“Đúng vậy, cháu còn đợi gì nữa? Nếu cháu đã tìm được cô gái cháu yêu vậy thì kết hôn đi.” Bà Sophoa Monteiro nói.

“Eros, em muốn anh gặp Taylor, cô ấy vẫn còn độc thân đấy. Có lẽ hai người muốn gặp gỡ riêng vào một ngày nào đó chẳng?” Cassandra, em họ tôi nói. Con bé giới thiệu tôi với tất cả bạn bè của nó trong lễ cưới – Selena, Miley, Vanessa, Ariana, etc.

“Anh đã bao giờ suy nghĩ tới việc cưới em gái tôi chưa? Nếu có thì anh nên hành động nhanh đi, có cả tá người đang xếp hàng để được cưới con bé” Xander Valiente nói.

Tôi xua tay “Đừng tính cả tôi, tôi ghét phải xếp hàng lắm” Tôi uống một ngụm whiskey sau đó rời đi.

Tôi không thích Xander Valiente, anh trai của Stella. Anh ta là người điều hành chuyện kinh doanh của gia đình. Anh ta là một kẻ khá khôn ngoan nhưng rất cứng đầu. Tôi từ chối hợp tác kinh doanh với những người như vậy. Anh ta luôn muốn thắng – bởi vì cái tính cách đó của anh ta mà cách đây một năm, vị hôn thê của anh ta đã bỏ trốn 1 tuần trước hôn lễ của họ. Chắc chắn cô ta sợ phải sống chung với một kẻ như anh ta.

Tôi không thích lúc mọi người cứ bắt ép tôi phải kết hôn. Chỉ bởi vì Choe đã kết hôn không đồng nghĩa với việc là tôi cũng phải thế. Mẹ kiếp! tôi vẫn còn trẻ và hài lòng với cuộc sống độc thân này.

Tôi quyết định sẽ tìm một ai đó để nói chuyện. Đúng lúc ấy, tôi thấy bà tôi, Karina Anderson, đang ngồi một mình và xem những vị khách khiêu vũ trên sàn nhảy.

“Cào bà. Bà có muốn nhảy cùng cháu một điệu không?”

“Để sau đi, Ta mới vừa nhảy với cha cháu xong, chân ta đau quá. Nhìn nó kia, đang nhảy cùng mẹ của con. Trông chúng thật ngọt ngào vào hạnh phúc.”

Tôi nhếch mép “Yeah... sau tất cả những khó khăn mà ông phải trải qua... Con mừng là cuối cùng họ vẫn đến được với nhau”

“Eros, cháu định khi nào sẽ kết hôn? Ta sẽ rất mừng nếu được tham sự đám cưới của cháu trước khi chết”

Chúa ơi, lại nữa sao.

“Con? Bà à con e là bà sẽ phải cố gắng sống thật khỏe mạnh đi bởi vì con chưa tìm thấy người phụ nữ mà con muốn kết hôn” Tôi trêu chọc bà. Sau đó mắt tôi vô tình liếc qua Jade, đang đi về phía tôi trên tay cầm chiếc điện thoại công việc của tôi.

“Chuyện gì vậy Jade?”

“xin lỗi đã làm phiền ngài, ngài Petrakis nhưng ngài có một cuộc gọi quan trọng từ Đức, về vụ thỏa thuận kinh doanh mà chúng ta đang tiến hành”

“Được rồi.” Tôi cầm lấy điện thoại, ra hiệu cho cô ấy đi cùng và tham gia vào bữa tiệc. Trông cô ấy rất đau buồn và tôi thì bắt đầu cảm thấy lo lắng về điều đó.

“Ja. Das ist Herr Eros Petrakis.”

“Hallo Herr Petrakis. Dies ist der Finanzverantwortlichen der German Marine International Shipping Company, Klein Bergmann.” Người đàn ông ở đầu dãy bên kia nói.

“Ja. Ich wartete auf ihren Anruf”

....

(đoạn này tiếng Đức, mình chịu T.T)

Mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng tôi. Tôi không thể mất dự án này được, tôi không cho phép điều đó xảy ra. Đây là một vụ hết sức quan trọng, đóng mười chiếc tàu chở hàng. Tôi phải có được nó bằng bất cứ giá nào.

Một tiếng sau

Tôi ngồi một mình phía quầy bar. Uống whiskey – tự ăn mừng một mình. Đúng vậy, họ bảo sẽ xem xét về mức giá của tôi. Lẽ ra tôi nên cảm thất vui về điều đó nhưng tôi lại cảm thấy rất khó chịu.

Tôi nhớ lại cuộc nói chuyện của tôi với ngài Bergmann.

“Hội đồng quản trị của chúng tôi không tán thành việc giao dự án này cho ngài bởi họ nghĩ rằng ngài còn quá trẻ để đàm phán kinh doanh với họ. Họ sợ rằng ngài sẽ không tuân theo các điều khoản hợp đồng. Họ đã từng gặp một trường hợp tương tự như vậy với một nhà kinh doanh trẻ tuổi, anh ta vô cùng vô trách nhiệm trong việc quản lý dự án đó. Anh ta không hoàn thành công việc đúng thời hạn và nguyên liệu mà anh ta sử dụng không đạt mức tiêu chuẩn. Hội đồng quản trị sẽ không tin tưởng những người trẻ tuổi nữa.”

“Tôi là người có tiếng tăm trong lĩnh vực này, ngài Bergmann. Ngài có thể tìm hiểu lại tất cả các dự án mà tôi từng đảm nhận.”

“tôi biết, ngài Petrakis, thậm chí hội đồng quản trị cũng biết điều đó. Nhưng hiện tại họ đang tuân theo một chính sách mới. Họ không muốn đàm phán với những doanh nhân trẻ tuổi nữa.”

Tôi hít thở sâu, đầu tôi bắt đầu hoạt động hết công suất – nghĩ về các chiến lược, kế hoạch, quyết định... nhằm thuyết phục hội đồng quản trị.

Sau đó tôi nhìn thấy Jade, đang nhảy cùng với em họ của tôi, Paul. Tôi rất ấn tượng bởi khả năng nhảy của cô ấy.

Tôi không biết điều gì đã xảy ra với tôi. Nhưng một quyết định nhanh chóng được hình thành “thật ra thì ngài Bergmann, tôi chuẩn bị kết hôn rồi.”

Tôi nghe thấy ngài Bergmann cười lớn “Thật sao? Tôi tin là hội đồng quản trị sẽ xem xét lại vụ thỏa thuận này, ngài Petrakis. Tôi sẽ thông báo cho họ về lễ đính hôn của ngài.”

Khoảng 30 phút sau, ngài Bergmann gọi lại cho tôi “Hội đồng quản trị đã đồng ý sẽ xem xét thỏa thuận của ngài, ngài Petrakis. Tôi đoán rằng ngài sẽ mau chóng kết hôn, để chúng ta có thể bắt đầu thảo luận về các điều khoản hợp đồng.”

CÔ GÁI ĐẰNG SAU CHIẾC MẶT NẠ

Neilani Alejandrino
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Khiêu Vũ

JADE

Tôi uống sâm panh và khiêu vũ tại lễ cưới cùng với Paul, em họ Eros. Tôi đang cố gắng khiến cho đầu óc trở nên bận rộn. Tôi chỉ muốn quên hết mọi chuyện về Joseph và vui vẻ trong tối nay.

Anh ấy không yêu tôi... anh ấy không yêu tôi! Anh ấy chỉ xem tôi như một người em gái, một người bạn. Tôi cần phải quên anh ấy và tiếng về phía trước.

Yeah, đại dương thì thiếu gì cá... tôi vẫn còn trẻ. Tôi chưa sẵn sàng kết hôn với Joseph hay bất cứ ai đi chăng nữa. Tôi vẫn chưa hoàn thành việc học của mình và còn cả những chi phí sinh hoạt hàng ngày của chúng tôi, hóa đơn hàng tháng, thuốc tháng chưa trị của mẹ. Thêm vào đó thì Sapphire cũng sắp vào đại học. Chúng tôi cần phải tiết kiệm tiền cho con bé. Tôi vô cùng biết ơn vì mẹ tôi đã trúng thưởng được ngôi nhà đó. Nó giúp chúng tôi tiết kiệm được 1 khoản tiền thuê nhà.

Một người đàn ông sao? Tôi không nghĩ vậy.

Tôi lấy một ly sâm panh từ chiếc khay của người phục vụ thì đột nhiên Eros xuất hiện sau lưng tôi.

“Tôi mừng rằng em đã cảm thấy vui vẻ.”

Tôi quay lại, đối mặt với anh ấy. Anh ấy đứng đó, đẹp rạng ngời trong bộ tuxedo màu xám cùng nụ cười quyến rũ trên môi.

“Vâng. Lễ cưới thật đẹp, giống như trong một bộ phim cổ tích vậy.” tôi nói, nâng ly rượu lên môi. Tôi uống gần hết một nửa. Sau đó anh ấy nhìn tôi từ trên xuống dưới, tôi không hiểu tại sao. Tôi nhả mặt, hết nhìn xuống chiếc váy màu tím lại đến đôi giày cao gót màu bạc xem có vết bẩn nào trên đó không

“Tối nay em rất đẹp.”

Tôi khẽ nhướn không mảy, không thể tin được những gì tôi vừa nghe thấy. “C...cảm ơn anh.” Đột nhiên tôi cảm thấy rất ngượng ngùng. Tôi không quen nghe anh ấy khen về vẻ ngoài của tôi như vậy.

“tôi nhận ra là em không còn nẹp răng nữa.”

“Um... vâng. Tôi đã tháo nó hôm Chủ nhật vừa rồi.”

Nụ cười trong mắt anh ấy như có lửa. “em nên cười nhiều hơn. Lúc cười trông em rất đẹp.”

Lại một lời khen nữa. Má tôi nóng bừng nên vì xấu hổ.

Tôi rất ngạc nhiên khi anh ấy bước đến gần và cầm lấy tay tôi sau đó lấy ly rượu sâm panh tôi đang cầm.

“Này, của tôi chứ”

“Bây giờ thì không phải nữa. Tôi nay em yoosng thế là đủ rồi.” Anh ấy nói sau đó uống hết rượu trong ly của tôi.

Anh ấy quan sát tôi ư? Tôi có nghe nhầm không vậy? Tôi rất bối rối... Có lẽ anh ấy nói đúng. Tôi say rồi.

Anh ấy lỏng tay chúng tôi vào với nhau rồi kéo tôi ra sàn nhảy. Tôi cố gắng rút tay ra nhưng anh ấy nắm rất chặt. “Đi nào, nhảy với tôi một bài.”

“Tôi không thể. Chân tôi bị đau.” Tôi đã nhậu với Paul suốt cả buổi tối nên cảm thấy khá mệt và chệnh choáng.

Anh cắn cắn môi, trông có vẻ rất thất vọng khi thấy tôi do dự

“Được rồi, chỉ một bài thôi đấy.” Tôi nói

Anh ấy cười, dẫn tôi ra sàn nhảy. Đúng lúc đó, tiếng nhạc cũng vang lên chậm rãi, ngọt ngào, đèn trong căn phòng tối lại. Oh-oh

Khi ánh mắt em nhìn không còn như trước nữa

Và khi anh không thể khiến đôi chân em lướt nhẹ

Tôi hơi do dự, đứng bất động trên sàn nhả. Không. Tôi không thể làm thế được. Không thể với anh ấy. Tâm trí tôi hoảng loạn toàn hồn loạn, hãy nói KHÔNG đi, nhưng cơ thể tôi đã phản bội lại mong muốn của tôi.

Liệu đôi môi em có còn nhớ mùi vị của tình yêu?

Liệu đôi mắt em có còn cười như xưa nữa?

Nhưng đã quá muộn. Eros kéo tôi trong vòng tay của anh ấy. Một tay đặt sau lưng tôi, một tay cầm tay tôi giữ trong lồng ngực. Tôi vô cùng hồi hộp khi đột nhiên tiếp xúc với cơ thể của anh ấy. Tôi hoảng toàn bị giữa chặt trong vòng tay ấy.

“Thư giãn nào.” Anh ấy thì thầm, hơi thở nóng hổi ấy phả vào tai tôi.

Trái tim tôi đập liên hồi, hơi thở không đều. Tôi thậm chí còn nghe được cả nhịp tâm đập của chính mình. Tình thích... thành thích...

Và em yêu à anh sẽ vẫn yêu em cho tới khi chúng mình đều đã già

Và em yêu à kể cả khi đó trái tim anh cũng sẽ vẫn đập nhanh như ngày còn trẻ

Và anh cứ nghĩ về việc con người ta bỗng rơi vào bể tình vì những lý do bí ẩn nào đó

Có thể chỉ là một cái nắm tay

Oh anh sẽ yêu em mỗi ngày

Và anh chỉ muốn nói với em rằng anh thật sự như vậy.

Sau đó, tôi thư giãn và đắm chìm trong vòng tay ấm áp ấy. Sự đụng chạm của anh khiến tôi cảm thấy như còn luồng điện chạy dọc khắp cơ thể.

Chúng tôi khiêu vũ cùng nhau trong điệu nhạc. hơi thở của chúng tôi hòa vào với nhau và tôi có thể cảm nhận được hơi thở của anh ấy, phả vào mặt tôi, ấm nóng. Tôi hít lấy mùi hương nam tính của anh và ngay lập tức cơ thể tôi hoàn toàn hưng phấn chìm đắm trong tiết tấu, chúc tụng.

Ở thời điểm đó, tôi hoàn toàn quên đi Joseph

Vậy em yêu ạ

Hãy để anh được nằm trong vòng tay yêu thương của em

Hãy hôn anh thật sâu dưới bầu trời ngàn sao tỏa sáng

Hãy đặt tại mình lắng nghe nhịp đập trong trái tim anh

Anh nghĩ rằng

Có lẽ chúng ta sẽ tìm thấy tình yêu ở ngay nơi này.